

The Man She Loves To Hate

Contents

The Man She Loves To Hate	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	16
4. Chương 4	18
5. Chương 5	29
6. Chương 6	32
7. Chương 7	41
8. Chương 8	49
9. Chương 9	51
10. Chương 10	59
11. Chương 11	67
12. Chương 12	69

The Man She Loves To Hate

Giới thiệu

Dịch: Nhóm Vficland Có 3 lý do để tránh xa Cole Rees...1. Mẹ tôi có một mối tình ngoài luồng nóng bỏng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-man-she-loves-to-hate>

1. Chương 1

“Hannah, đợi đã!” Jolie Tanner lao ra khỏi sân nhà và đóng sầm chiếc cửa lưới lại sau lưng rồi cố hết sức đuổi theo đám bạn học. Thông thường như trước đây thì Hannah sẽ gọi tướng lên, hoặc Jolie sẽ dừng bước đợi con bé – kế hoạch đó chẳng có gì là điên rồ cả chỉ là bọn họ đã luôn đi bộ đến trường cùng nhau kể từ khi học mẫu giáo và, trừ khi một trong số họ bị ốm mà thôi, bọn họ có một thói quen hoàn hảo.

‘Han!’ .

Nhưng Hannah không hề có ý định đi chậm hay quay lại. Cô bạn vẫn điềm nhiên bước đi.

Hôm nay Cole đang đi với Hannah và điều này thật bất thường. Cole là người anh lớn của Hannah. Lớn ở đây có nghĩa là đã 17 tuổi, cao lớn và mạnh mẽ như bất kì chàng trai cuối cấp nào. Lớn có nghĩa là đẹp trai, nổi tiếng và hoàn hảo đến từng centimet.

Cole có một mái tóc đen rối bời, làn da ôliu cùng đôi mắt xanh thẳm ẩn trong làn mi cong dài. Cole có thể khiến bất kì ai trong độ tuổi xì tin ở Hollywood này ngừng thở. Bao gồm cả những con ma cà rồng nữa.

Hannah tôn thờ anh trai mình. Jolie cũng thế, tình cảm yêu quý mới lạ của Jolie đã bị khuấy động với một nhận thức mà con bé không thể miêu tả nổi nó ra sao. Con bé bắt đầu cảm thấy cứng cả lưỡi khi ở bên cạnh anh. Con bé không biết chỗ nào để nhìn hay phải làm gì nữa. Hannah đã chú ý và bắt đầu trêu trọc Jolie về những phản ứng ngớ ngẩn đó với Cole.

Đó là lý do tại sao Hanna không quay lại ư?

Bởi vì Jolie tự biết rằng Cole quá lớn so với con bé, quá hoàn hảo so với con bé và rằng Cole sẽ chẳng bao giờ nhìn con bé như thế cả. Đối với con bé điều đó chỉ còn là thời gian. Đây là những gì mà mẹ con bé đã gần như ám chỉ khi Jolie đề cập đến- đại loại như- Jolie thật khó coi khi ở gần thằng nhóc Cole Ress mấy ngày trước. Rachel Tanner cười dịu dàng và an ủi con bé rằng nó sẽ sớm khắc phục được thôi.

Và con bé đã thực sự phải lòng Cole Ress mà không còn phải lo lắng bất cứ điều gì nữa. Đó chỉ cần một chút thời gian.

“Hannah, đợi đã”, đeo cẩn thận chiếc túi của mình lên vai, Jolie bắt đầu chạy đuổi theo.

“Cứ đi đi”. Cole ra lệnh.

“Nhưng em phải nói gì?” Hannah hỏi, ánh mắt đầy sự lưỡng lự, vẻ mặt thì áy náy. “Cole, đó là bạn thân nhất của em, em phải nói gì bây giờ”. “Chẳng gì cả”.

“Anh nghĩ cậu ấy sẽ hiểu chứ?”

“Sẽ hiểu – như thế nào?” Cole chẳng muốn biết thêm điều gì nữa. Anh từng nghĩ cuộc hôn nhân của ba mẹ anh thật sự bền vững. Không hoàn hảo nhưng bền vững. Nhưng chỉ nghĩ đến việc bố anh làm cái chuyện động trời đó. Cái thực tế ập đến như một cơn kích động mạnh. Ông ấy đã ngoại tình hơn một năm nay và hiện giờ vẫn tiếp tục duy trì nó. Với mẹ của Jolie Tanner. Bố anh đã thú nhận đêm qua trong tình trạng kích động. Và ông muốn li dị. Cole và Hannah đã bị đẩy lên tầng trên nhưng bọn họ vẫn nghe được mọi chuyện. Những lời buộc tội, sự thừa nhận và rồi cả những giọt nước mắt. Rất nhiều nước mắt đã rơi.

Jolie vẫn gọi và Cole vẫn tiếp tục bước đi. Con bé Jolie Tanner tuy vẫn còn nhỏ nhưng đã rất xinh đẹp. Nó có mái tóc rực rỡ như đốm lửa và đôi mắt xám mở lớn dường như để nhìn hết mọi vật. Mẹ Jolie là một trong những phụ nữ xinh đẹp nhất mà Cole từng gặp. Jolie cũng sẽ như thế. Chỉ cần cho con bé thời gian mà thôi.

Và sau đó, Jolie đã ở bên cạnh họ trên lối đi, đôi mắt xám rực sáng và mái tóc đỏ tung bay: “Hannah, cậu đã chuẩn bị bài cho bài kiểm tra chưa?”

Hannah không nói gì. Hannah nhìn anh mình một cách van lơn và Cole mong mình biến đến một nơi nào đó, bất kì nơi nào cũng được.

Jolie đã qua lại nhà họ từ khi còn nhỏ xíu. Con bé không phải là người thân của anh nhưng con bé đã là một phần của cuộc sống mà anh đã từng cho đó là điều hiển nhiên. Bạn của Hannah. Cuồng nhiệt. Hải hước. Luôn vẽ nguệch ngoạc vào cuốn sổ nhỏ mà con bé sẽ chẳng bao giờ cho bất cứ một ai xem cả. Hơn một lần Cole đã hỏi Hannah cái gì trong đó vậy. Những bức tranh, Hannah trả lời, và anh lại phải hỏi rõ hơn. Kiểu tranh gì thế?

Tất cả mọi thứ, Hannah trả lời. Động vật, con người, màu sắc. Bạn ấy vẽ mọi thứ.

Cole cảm thấy đó là một điều kì lạ đầy hấp dẫn.

“Han” tiếng thì thầm của Jolie kéo Cole trở về với thực tại kèm vẻ cau có. “Cậu làm bài tập chưa?”

Hannah lắc đầu để ra hiệu rằng chưa và rồi chỉ cắm mặt xuống, cắm cúi đi. Những đứa trẻ nhà Ress đã chẳng làm được mấy bài tập vào đêm qua.

Cole liếc nhìn Jolie và nhận thấy sự bối rối tổn thương trong mắt con bé. Ngay lập tức anh lại cúi đầu và bước đi. Nhanh chóng. Tĩnh lặng. Cố gắng để giả vờ rằng ít nhất con bé Jolie cũng không phải đang vội vã bước bên họ và tự hỏi chuyện gì diễn ra vậy. Ba người họ đã đến trường bằng cách đó. Cole cảm thấy từng bước chân trở nên thật nặng nề.

Có điều gì đó không ổn. Thật sự không ổn. Hannah không nói chuyện với nó, Cole lờ nó đi. Cole liền biến mất khi họ tới được trường học. Jolie đã hi vọng khi Cole đi khỏi nó có thể nói được cái gì đó.

Nhưng Hannah còn chẳng thèm nhìn nó.

“Hannah có chuyện gì vậy?” Jolie chất vấn “Nói điều gì đi chứ”.

“Tôi không thể làm bạn với cậu được nữa” Hannah nói với giọng nghẹn ngào, Jolie đã thật thân thiết. Con bé đang khóc lóc.

“Gì cơ?” tim Jolie đập mạnh “Cậu đang nói gì?”

Nhưng Hannah đã lẩn vào trong lớp học và đến giờ nghỉ thì ngay cả Sarah cũng không hề nói chuyện với Jolie.

Đến giờ ăn trưa, thì không còn một cô bạn nào trong nhóm của Jolie và Hanna nói chuyện với con bé nữa, chỉ còn Jolie đơn độc một mình. Nó đi tìm Cole, cuối cùng thì tìm thấy anh đang trên đường đến thư viện trường. Hai người nhìn nhau. Cole cố tỏ ra hững hờ vượt qua con bé.

“Cole” nó gọi, cố gắng đuổi kịp anh. “Cole, có chuyện gì đó không ổn với Hannah. Bạn ấy không nói chuyện với em. Bạn ấy khóc nhiều lắm. Bạn ấy trông thật suy sụp. Chuyện gì đang xảy ra vậy? cố gắng giữ lấy Cole. “Làm ơn đi Cole, em muốn biết có chuyện gì?”

“Về mà hỏi mẹ cô ấy” giọng anh đầy vẻ cay nghiệt. “Và đừng chạm vào tôi”.

Jolie đỏ mặt, thu tay lại sau lưng. “Em không chạm vào anh nữa. Em xin lỗi. Em không có ý đó”. Đôi mắt xanh của anh vẫn chăm chăm nhìn con bé. “Cole, làm ơn. Em chỉ... Hannah ghét em mà em không biết tại sao”. Nó nài nỉ. “Hannah, Sara bây giờ thì cả Evie rồi cả Bree nữa. Chẳng ai còn nói chuyện với em nữa”.

“Tại sao tôi phải quan tâm?” Cuối cùng anh cũng cất lời. “Tại sao tôi phải quan tâm đến chuyện của cô và vấn đề của cô? Tránh xa Hannah ra và cút xuống địa ngục cho tôi”.

“Nhưng tại sao?” Con bé thì thầm, cố gắng tự giải thích. “Cole, em đã làm sai cái gì? Cole làm ơn đi.” Lòng nó rối như tơ vò. “Em đã làm sai những gì?”

2. Chương 2

Cô không nên ra điều đó mới phải. Trên độ cao hơn 150m và không có lối thoát, Jolie đã thách thức những thiên hướng tình dục của một người đàn ông đã được yêu – và tự rời bỏ —phụ nữ từ lúc còn thanh niên. Những từ ngữ mà Cole Rees biết chính xác làm thế nào để khiến một người phụ nữ vui lòng. Những từ ngữ mà anh có thể thốt ra tất cả các đêm khi tâm trạng chỉ phớt anh. Mặt khác, việc giữ lấy sự quan tâm của Cole Rees nhiều hơn một đêm, cho đến nay được chứng minh là không thể đối với một người phụ nữ. Cũng chẳng có lời đồn đại nào từng đến tai của cô về việc Cole có ý thích đàn ông hơn, nhưng cái cách không khí bị hút ra khỏi khoang cáp treo kể từ khi cô nói những lời khinh suất...Cái cách đôi mắt anh lóe lên và cái nhìn chăm chú của anh đặt vào miệng của cô trước khi anh nhanh chóng quay mặt đi...

Cái nào sẽ tồi tệ hơn đây?

Cơ thịnh nộ của Cole Rees?

Hay sự hài lòng của anh?

Rồi sau đó Cole quay lại nhìn cô và một cái gì đó trong đôi mắt xanh sắc nét của anh đã khiến cô cảm thấy như thể mặt đất sụp đi dưới chân cô.

Jolie liếc nhìn xuống, điều chỉnh lại cái giá đỡ của cô trên hộp và giữ chân mình vững chắc hơn trên sàn khoang. Chờ đợi câu trả lời của anh.

“Xin lỗi, cậu nhóc,” anh thô lỗ nói, như thể anh đang nhai móng tay và không thể nuốt trôi chúng đi được.

“Cậu không phải kiểu người như tôi.”

Sau đó, lặng lẽ cơn mưa đổ xuống họ, nặng hạt và giăng kín.

“Hãy thử lại cách thứ hai”, cô đề nghị cái cách gọi ra bên ngoài, và anh đã làm như vậy nhưng không có ai trả lời cả.

Cole lại rơi vào im lặng và sự im lặng kéo dài thành vĩnh cửu. Anh sục tay vào sâu trong túi áo khoác và nhìn chăm chăm vào đôi giày của mình, khiến Jolie tự do nghiên cứu khuôn mặt của anh. Chẳng hề có một đường nét nào là không hoàn hảo trên đó cả. Tất cả mọi thứ ở đúng vẻ đẹp nam tính yêu cầu nó có, với cái miệng để thốt ra những lời nhục dục được đóng khung bằng tiếng cười.

Hiện giờ anh không cười, nhưng ít nhất anh cũng đã ngừng việc sách nhiễu cô về cái hộp, và anh chắc chắn cũng không yêu cầu cô bỏ mặt nạ trượt tuyết của mình nữa, chỉ là giờ đây cô bắt đầu nghĩ rằng có những thứ trong hộp mà bọn họ có thể sử dụng. Găng tay cho người mới bắt đầu. Chúng có lẽ sẽ quá nhỏ với anh, nhưng còn đôi có lớp ngoài chống thấm hở ngón trong hộp, và đôi đó thì rất vừa vặn. Mấy loại trà thảo dược mà mẹ cô thích cũng ở trong hộp, cùng với vài đồ thực phẩm khác có thể đã khiến cho một người tự hỏi nó có gì mà để James Rees phải mang lên cái ngôi nhà gỗ nhỏ trên núi của mình. Biscotti hạnh nhân. Bánh mềm Godiva nổi tiếng. Món bắp rang muối của hãng BBQ đến từ quán bar. Những món đó ngẫu nhiên như dầu gội đầu và kem dưỡng tóc của Rachel. Kem dưỡng ẩm có mùi của hoa nhài và gỗ đàn hương chanh cùng hoa hồng.

Bàn chải tóc và bàn chải đánh răng. Không phải những thứ của một người đàn ông.

Không phải ngẫu nhiên những thứ như một khung ảnh kỹ thuật số ngập đầy ảnh của bà Rachel. Và rồi có cả cái ga trải giường nữa chứ.

‘Đó là hàng nghìn kiểu màu đen và màu xanh, kiểu dẹt như là Van Gogh vậy, và nó thật mềm mại’, bà Rachel đã nói với cô kèm một nụ cười làm tan vỡ trái tim của Jolie

‘Nó giống như thể ta đang chìm vào một phần của bầu trời đêm ấy’.

Cái ga giường đã đến từ đâu Jolie cũng không hỏi và bà Rachel cũng chẳng nói. Nó đủ khiến bà Rachel muốn thu thập lại và lo lắng về việc khi nào. Chẳng hề bị mất mát, Jolie đã đặt cược linh hồn của cô trên nó. Thối quen

Một món quà cho Rachel từ người yêu của bà.

Rất có thể món quà duy nhất Rachel Tanner đã từng chấp nhận, vì bà không phải là con điểm, chẳng có vấn đề gì trong việc mọi người nghĩ.

Chỉ là bà cũng muốn được vẽ vời như ai mà thôi.

Hai mươi phút tiếp theo mà như thể là hàng giờ vậy. Thời tiết trở nên tồi tệ, tuyết rơi nhiều hơn nữa và gió nổi lên, trời chỉ đang tiếp tục xấu đi. Càng lúc thời gian càng rời bỏ cái khoang vận chuyển này, nhưng hiện tại thì có vẻ không có khả năng vậy. Nếu Hare gặp sự cố máy móc trên đỉnh núi, rất có thể là khoang cáp treo sẽ không di chuyển cho đến khi sớm nhất vào ngày mai—và thậm chí việc đó được giả thiết là thợ cơ khí có thể lên núi sáng ngày mai cùng một lượng tuyết mới phủ trên mặt đất. Không phải là tuyết không được chào đón trên các khu trượt tuyết, nhưng tuyết rơi nhiều trong một thời gian ngắn như vậy là dự cảm xấu cho tất cả mọi chuyến.

Đối với cứu hộ-việc đó sẽ phải đợi cho đến khi thời tiết quang đăng hơn. Cáp treo bị bao bọc – họ thì ở ngoài trong thời tiết tồi tệ nhất. Bị rơi xuống đất dường như không có khả năng, mặc dù tất cả đang rung lên bần bật. Không, điều nguy hiểm nhất có thể leo lên trên họ trong suốt cuộc chờ đợi sẽ là cảm lạnh.

Jolie cảm thấy ổn. Jolie đã có nhiều lớp áo hơn là cô cần vào đúng thời điểm này.

Tuy vậy, Cole Rees thì không.

Cau có, cô lôi cái hộp ra và tháo bỏ dây buộc. Găng tay ở gần phía trên, ga trải giường ở phía dưới và được bọc bằng túi nylon. Có thể họ sẽ cần nó sau cùng. Jolie không hoàn toàn sẵn sàng thừa nhận rằng họ cần nó ngay bây giờ.

“Đây,” cô nói khi cô đã tìm thấy đôi găng tay hở ngón bên trong. “Hãy thử chúng”. Cô lôi chúng ra.

Anh nghiên cứu đôi găng tay, rồi nghiên cứu cô với ánh mắt xanh sâu thẳm của mình.

“ Có bất cứ thứ gì của đàn ông không?”

“Không, nhưng có một đôi chống thấm ở đâu đó trong này.” Cô bối tung vì đôi găng chống thấm, rồi lôi chúng ra ngoài. “ Chúng có thể kéo giãn ra đấy.”

Anh cầm cả hai. Anh không để cho mấy ngón tay của bọn họ chạm vào nhau. Phía bên trong găng tay quá nhỏ so với anh, nhưng dù sao anh đã kéo giãn nó ra phân nửa rồi. Đàn ông thường sẵn sàng vượt ra ngoài cái lý trí sống còn đầy lạnh lùng và thuần túy để anh ta tìm cách sử dụng bất cứ thứ gì mà anh ta có được nhằm giữ ấm khi nó đến. Khi bề ngoài đã phù hợp hơn.

Jolie gật đầu chấp thuận .

Cole mỉm cười dứt khoát. “Cậu còn có những gì khác nữa?”

“Bánh quy.” Cô ấy bày ra một gói. “ ‘Chocolate.’ Hãy bước tới với quý bà Godiva nào”.

Đôi mắt của Cole thu hẹp lại. “Biến đi ở thì hiện tại”, cô nói, ứng biến một cách mau lẹ. “Tôi nghĩ rằng chúng đã hết hạn, tuy vậy.”

“Thật ngon để biết được điều đó.” Có lẽ chỉ là trí tưởng tượng của cô, lời thì thầm như thép trng giọng nói khoái trá trầm lắng đó.

“Tôi hy vọng có rượu Scotch. Nó có thể cũng hết hạn nữa.”

“ Không có Scotch.” Cô đã để nó lại trong chòi, những người đàn ông đã uống nó. “Có một thứ, tuy nhiên là rượu sâm banh.”

Tuyệt sao hai trăm đô la một chai rượu của Dom. Cô đặt bánh quy và bày ra. Thật sự nghiệt ngã bây giờ, đó khuôn mặt đẹp trai của anh. Chẳng thể đưa ra bất kỳ điểm nào để biện giải cho lý do tại sao chai rượu đã tự tìm được đường vào hộp. Jolie biết rõ khi di chuyển nhanh chóng. Đặt chai rượu sâm banh xuống và trở lại với bánh quy. Cô mở gói bánh ra, cầm vài cái, và đưa cho Cole Rees phần còn lại. Anh nhận lấy chúng mà không bình luận gì. Cả đến khi ăn một ít trong số đó mà cũng chẳng nói gì luôn, trong khi cô cố gắng không dõi theo cách miệng anh nhai, và khuôn mặt anh làm việc, làm thế nào mà tóc anh trông như thể anh chỉ vừa lặn ra khỏi giường của ai đó thôi ...

Nghĩ về những gì Cole Rees có thể có khả năng làm cho một người nào đó trên giường là một ý tưởng rất xấu. Thời gian để xem xét đi qua và cô khoanh tay quanh mình, rồi cầu nguyện bọn họ bắt đầu sớm đi chuyển lại . Từ giờ sẽ tốt thôi.

“Nửa không”? Giọng nói của anh thô lỗ. Jolie nhảy dựng lên và trao anh một cái lườm cảnh giác. Anh đang đưa gói bánh quy ra.

“Không, cảm ơn.”

“Cậu ăn bữa cuối là khi nào?” anh hỏi

“Buổi trưa. Thế anh ăn bữa cuối khi nào?”

Anh chén các miếng bánh bích quy một cách nhanh chóng.

“Ngày hôm qua.”

Tuyệt sao, một Cole Rees giận dữ, đói khát .

“Ăn đi”, cô nói, và anh nhét phồng má thêm một vài miếng và sau đó xoắn túi lại và đi qua phía bên kia của hộp rồi bỏ chúng lại trong đó.

Anh nhìn vào. Thấy các sản phẩm phòng tắm, các loại trà, vài thứ nhỏ nhặt và anh chẳng đưa ra lời bình luận nào liên quan đến chúng, gió rít lên, cái khoang cáp trông tránh còn dây cáp thì kéo kẹt như thể nó đang rơi vậy.

“Anh có lạnh không?” Cô hỏi.

“Một chút” anh chùi hơi nước đọng lại từ cửa sổ với tay áo khoác và nhìn ra ngoài. “Còn cậu?”

“Không.” Có lẽ bởi vì cô đã có gấp đôi mọi thứ. Cô có thể đưa cho anh một cái mũ của cô—và có lẽ phải vậy. Nhưng không.

Cô thả mình xuống một chỗ trên sàn khoang, chống đầu gối lên và khuỳnh khoảng cho phù hợp như một cậu bé, rồi kiểm tra điện thoại của cô lần nữa, không có tín hiệu chỉ hiện giờ mà thôi. 5h18p. Trời chưa tối. Vẫn chưa.

Và rồi một tiếng rạn nứt bóp nghẹt không gian, cái loại âm thanh chẳng ai từng muốn nghe thấy trên một sườn núi cả. Cái kiểu vang dội từ trong tận xương tủy của mỗi người và đặt thế giới vào cơn run sợ.

“Đó là cái gì thế?” cô hỏi rời rạc, cái não động quay trở lại chân cô mà chẳng cần chút phẩm giá vào toàn bộ lúc này và lướt tới cơ thể cô một chút đau đớn.

“Anh có thể nhìn thấy nó không?” Nó chắc là một trận sạt lở của các phiến đá khô.

“Chưa đâu,” anh nói, và di chuyển đến đầu kia của khoang cáp nhìn lên dốc. “Có lẽ đó chỉ là một cái cây bị gãy thôi—”

Và sau đó ngọn núi chuyển mình một lần nữa khiến cái khoang cáp đung đưa dữ dội, chiếc hộp lật tung và những gói trà văng rải rác cùng chai rượu sâm banh lăn tròn.

Cole chửi rủa thẳng thừng khi Jolie tranh giành chai rượu, ép chặt lại vào trong hộp và tiến hành đóng chốt nắp. Và rồi Cole nắm lấy phía trên cánh tay cô và kéo cô đứng lên bên cạnh anh để xem khi một phiến đá khổng lồ của ngọn núi bên phải họ bắt đầu di chuyển.

“Chúng ta không ở trong đường đi của nó”, anh thì thầm.

“Hãy nhìn xem.”

Anh đã đúng, bọn họ thì không. Nhưng nỗi sợ hãi lại chẳng hề biến mất. Jolie nhắm mắt lại và bám vào thanh sắt phía hai bên cửa của khoang cáp.

Cô có thể cảm nhận Cole phía sau mình, không động chạm, mà cũng chẳng hoàn toàn như vậy. Cô muốn bước trở lại, chui sâu và bám víu vào anh, à không vì cô muốn gây rối loạn tâm trí của anh hoặc dẫm đạp lên xương anh. Chỉ là cô muốn sự tiếp xúc.

“Nhìn kia”, anh lại nói, giọng nói của anh thì thâm và tôn kính.

“Không, cảm ơn anh.”

“Cậu sẽ không bao giờ thấy điều này một lần nữa. Không phải từ góc độ này.”

“Nó tốt hơn là một lời hứa,” cô phản đối một cách rời rạc.

Nhưng khoang cáp đã ổn định vì thế mà Jolie nhìn theo, và nín thở trước vẻ đẹp khủng khiếp của trái đất trượt bên dưới họ, cái đà dồn tụ, tiếng nứt vỡ rầm rập, cái khuấy đảo tung trời. Sủi ngầu.

Rung chuyển, cô nhìn lại Rees, và tên ngốc này bước đến, mỉm cười với cô, một kẻ lừa đảo, đang vẫy gọi điều gì đó mà cô không muốn là một phần của nó. Chưa từng muốn.

Thời gian đi qua, chỉ có một nơi mà bọn họ có thể tới sau những chuyện như thế này?

Đội bảo trì sẽ kiểm tra ngọn núi trong vài ngày. Kiểm tra các tháp cáp treo, gắn chắc các ghế vận chuyển cùng mọi thứ khác, và đó chỉ là cú sụt lở đầu tiên.

Điều gì sẽ xảy ra nếu có nhiều hơn?

Lúc này Jolie không quan tâm về chuyện đó, cô đã để bàn chải đánh răng của Rees vào hộp và cả chai rượu sâm banh nữa. Cô trượt tới bằng đầu gối mình và bắt đầu với cái nút chai, tất cả những năm tháng đáng kể của cô với nhiệm vụ ở quán bar đã phát huy tác dụng khi cô bật mở nó, để nó phun bọt, và rồi kê chai sâm banh vào miệng mình.

“Ồ, đó là một cách uống nó,” Rees lạnh lùng cho biết, trước khi ngồi xổm xuống bên cạnh cô và quần bàn tay lớn của anh quanh chai rượu, tốt hơn là nên đổ nó ra khỏi đôi môi cô, điều mà anh đã làm với hiệu quả tàn nhẫn.

“Còn có những người khác nữa”

“Đây là cách mà mọi việc hoạt động tốt.”

Ít nhất, nó được như vậy cho đến khi anh lấy đi cái chai. “Anh có phiền không?” Cô giơ tay về phía chai rượu. “Anh đang làm gián đoạn sự hoảng loạn của tôi.”

“Tôi biết.” Và từ cái nhìn trong đôi mắt xanh tuyệt đẹp của mình anh đang tiếp tục làm gián đoạn nó.

Anh uống cho riêng mình từ cái chai và Jolie nhìn mê hoặc các thứ cơ cổ họng anh tiếp tục hoạt động. Anh không uống nhiều, nhưng tới khi anh xong thì Jolie đã khát khô.

“Rượu và việc hạ thân nhiệt không lẫn lộn được” anh nói với sự hiền hòa hơn là cô đã có thể tin nhim ở anh.

“Tôi không giảm nhiệt”, cô lẩm bẩm. “Tuy nhiên. Tôi bị sốc. Rượu lại tốt cho sốc.”

“Ra là vậy.” Anh đưa chai rượu cho Jolie cầm. “Cậu tranh luận như một cô gái. Và cậu cũng uống như một cô gái vậy.”

Jolie không nhúc nhích, bị kẹt giữa chai rượu lấy từ anh và việc xác nhận nghi ngờ của anh, hoặc không lấy chai từ anh và xác nhận nghi ngờ của anh ta .

Cuối cùng cô lấy chai và uống, chết tiệt những thứ ngụy trang của cô và nghi ngờ của anh . Ưu tiên của cô đã thay đổi. Viễn cảnh của cái chết sắp xảy ra đã làm điều đó.

“Hãy nhìn xem, tôi không nói rằng đây là một tình hình lí tưởng nhưng chúng ta an toàn rồi, thế là đủ cho lúc này”, anh nói một cách dịu dàng, nghiêng chai rượu khỏi cô một lần nữa. “Chúng ta có nơi tạm trú. Thực phẩm” anh ra hiệu với chai rượu và lại lóe lên một nụ cười ma quỷ với cô.

“Rượu sâm banh. Và điện thoại sẽ chỉ làm việc ngay sau khi trận bão tuyết này đi qua. Chúng ta không xa nhà ga ở đầu. Bọn họ sẽ đến chỗ chúng ta từ đó.”

Có thể họ sẽ vậy. Và có lẽ cô và Cole Rees có thể chờ đến lúc đó nếu bọn họ vẫn giữ bình tĩnh, nghĩ lịch sự và chia sẻ cơ thể ấm áp cùng tất cả những thứ khác mà người ta đã phải làm khi bị mắc kẹt trong giá rét.

“Này,” anh nói nhẹ nhàng.

Kính của cô đã mờ sương lên, hoặc có thể đó là những giọt nước mắt.

“Cô gái”, anh nói nhẹ nhàng hơn. “Bởi vì cô là một cô gái, và rằng tôi có quản lý để tìm ra. Đừng lo lắng, Bỏ qua sự hoảng loạn. Nó sẽ ổn cả thôi.”

Jolie đánh giá cao những lời đó, cô thực sự làm vậy.

Và sau đó ngọn núi đã rung chuyển một lần nữa và lần này khoang cáp cũng di chuyển theo nó.

Xuống dần, xuống dần, như thể trong sự di chuyển từ từ, vẫn còn kết nối với cáp. Khớp nối đã không thất bại. Có cái gì đó thật khác.

Cơ thể Jolie không muốn làm theo những gì mà khoang cáp đang làm. Cơ thể cô muốn ở lại. Cơ thể Cole cũng muốn như vậy. Anh đã di chuyển về phía trước và cánh tay vòng quanh cô, ép lưng cô tỳ vào sàn

khoang, không phải là sàn nữa mà là mặt đất đổ xô đến để chạm trán họ, chẳng hề từ từ về việc di chuyển lúc này cả. Bọn họ có thể sẽ bắt đầu một trận tuyết lở khác, nếu bọn họ đang không ở sẵn trên một trận như vậy.

“Giữ chặt đấy”, anh lăm bầm và cô đã làm vậy, vòng cánh tay mình quanh anh chặt chẽ và áp má cô vào ngực anh. Anh ngửi ngay thấy. Thậm chí xuyên qua nỗi sợ hãi anh vẫn ngửi thấy mùi hoàn hảo.

Một ít niềm an ủi khi nó đến với sự thông báo của anh rằng họ đã không còn nguy hiểm nữa, anh đã sai lầm chết người và cô ngay lập tức bị hoảng sợ.

Ngay sau đó ngọn núi đập vào họ và thế giới thành màu đen, đúng là không có sự an ủi nào là hoàn toàn cả.

Jolie tỉnh dậy cảm thấy khó chịu và đau đớn, ý thức trở về từ từ, nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra trước đó. Việc đi cáp treo. Những trận tuyết lở. Cole Rees. Nằm trên mặt đất bên dưới cô, bề ngoài lạnh ngắt nhưng vẫn còn thở, và xung quanh họ một nửa vỏ của vỏ khoang cáp bị vùi trong tuyết lỏng.

Tuyết lỏng ư. Không phải trận tuyết lở, thứ mà đã có thể bao kín xung quanh họ như bê tông.

Người đàn ông bên dưới cô chắc chắn thở và cô nói lỏng ra khỏi anh một cách nhẹ nhàng vì lợi ích cho cả cô và anh. Cánh tay của cô hoạt động và hai chân cô cũng vậy, những gì cô có thể cảm nhận qua chúng.

Lạnh, quá lạnh, và Cole đã tệ hơn.

Chẳng hề có mũ mà cũng chẳng có áo khoác chống thấm, gương mặt anh gần như trắng bệch, ngoại trừ vết máu rỉ ra chậm chạp từ một vết cắt trên trán và nhuộm màu tuyết bên dưới anh. Thậm chí dòng máu trông lạnh đi khi cô cởi găng tay ra, sờ khuôn mặt anh ... và thấy nó lạnh giá khi chạm vào.

Chậm chạp lấy kính ra và sau đó cởi chiếc mũ da cừu khỏi đầu mình đội vào cho anh. Phũ tuyết rơi trên đầu khi cô cho đi chiếc mũ.

Cô đeo kính trở lại và áp tay mình vào má anh, cầu nguyện sự ấm áp đến với anh kịp thời. “Cole, tỉnh dậy đi.”

Anh cử động và mở đôi mắt mờ ảo nhưng anh đã có thể làm điều đó tốt hơn.

“Cole, nhìn tôi

Anh cố gắng, chúc phúc cho anh, anh đã cố gắng.

“Rees, tập trung vào.”

“Hãy nói là chúng ta sẽ ổn.” Anh lăm bầm và bắt đầu trượt vào trong bóng tối.

“Không. Cole. Nay. Rees. Tỉnh dậy đi. Đã đến lúc phải đi rồi.”

“Tốt,” anh nói “Đi đi”. Anh đặt bàn tay vào đầu mình, chỗ có thể là bị đau. Cô chấp nhận sự di chuyển nhưng cô ngăn anh trước khi anh có thể lật tung chiếc mũ và sờ thấy máu. “Tôi sẽ ở lại đây.”

“Không, anh sẽ chết ở đây mất. Cole, tập trung vào. Và di chuyển đi. Chúng đã bị mất nơi trú ẩn của chúng ta. Điều đó còn gần như là ở trong bóng đêm vậy. Chúng ta cần phải đi.”

“Đi đâu chứ?”

Một câu hỏi hay. Không phải là câu hỏi mà cô có sẵn câu trả lời. “Tôi nghĩ rằng... không sao, tôi nghĩ rằng chúng ta có hai lựa chọn. Chúng ta hoặc là ở đây và chui vào trong những gì còn lại của khoang cáp treo, hoặc ... nếu anh nghĩ rằng mình có thể leo được thì chúng ta cố gắng và tìm đường trở lại nhà ga đầu. Dây cáp vẫn còn gắn liền với một cái gì lên đó.

”Hãy nhìn xem.”

Anh theo cái nhìn của cô tới chỗ khoang cáp treo đã thực sự kéo căng hoàn hảo trên cao.

“Tôi không nghĩ chúng ta nên ở lại đây”, cô lo âu nói. “Không, nếu anh có thể di chuyển. Anh muốn làm gì nào?”

“Leo đi thôi”, anh nói sau khi dừng một lúc, và cô giúp anh ngồi dậy, rồi sau đó là đứng lên, và việc đó bắt đầu theo cách của nó, từng bước một với dây cáp khi họ dọ dẫm đi. Jolie tụt lại đằng sau Rees, và cô nín thở mỗi khi anh ngã dúi dụi cho đến khi anh lại đứng lên, vì cô không bao giờ có thể tự mình vác anh lên được. Không, nếu Cole Rees lên đến đỉnh thì anh sẽ phải làm điều đó từ sâu trong năng lượng của mình, có nghĩa là khai thác tận trọng sự quyết tâm và sức mạnh. Hoặc giận dữ và cuồng nộ. Bất cứ cái gì đều được.

“Anh có biết những gì tôi ghét”, cuối cùng cô nói, khai thác trong bản thân cơn thịnh nộ khi thấy rằng lúc này như thể Cole sẽ không nâng mình trở lại được nữa.

“Có những người ó tất cả mọi thứ được để sẵn trên đĩa rồi, và những người đó chỉ có mỗi việc là từ bỏ khi có tí chút trở ngại nhỏ xíu nhất.”

“Vậy thì sao?”

“Vâng.” Với bàn tay cô đề nghị gờ ra cho anh khiến anh điên lên, anh từ chối nó. “Anh biết những gì khác mà tôi ghét nữa không?”, cô nói. “Đàn ông nghĩ rằng họ có thể có tất cả. Nếu tôi vào địa ngục thì ở đó sẽ có một hố đặc biệt cho họ và tôi hạ thấp bọn họ từng cm một cho đến khi họ nhận ra rằng ngay cả khi họ có thể có tất cả, thì có lẽ họ cũng không nên nữa.”

“Cô có rất nhiều thù hận trong mình đấy. Cô biết điều đó, phải không?”

“Nói cho tôi biết về nó đi. Tôi cũng ghét những kẻ say rượu bần tiện và những tên thích dạy đời nhếch nhác, nhưng ai mà không cơ chứ?”

“Tôi ghét người phụ nữ túng thiếu thông đồng.”

“Tôi cũng vậy,” cô nói một cách dứt khoát. Và như suy nghĩ lại, “Anh thực sự nên thử với nam giới.”

“Vì vậy, nên cô”, anh thì thầm. “Có bất cứ lý do đặc biệt nào mà cô đang mặc quần áo giống như một cậu bé không? Cô đang tìm kiếm được một trong những thứ đó?”

“Không,” cô nói.

“Vậy thì là ... những gì? Cô có nửa tá anh trai và cô mượn quần áo của họ để đi làm việc trên núi?”

“Không.”

“Vậy lý do tại sao lại nguy trang?”

“Thói quen” việc đó và sự cần thiết.

Và đó là cuộc trò chuyện trong lúc họ tập trung vào việc di chuyển được thêm năm mươi mét lên núi đầm máu đấy.

Một nửa quãng đường hư không, tuyết vẫn rơi và gió quất vào quần áo của họ.

Jolie thì đủ ấm.

Rất có thể Cole Rees thì không.

Dây cáp cao dần lên trên đầu của họ hiện giờ, tin tức tốt liệu nó có nghĩa là họ đã đến gần trạm đầu hay không. Tin xấu trong chuyện này là Cole không có sự chống chịu ổn định.

Anh ngã xuống một lần nữa, và lần này anh đã để lại một vết đen in trên tuyết nơi đầu anh vạt ra.

“Cole.” Cô trườn đầu gối của cô tới bên cạnh anh. Khuôn mặt anh đã tái nhợt, đôi môi của anh gần như xanh đi, và lần này mắt anh đã nhắm lại. “Cole, thức dậy. Nào, chúng ta gần như đã tới đó rồi. Nói chuyện với tôi đi. Cho tôi biết những gì mà anh ghét.”

“Tôi thấy họ cùng nhau một lần. Đôi mắt anh vẫn còn nhắm. “Đang mua quần áo.”

“Ai cơ?” Cô nắm lấy cánh tay của anh và lôi anh đứng thẳng, cố gắng đặt vai cô dưới cánh tay của anh để giúp anh. “Anh đã nhìn thấy ai?”

“Rachel và Jolie Tanner. Cùng cha của tôi.”

“Không, anh không thấy,” Jolie nói dứt khoát. Cô phải biết điều đó chứ. “Có lẽ ông ấy chỉ đi ngang qua.”

Cô kéo anh đứng trên chân mình và để cho anh dựa vào cô trong khi anh điều chỉnh đứng thẳng dậy và máu anh nhỏ giọt xuống má cô.

“Cô có thấy họ?” Anh nói tiếp. “Rachel Tanner và con gái bà ta?”

“Đúng, tôi đã nhìn thấy họ.” Tại sao anh lại khó chịu về điều này chứ? Anh có đoán ra danh tính của cô không?

“VẬY RA CÔ BIẾT,” anh nói.

“Biết gì?” Jolie lách khỏi từ bên dưới vai anh, chờ đợi cho đến khi anh đã đứng vững, và sau đó dẫn đầu, định ra một con đường thông qua đầu gối lún sâu trong tuyết, cố gắng để làm cho nó dễ dàng hơn cho anh đi.

“Rằng họ là gái điếm?”

“Họ cực kì hấp dẫn.”

Không phải là điều cô mong đợi được nghe từ người đàn ông này, mặc dù cô đã nghe nó suốt cả cuộc đời.

Cô liếc nhìn anh, nhưng đôi mắt anh đặt trên địa hình dưới chân mình. Anh có thể tiếp tục đi bao lâu nữa?

“Điều đó khó là phạm tội được.”

“Có sự kiêu ngạo về họ.”

”Nói láo,” cô thì thầm dưới hơi thở của mình.

”Nếu như họ biết được những gì anh đang suy nghĩ và không đưa ra một lời chỉ trích.”

“Có lẽ đó là một cơ chế bảo vệ.”

“Đó là sự mất trí, nó còn là cái gì nữa cơ chứ.”

Cô không xem trọng lời nhận xét của anh với câu trả lời.

”Rachel Tanner giữ cha của tôi trong kiếp nô lệ hơn mười hai năm qua. Bà ta biết ông ấy đã có vợ và con. Và những trách nhiệm. Nhưng bà ta không quan tâm.”

“Nếu chính ông ấy không quan tâm về tất cả những điều đó thì sao?”

“Ông ấy có quan tâm,” Cole phỏng chừng.

“Vâng,” cô lầm bầm. “Chỉ để ngăn chặn tội ngoại tình của ông ta mà thôi. Ông ta là mẫu người hoàn hảo đó đấy.”

“Đó là cô đang nói về cha tôi đấy.”

“Vì nó là thế mà” Jolie ngậm chặt miệng lại và để cho sự tức giận của cô khiến cô có thể tiếp tục lên dốc.

Sự tức giận là hữu ích. Nhưng nó lại quá nhanh, vỡ ra do gió và lạnh giá, và tại chỗ của nó đứng một bức tường tuyết và những rung động mờ nhạt đầu tiên của sự thất bại.

“Nó không thể là xa hơn nhiều. Chỉ không thể được,” cô thì thầm.

Nhưng nó đúng là vậy.

Họ tiếp tục di chuyển, sợi dây cáp của khoang cáp treo như hướng dẫn cho họ.

Jolie tiếp tục dẫn đầu cho đến khi cô cảm thấy kiệt sức, và sau đó Cole lôi ngang cô và quay cô trong nháy mắt.

“Và rồi cả cô con gái nữa.” Anh nói khàn khàn khi anh lê bước trên những bước chân cô đi qua.

“Điều gì về cô con gái chứ?” Có lẽ nếu anh mà sụp xuống lần nữa cô có thể đá anh lên dốc.

“Cô ta thì tinh tế” Anh lẩm bẩm. “Và xảo quyệt. Cô ta đã có một người cha quẩn quanh ngón tay nhỏ của mình. Ông ấy cho cô ta công việc.”

“Ông ta làm cái gì cơ?”

“Cô ta chưa bao giờ muốn giữ bất cứ việc gì cả.”

“Có thể cô ta không thích bất kì việc nào trong số chúng.” Jolie nói qua kẽ răng nghiến chặt. Những công việc mà James Rees đã từng nhận cô ư? Người rửa chén tại khách sạn Holiday Inn?

Hoặc tối thứ năm và sáng thứ bảy tại dọc các kệ cửa hàng truyện tranh? Công việc phía trước bàn làm việc tại cửa hiệu xăm thì chắc chắn là thành tích của riêng cô rồi – bao nhiêu đó mà cô biết.

Tất cả trong số chúng là tạm thời bởi vì chúng phải phù hợp với các môn học của cô. Đó là những gì sinh viên đã làm khi làm việc theo cách của mình để nuôi sống bản thân qua được đại học.

“Hiển nhiên cô ta tưởng tượng mình là một nghệ sĩ.”

”Có thể cô ấy là một nghệ sĩ.”

“Điều tốt hơn nữa là ông ấy còn mua cho cô ta một ngôi nhà ở Christchurch.

”Ông ta làm gì cơ?”

‘Bây giờ cô có tin tôi không đây?’

Một vấn đề thực tế là cô không. Jolie trừng mắt nhìn tấm lưng rộng lớn của Cole và áo khoác ưa thích của anh cùng sự ngốc nghếch của anh, chiếc mũ không hợp.

Cô không còn quan tâm rằng anh đã bị thương, đau khổ và ướt sũng. Nhưng anh đã làm.

Jolie vẫn đứng đó, thở khó khăn, và nhìn qua tên ngốc trong chiếc mũ.

Qua những lời dối trá và lòng thù hận của anh khi cô đã cố gắng để làm cho ra hình dạng của sườn dốc phía trước.

Được an toàn là trọng tâm của cô cho đến bây giờ. Thậm chí có thể phải chờ đợi. Sợ cáp vẫn chạy đúng hướng và căng, chạy dốc lên trạm đầu. Liệu đó có phải là ...?

“ Cole” cô nói, và khi anh không còn lảo đảo, “ Cole, nhìn lên.”

Nhưng anh đã không nghe thấy cô nói. Cô trườn tới bên cạnh anh và bắt lấy cánh tay anh bằng một tay và chỉ bằng một tay khác.

“ Nhìn kìa! Đó là mái nhà trạm.”

Anh giật mình tránh đi khỏi cái chạm của cô và với chuyển động đó đi thẳng đến ký ức cuối cùng khi Jolie chạm vào anh, và nói chuyện với anh.

Lạy chúa, nó đã nhiều năm rồi.

Cô nhớ lại giây phút đó như thể nó vừa mới xảy ra hôm qua.

“Đừng đụng vào tôi,” anh nói khàn khàn.

Anh đã nói điều tương tự như lúc đó.

Anh khiến cô cảm thấy giống như đồ bẩn thỉu và cô không biết tại sao. Không phải trong lúc ấy.

Không phải cho đến khi cô từ trường học về nhà vào buổi chiều và Rachel đã ngồi rồi trí dưới Jolie và cố gắng để giải thích cho một đứa 12 tuổi rằng bà đã rơi vào tình yêu với chồng của một người phụ nữ khác và Jolie đã biết tại sao Cole giật nảy khỏi sự đụng chạm của cô.

Vẫn tránh khỏi các đụng chạm của cô.

“Đó là mái nhà trạm” cô mết mội nói, và chỉ về phía nó, không động chạm, không gì cả, và cũng chẳng còn sức chiến đấu nào còn sót lại

Cole dừng lại, anh nhìn tới nơi mà cô chỉ, lông mi màu trắng với sương giá và đôi mắt của anh lầy lội trong những đau đớn.

Có lẽ anh có thể nhìn thấy hình dạng của mái nhà qua làn tuyết, có lẽ anh có thể không. Anh chỉ muốn dùng từ ngữ của cô cho nó.

“ Trái hay phải?” cô nói tiếp, vì họ không thể leo thẳng lên độ dốc của mái nhà và có lẽ dù muốn cũng chẳng có cách nào.

Chếch về phía bên phải sẽ đưa họ đến tháp điều khiển.

Bên trái sẽ một ngôi nhà gỗ mà bọn họ không có chìa khóa. Chìa khóa dự phòng trong tháp điều khiển, nơi Hare có lẽ để lại cho người phục vụ.

Ngoại trừ sự im lặng từ hai phía, Hare có thể không có ở đó bây giờ do đó rất có thể tháp điều khiển cũng sẽ bị khóa. “ Cole, bên trái hay bên phải? Tháp kiểm soát hay ngôi nhà gỗ?”

Jolie không biết chắc liệu Cole có năng lượng cho cả hai không.

Cô đã không chắc chắn việc cô phải làm.

“ Cole, hướng nào đây?”

“Căn nhà”, anh nói khàn khàn, và họ lại khởi hành lần nữa một cách nặng nhọc.

Tuyết đã qua đầu gối cô, bắt đầu giảm dần và Jolie đã cầu nguyện cho không có tuyết lở nhiều hơn trên mặt đất dốc này.

Mấy chàng trai của Hare vẫn giữ trạm đầu với những nguy hiểm như vậy, tự do của họ như họ có thể.

Đào và bới cùng việc thỉnh thoảng kích nổ để tuyết lấp đầy xuống bằng phẳng và ổn định trong suốt cả mùa.

Các trục ngang chéo qua các chồi mất nhiều thời gian. Nếu không phải là Cole ngã xuống, thì đó là Jolie. Sự phối hợp của họ đã mất đi nhanh chóng.

Lạnh và mệt mỏi đã tạm dừng.

“ Socola nóng”, cô nói tại thời điểm, khi cả hai chán nản, và tuyết tan chảy xuống cổ và ngón tay của cô đã quá tê liệt để có thể lấy được nó ra.

“ Một trong những thứ mà cô ghét sao?” Cole nói, cố gắng đứng thẳng.

“ Một cái gì đó mà tôi muốn”, cô lẩm bẩm. “ Tôi muốn nó đặc cùng kem và phủ lên miệng của tôi và tôi muốn bàn tay của tôi quấn quanh cổ và tôi muốn áp cái cổ vào má và môi của tôi nếu tôi có được bất kì cái gì còn sót lại. Tôi không thể cảm nhận đôi môi của tôi được nữa.

“Ồ, chúng vẫn đang mấp máy đấy chứ”, anh nói, lướt qua chúng một cái nhìn, và đáng nguyên rửa nếu cái nhìn nhỏ xíu đó không làm cô ấm lên chút ít.

Cole Rees, thuốc giải độc tự nhiên cho sự lạnh giá.

Và cuối cùng, sau những cảm giác trải qua nhiều giờ, họ đang đứng trên sàn ngôi nhà gỗ và Jolie đã bám vào hàng rào, mỗi cơ bắp run rẩy, nước mắt ẩm áp làm nhức nhối đôi mắt cô.

Làm thế nào để có thể vào trong? Cô thậm chí không nghĩ ra.

Cánh cửa đã bị khóa. Có những thanh (gỗ) trên các cửa sổ ngôi nhà gỗ, chủ yếu để ngăn chặn tuyết rơi vào bên trong.

Nhưng nó an tọa cao trên tường và nó không phải là rất lớn. Cũng không phải nó được mở.

Một lần nữa, Jolie đứng đó, tâm trí cô phủ sương mù và cơ thể kiệt sức chiến đấu khi Cole lấy chiếc áo khoác của mình rồi sử dụng nó cùng nắm tay của mình để phá vỡ kính.

“Lên”, anh nói tiếp, và trượt xuống bức tường cho đến khi anh ngồi ở đó với lưng tựa vào tường. “Sử dụng vai tôi. Trèo lên.”

“Để làm được điều đó tôi sẽ phải chạm vào anh. Anh không muốn tôi chạm vào anh.” Đối với tất cả những điều cũ rích của mình một phần nào đó vẫn còn rõ ràng như pha lê trong tâm trí cô.

“Không sao đâu, Red.” Đôi mắt anh nhắm lại, môi anh nhợt nhạt. “Tôi không thể cảm thấy bất cứ điều gì nữa.”

Jolie leo lên anh.

Nhanh chóng. Lên và vào trong, đầu vào trước, và sau đó cô vặn một nửa mình và mông cô qua, treo mình lên cửa sổ với những ngón tay lạnh giá khi cô đưa được một chân vào trong và sau đó một cái khác vào trước khi rơi mạnh xuống sàn.

“Cole”, cô nói, nhưng không có tiếng trả lời, “Cole, vòng đến cánh cửa nhà bếp đi.”

Cô loạng choạng đi ngang qua nhà bếp chồm nhanh như thể cơ thể đông lạnh một nửa của mình có thể sẽ mất đi.

Quá nhiều thời gian lãng phí để dò dẫm với chiếc chìa khóa, chỉ để thấy rằng Cole đã không chờ đợi cô khi cuối cùng cô giật mạnh mở cánh cửa.

Thay vào đó, anh đã ở đúng nơi cô rời bỏ anh, tuột xuống bên dưới cửa sổ, nửa tỉnh nửa mê.

“Thôi nào, anh chàng to xác”, cô dụ dỗ, giữa nỗ lực của anh và cô đã dựng được anh trên đôi chân mình. “Nơi có tất cả những khả năng chịu đựng huyền thoại đâu rồi?”

Anh mắng cô sau đó, nhưng sự hồi thúc của cô đã giữ chúng bên trong chúng. Cô không bận tâm kéo anh ra xa hơn nhà bếp, đứng dựa vào tường và nói với anh ở lại đó khi cô lột chiếc mũ len và kính bảo hộ của mình và bật lò đốt khí, như nhiều người khác khi cô có thể tìm thấy, trước khi nhào về phía anh và giữ vai mình ở giữa ngực anh để giữ anh khi anh bị đe dọa té ngã ngay tức thì.

Áo khoác và bộ quần áo ưa thích của anh đã ướt sũng, và như vậy là bên dưới áo sơ mi, tất cả xuống hết cơ lạnh lẽo, làn da lạnh băng.

“Cởi quần áo ra.” Cô ra lệnh, và anh cố gắng di chuyển bàn tay mình đến rồi vô ích buông thông trở lại hai bên thân mình. Đôi mắt anh nhắm chặt, đầu tựa vào cửa nghỉ ngơi.

“Mua cho tôi thức uống đầu tiên,” anh thì thầm với một nụ cười mờ nhạt.

“Điều đó sẽ có trong ngày.” Cô lẩm bẩm khi cô bắt đầu với gắng tay chặt khít của anh, và sau đó áo khoác và áo sơ mi của anh.

Người đàn ông với tất cả cơ bắp, không béo và vào một lúc khác, cô có thể đã có thời gian chiêm ngưỡng bộ ngực này chẳng hạn nhưng anh quá lạnh để làm điều đó, và cô đã lo lắng quá nhiều cho anh.

Cô rũ chiếc áo của Hare, không thấm nước và ấm áp. Cô bọc anh vào nó và cài khuy nó lên, anh rùng mình nặng nhọc.

“Tốt hơn chứ?”

“Tốt hơn.”

Anh vẫn còn đội mũ. Cô trượt ngón tay lạnh xuống bên dưới chiếc mũ thọc vào tóc anh và anh run lên một lần nữa, nhưng nó ấm áp, đôi tay cô ấm hơn ở mức nào đó, vì vậy cô đặt nó trong anh.

Anh có đôi ủng đi tuyết không thấm nước, hi vọng chúng sẽ giữ chân anh khỏi sự tê cóng nhưng chiếc quần dài của anh sẽ phải cởi ra và điều đó có nghĩa là cả đôi ủng cũng phải tuột ra nốt.

Cô ngồi xuống và căng thẳng làm việc đó, anh đã cố gắng giúp đỡ bằng cách lắc chúng ra và thành công duy nhất là cô đang chốngng lên.

Cô tách chúng ra khỏi anh dần dần, không hề có sự phối hợp trọng tâm nào, và sau đó chỉ với một chút do dự cô đã co đầu gối mình lại và tìm thấy ống quần dính chặt của anh.

Anh phản đối điều đó, căng thẳng lên một cách khó khăn, trượt bàn tay của mình qua mái tóc cô, và ép đầu cô trở lại.

“ Nếu đây là về sự khiêm nhường...” cô bắt đầu, sau đó nhìn lên và bắt gặp cái nhìn dờ dẩn của riêng anh với cô.

Không có sự xúc động trong mắt anh, chỉ có sự mệt mỏi được ghi nhận.

“ Tôi biết đó là cô”, anh thì thầm. “Giây phút mà cô giật cánh tay tôi ra như thế, tôi biết đó là cô.”

“ Vâng, tốt thôi. Hãy tận hưởng các động chạm.”

Anh buông câu chữ thề sau đó, lời công kích tốt đẹp đầy màu sắc tổng kết tình hình của họ độc đáo và cũng nhắc nhở cô những gì không nên làm với người đàn ông này. Bất cứ lúc nào.

Anh tiến đến mái tóc của cô và đẩy bàn tay cô đi khỏi chiếc quần siết chặt của anh. Anh đã cố gắng để mặc lại cho mình nhưng không có nhiều may mắn.

“ Tôi muốn chúng ra khỏi anh bây giờ,” cô thì thầm, giữ cái nhìn của anh với một trong những thách thức riêng của bản thân cô khi cô đứng lên và tìm kiếm ngón tay anh, giữa họ có cái siết chặt dang dở và các dây kéo được kéo xuống và tất cả trong khi cái nhìn của anh không rời đi trên người cô. Rất nhiều các ngón tay của cô tránh sự đụng chạm xuống bên dưới; và cô nhận thấy anh cũng vậy.

“Ngừng ngay, Red” anh thì thầm.

Rất nhiều.

Cô chờ người nhanh chóng, đôi tay trong không khí, giơ lên đầy kiểu cách, má cô nóng lên, thậm chí không chỉ phần còn lại của cô.

“ Anh cần được kiểm tra xem có bị tê cóng không,” cô nói.

“ Vì vậy cô làm thế.”

“ Bàn tay của tôi rất tốt. Tôi có thể cảm thấy ngón chân của tôi”. Cô quay lại và lơ lửng trên lò đốt nóng, cho anh sự riêng tư. “Tôi sẽ cởi quần jean của tôi trong một phút. Phải có một máy sưởi trên giá đỡ phía sau cánh cửa. Máy cái chặn giữ nhiệt cùng chặn sưởi và cả những tấm trải nữa. Cô nghe thấy anh di chuyển. Cô nghe thấy một tiếng gì đó đâm vào tường và quay bật lại tìm thấy Cole đứng nơi mà cô muốn anh cởi bỏ quần áo, vai tựa vào tường lúc này, và bộ đồ thể thao tươi mới.

“ Hãy cho tôi một phút,” anh thì thầm. “ Tôi chỉ...” Anh nhắm mắt lại.

“Ồ, không, anh không thể. Thôi nào, Rees, mở mắt ra.” Cô đến trước mặt anh, gần gũi và riêng tư, tốt hơn để nâng anh lên. “ Hãy nghĩ đến tất cả các quyền tự do tôi muốn thực hiện nếu anh cho phép tôi bây giờ. Tôi sẽ đi mua sắm vào những phút trên Internet trực tuyến bằng thẻ tín dụng bạch kim ưa thích của anh.”

“ Mua cho tôi một chiếc quần khô ráo.” Anh nói rõ ràng.

“Tôi sẽ đánh cắp điện thoại của anh và chụp ảnh người mới đứng đầu của để chế Rees ám cúng với sàn nhà bếp. Tôi sẽ gửi cho tất cả mọi người trong sổ địa chỉ của anh. Họ sẽ nghĩ rằng anh đã nốc quá nhiều.”

“Sẽ không phải là lần đầu tiên đâu.”

“Tôi sẽ phải cởi quần áo còn lại của anh. Hãy suy nghĩ về sự khiêm nhường của anh!”

“Hãy nghĩ về nó theo cách này, Red,” anh thì thầm. “Ít nhất nếu tôi bất tỉnh, thì tôi sẽ lịch sự.”

Và sau đó anh bất tỉnh thật.

Cô sụp xuống sàn nhà với anh, miễn cho anh bầm dập và thu thập vài thứ cho bản thân, nguyên rửa vì mình đã nói quá nhiều và không đủ nhiệt lượng đang được tạo ra. Khó tin với sự căng thẳng tình dục đã kêu rằng rắc giữa họ những giây phút trước, nhưng người đàn ông bị bất tỉnh đã không nói dối. Những điều chết tiệt mà anh có ý nói về việc cư xử có tiếng là sao? Chắc chắn anh không thích khi cô chạm vào anh? Anh không thích?

Jolie thả lỏng bên dưới anh, nhẹ nhàng với anh, bởi vì cô nghe nói rằng bạn nên nhẹ nhàng với bệnh nhân hạ thân nhiệt. Cẩn thận với đầu của anh bởi vì, khó chịu như Cole Rees, cô rất muốn anh sống sót ở lại.

Những cái gì có thể làm cho một người bị hạ thân nhiệt và chấn động? Làm ấm lên một cách chủ động hay bị động, bây giờ có thực phẩm và quần áo khô ráo tại lúc này họ có thể sử dụng?

Cô nên kiểm tra vết thương đầu của anh hoặc là để lại nó? Cô đã thực hiện một khóa học sơ cứu đầu tiên niên kỷ trước và cố nhớ một phần về nó. Chưa bao giờ cô phải áp dụng bất kì cái gì của nó vào thực tế.

Jolie nghiêng rằng mình ken két, thúc giục bộ nhớ của mình nhớ lại và căng thẳng cởi bỏ đôi tất của anh. Tiếp theo là loại bỏ quần sooc vô sĩ quyền anh của anh.

Cole Rees sẽ không thể là một người cảm trại vui vẻ khi anh ta đến đây. Nếu như anh ta có đến.

“Hãy tin tôi, tôi khó có thể gây ấn tượng.” Trượt ngón tay của mình trong dây buộc quần của anh, và tháo lỏng dần chúng từng nút một, cố tình như cô không hề trượt qua bắp đùi của một tên đàn ông còn phù hợp đẹp hơn cả một vận động viên lướt ván. Đôi chân khỏe. Mạnh mẽ.

Được rồi, coi như có lẽ cô bị một chút ấn tượng đi. Nhưng cô vẫn chưa xem xét toàn bộ anh, và không có ý định để xem xét, tìm kiếm là bước đầu tiên trên con dốc trơn trượt tới sự mong muốn, và mong muốn là khi nó đến người đàn ông đặc biệt này.

“Anh có biết những gì họ sẽ làm cho tôi nếu anh chết không?” Cô lẩm bẩm khi cô tiếp tục việc tìm những cái chặn giữ nhiệt và chặn sưởi rồi tìm thấy một túi ngủ quá cũ.

“Bọn họ sẽ đè nghiền tôi dưới bàn chân trong hầm địa ngục đầu tiên. Bọn họ sẽ nói chúng ta nên ở lại với khoang cấp treo, và có lẽ chúng ta nên như thế, nhưng chúng ta lại không, và chỉ là những cuộc gọi cho anh cũng nhiều như tôi mà thôi, vì vậy tỉnh lại đi Cole. Tôi sẽ cần anh để ít nhất cũng đổ lỗi được.”

Cô tạo một chiếc giường bên cạnh anh, một mớ lộn xộn của đồng chặn giữ nhiệt và túi ngủ ở trên cùng. Cô đã cởi chiếc áo khoác Hare ra khỏi anh bởi vì bề ngoài của cái áo vẫn còn ướt.

Người đàn ông trần truồng, và lần này cô không thể không nhìn khi cô lăn anh lên giường.

Người đàn ông này là một kiệt tác. Chỗ nào cũng tuyệt đẹp. Ngay cả khi lạnh buốt.

Bộ sưởi của ngôi nhà gỗ có miếng đệm nóng, hai trong số chúng. Cô đập vỡ lớp hóa chất ở giữa để bắt đầu phản ứng nhiệt và sau đó bọc trong khăn trải và giấu bên dưới nách của Cole.

Cô nhét túi ngủ chặt chẽ xung quanh anh và đặt một tấm chặn nhiệt lên trên đó. Làm cái gì tiếp theo đây?

Chúng ta sẽ làm”, cô lẩm bẩm dứt khoát. “Tôi sẽ làm sạch vết thương đầu của anh. Sau đó, anh sẽ ấm lên, tỉnh dậy, và cảm ơn tôi rất độc đáo cho những nỗ lực của tôi.”

Không cần nhà. Không cần kim cương. Chỉ một câu cảm ơn đơn giản mà anh sẽ nói thôi. Và rồi khi chúng ta quay trở lại Queenstown, tất cả mọi người hỏi anh có điều gì giống như việc bị mắc kẹt trên một sườn núi với tôi không, anh sẽ rất yên lặng và sau đó anh sẽ nói trước mặt Đức Chúa Trời, gia đình của anh, bạn bè ưa thích của anh và một nửa thị trấn là “Tôi có thể không hoàn toàn thoải mái trong việc cộng tác với Jolie, nhưng cô ta vẫn giữ cho tôi sống, và cô ta đã cảm ơn tôi.”

“Nó có thực sự là một yêu cầu quá nhiều không? Việc đó một lần trong cuộc sống của anh, anh và em gái anh cùng mẹ anh nữa ghét tôi vì một cái gì đó mà chưa bao giờ là lỗi của tôi cả? “

“Jolie,” anh thì thầm một cách khê khàng, và cô cúi xuống gần hơn để nghe anh nói rõ hơn. Đôi mắt của Cole vẫn còn nhắm chặt và anh vẫn còn nằm yên, nhưng ít nhất anh đã có ý thức lại, hoặc một cái gì đó gần với nó.

“Cái gì chứ?” cô lẩm bẩm. “Giờ là cái gì đây?”

“Cô nói nhiều quá.”

3. Chương 3

Cole tỉnh dậy một cách chậm chạp với nhận thức ít ỏi về những thứ xung quanh mình. Chiếc giường mà anh nằm rất ấm áp nhưng không mềm mại. Cô gái trong vòng tay anh đã mặc đồ lót nhưng anh thì vẫn chưa. Chuyện này không thường xảy ra. Đầu anh đau như nứt ra. Đây cũng không phải là chuyện thường có. Rượu không phải là tật xấu của anh, và anh rõ ràng đã tránh sự kích thích hóa học. Phụ nữ luôn là yếu điểm của anh, sự lướt đi chậm rãi của bàn tay anh bên dưới áo lót và trượt qua tấm lưng cô cho anh chắc chắn rằng đây là một dáng người thanh nhã, nhưng vì sao cô không khóa thân? Và tại sao cơ thể anh không cảm thấy thực sự...an tâm ?

Bởi vì cơ thể nói cho anh biết rằng có việc đã xảy ra, và đầu óc anh mách bảo một chuyện khác hoàn toàn, cụ thể là “woa, tấm lưng”, “một ý tưởng tồi”, anh quay lưng lại và cô đang rúc thật sát về phía anh, hơn nửa người trên của anh bị chân của cô gác lên như lời tuyên bố sở hữu, thân hình mảnh dẻ của cô không nặng chút nào, và bắt đầu từ khi nào anh lại ngủ ngon lành với một cô gái trong vòng tay, không phải nên đặt vấn đề này lên hàng đầu chứ?

Không bao giờ, chính là lúc đó.

Đôi mắt anh nhúc nhích còn đầu anh... Anh xin thề có Chúa là đầu anh thuộc về một ai khác. Rốt cuộc thì anh đã làm gì vậy?

Anh vẫn còn nhớ rõ ràng đám tang của cha. Anh nhớ mình cố gắng tạo ra ý nghĩa của những cảm xúc trái ngược về cái chết của người cha yêu dấu và những cảm xúc về cái chết của cùng một người đàn ông có những hành động luôn khiến Cole căm ghét. Anh chẳng còn nhớ gì về sự thức tỉnh của ông. Có lẽ anh đã uống rượu. Có lẽ anh đã hoàn toàn bị đánh bại và đã mang một cô gái lên giường của mình. Không chính xác là những gì mà một người con trai hiếu thảo sẽ làm, nhưng Cole không phải một người con như thế.

Nếu vậy thì cô là ai?

Cole mở mắt, liếc xuống và nhanh chóng đóng chúng lại. Một cô nàng tóc đỏ hoe. Không phải là màu cà rốt mà thực sự là còn hung và bóng hơn cả cánh của một con quạ. Cole chưa bao giờ ngủ với những cô nàng tóc đỏ. Họ gọi cho anh về cha mình và—

Và rồi anh nhớ lại hết tất cả. Cậu bé trên chiếc khoang cáp. Trận lở tuyết và chiếc khoang cáp trôi xuống. Chuyển di chuyển tới ngôi nhà gỗ. Và cô nàng.

Jolie Tanner. Nhà Jolie Tanner.

Bị ghét từ khi còn nhỏ vì những tội lỗi của mẹ cô.

Bị xa lánh như thể những tội lỗi đó là do chính cô gây nên.

Muốn...

Cơ thể Cole thực sự nghĩ như thế.

Bây giờ rất muốn, nếu anh thừa nhận thẳng thắn... nhưng đó chỉ là với cảm xúc của một đứa trẻ hư muốn một thứ mà cha mẹ nó từ chối cho nó.

Vì thế nên anh đã bị cô hấp dẫn, thế thì sao? Phần lớn đàn ông đều vậy.

Anh chưa từng trải qua điều đó.

Rồi Jolie động dậy trong khi ngủ, đôi môi cô chạm vào vai anh và cơ thể cô trượt vào càng gần về phía nơi riêng tư, anh rên rỉ thành tiếng và luồn một tay vào mái tóc cô, như thể thuyết phục cô chỉnh lại tư thế nằm của mình.

Ngoại trừ việc tay của anh phải giữ ở vị trí đó, cô đã làm thế.

Đôi mắt vẫn nhắm và anh tự rửa mình vì mười kiểu người ngu ngốc, Cole không di chuyển cô ấy đi đâu hết. Cơ thể cô thật mềm mại, dẻo dai và ấm áp tuyệt diệu. Không phải một cậu bé. Rõ ràng là không phải là một cậu bé như cô ấy đã thờ dài và điều đó càng khiến anh lưỡng lự. Vẫn chưa tỉnh, cơ thể của cô nói cho

anh biết điều đó, nhưng anh hiện tại lại thật tỉnh táo và mọi thứ đang bị khuấy động, sự kiểm chế đang bắt đầu tra tấn anh.

Làm gì bây giờ? Anh phải làm gì với cô gái đã thúc giục anh tới một cái căn nhà nhỏ tương đối an toàn, kéo anh vào trong, cởi quần áo của anh và lựa chọn làm ấm người anh theo kiểu cổ xưa trước khi kiệt sức đến chết?

Anh không phải cha mình.

Cole Rees không có thói quen lấy đi tất cả những gì mà ông muốn và xuống địa ngục với những hậu quả. Anh biết điều đó còn hơn thế.

Đánh thức cô ta. Làm cho cô ta rời khỏi người anh. Kiểm vài viên thuốc giảm đau và uống chúng. Làm cho đầu óc anh trở lại như cũ.

Và rồi cô chuyển động, tạo ra tiếng của một chú mèo con như thể tìm kiếm sự ấm áp. Cole di chuyển cùng cô, thẳng người mình để chiều dài của mình ghì chặt chiếc quần nhỏ chữ V của cô **. Anh lại rên rỉ bởi anh không nên làm việc này, và nó thật sự rất kích thích, đôi tay anh như thể có suy nghĩ riêng khi chúng tự trượt trên lưng cô. Thật chậm, thật chậm, đầu ngón tay anh vẽ thành một đường dọc xuống xương sống cô, thưởng thức sự mịn màng và đáng người mà anh không thể nào có.

Cô lại chuyển động, nhịp điệu lắc lư nhẹ nhàng khiến cô chà xát vào anh, lùi lại... và tiến lên. Những ngón tay anh lúc này đã chạm tới mép quần lót của cô.

Đã đến lúc phải dừng lại. Quá muộn để dừng lại. (**)

“Tóc đỏ”, anh quát lên, anh muốn cô tỉnh dậy, muốn ý thức của mình quay trở lại “Tỉnh dậy. Xuống khỏi người tôi”

Chậm rãi, như vừa ra khỏi cơn mê, Jolie Tanner chống tay lên ngực anh và đẩy mình lên vị trí ngồi, đôi môi cô hé mở còn đôi mắt mờ mờ và mơ màng khi cô nhìn chăm chăm vào anh.

Mái tóc đỏ xuống khuôn mặt cô có thể ám ảnh anh mãi mãi, và với cảm giác đối với cô...

“Tóc đỏ” anh nói bằng giọng khàn khàn “Cô thật sự phải xuống khỏi người tôi”

“Tôi đã nghe tiếng anh từ đầu” cô lẩm bẩm, nhưng cô đã không động dậy và cả anh cũng vậy

Rồi cô lại từ từ dịch chuyển về phía anh lần nữa và đôi tay anh kích thích cô, nắm chặt cặp mông của cô, dẫn dắt cô, muốn cô nhiều hơn. Bàn tay cô luồn sang hai bên khuôn mặt anh và môi cô phủ lên từng tấc trên khuôn mặt anh.

“Đầu anh thế nào rồi?” cô thì thầm

“Tôi tệ”

“Tôi đã làm những gì có thể”

“Tôi biết”. Giọng anh bây giờ chỉ còn là tiếng gầm gừ; còn hai lòng bàn tay anh, chúng đã lướt lên cao trên cặp đùi mịn màng và ngón cái đang trượt xuống bên dưới chiếc quần lót co giãn của cô, mong muốn được xuyên vào. “Jolie—” Một mệnh lệnh. Một lời cầu xin. Một nỗ lực cuối cùng để níu giữ sự tỉnh táo. “Tôi biết” Đôi môi cô đang tiến càng gần hơn “Tránh ra”

“Ngay bây giờ” Anh yêu cầu trong khi ngón cái đang ở bên dưới quần lót của cô đã tìm thấy nơi trơn mượt và vùng trung tâm của cô.

“Được thôi”. Cô cắn cắn môi dưới và lại lắc lư lần nữa.

Như vậy thật gợi tình.

“Anh không thích tôi chạm vào anh, còn nhớ không?” Cô nói thầm từng tiếng một bên tai anh.

“Tôi nhớ”

“Anh nghĩ tôi bẩn thỉu”

“Đó không phải là lý do” Ngón cái của anh vẫn di chuyển và ý thức của anh mờ đi hơn bao giờ hết. “Một nụ hôn, rồi cô phải tránh khỏi người tôi” anh lầm bầm

“Chỉ một”

“Chỉ một” cô nhắc đi nhắc lại, rồi sau đó đôi môi cô chạm vào môi anh, nhẹ nhàng và khơi gợi. Hiếm có một nụ hôn nào có thể khiến anh lạc mất ý chí và nhập sâu hơn như thế, phớt lờ tiếng gầm rống trong đầu đeo đuổi ranh giới ngọt ngào giữa môi cô và lưỡi của anh.

Anh muốn vào trong. Anh phải nhắm nháp cô dù chỉ một lần. Không thể tin nổi anh muốn vào sâu trong cô mức nào, chỉ một lần thôi. Người đàn ông điên rồ nghĩ. Không phải với anh, Jolie Tanner. Không thể

Sau đó cô mở miệng của mình, anh nếm hương vị của cô và rơi vào tận cùng của Trái đất

Jolie biết muốn anh thế này là sai trái. Đáng lẽ cô phải tránh khỏi người anh như anh đã yêu cầu, chỉ là anh thật ấm và đôi tay của anh, chúng biết... tất cả những điều mà cơ thể cô khao khát, anh đều biết...

Anh hôn như người đàn ông biết cách thưởng thức điều làm anh ta vui thích. Hương vị của anh đi vào đầu óc cô và đuổi đi lẽ phải khi anh đẩy chiếc quần lót của cô sang một bên và thay bông dẹt bằng mũi tên trơn mịn (**). Một nụ hôn kéo dài mãi khi anh đè lên cô, hay cô đè lên người anh, và anh tiến dần vào trong cô.

Vẫn nụ hôn đó, dù hiện tại chỉ có môi trên của họ chạm khi cô thở dốc; anh chửi rủa; họ di chuyển và khoái lạc vút lên.

Sao anh biết được...? Làm sao anh biết rằng những đầu ngón tay chạy chậm dọc xương sống cô sẽ khiến cô ướt át và để anh xâm chiếm thật sâu?

Thật nhiều cảm giác và chúng tràn ngập khi anh một lần nữa làm sâu thêm nụ hôn của họ và di chuyển bên trong cô như thể bị bắt trong một giấc mơ ngọt ngào và từ tốn. Người đàn ông hấp dẫn với cơ thể rắn chắc, đôi bàn tay chậm rãi và cái cách của anh khiến khoái cảm của cô tăng vọt hơn những gì cô đã từng trải qua trước đó, phá vỡ nụ hôn của họ, một nụ hôn, làm bộc lộ ra khoái ý mà anh đưa tới cho cô.

Sự nồng nàn lên đến cao trào khi cô phủ khuôn mặt mình lên cổ anh ngăn lại tiếng nức nở của cô và anh cũng rên rỉ ngay sau đó, đôi tay anh ghi lấy cô thật chặt chẽ; bàn tay anh nâng đầu cô lên và ấn môi cô vào làn da của anh. Anh đâm mạnh vào trong cô, rất gấp gáp, bởi thế mà cô trải qua làn sóng khoái cảm thứ hai, cô cắn mạnh xuống làn da anh và châm lên ngọn lửa trong anh. Thật sâu bên trong cô, hết lần này đến lần khác, với hạt giống nóng hổi tràn sâu bên trong cô.

4. Chương 4

Jolie đã cố gắng muốn bản thân tránh xa sự áp chế của Cole và giờ cô đầu hàng. Nhưng nó đã chẳng xảy ra. Cô cũng đã muốn tránh xa cái khoang cấp treo – những tình hình cũng chẳng khác hơn. Có lẽ thay vào đây, cô có thể thử ước mọi thứ quay trở lại trong khoang cấp, thì mọi chuyện sẽ trở nên thích hợp hơn.

Một nụ hôn. Chỉ một thôi. Và cuộc ái ân đó sẽ trở nên hoàn hảo hơn đủ để không ám ảnh toàn bộ cuộc sống của cô sau này. Rạo rức, nồng nàn, hai tâm hồn hòa quyện làm một.

Với Cole Riss.

Cô đã không nhìn anh khi cô trượt ra khỏi anh, và bằng mọi cách, giằng mình khỏi người chung giường tạm thời. Tay anh giữ chặt lấy cô khi cô cố gắng cử động lần đầu tiên, nhưng rồi anh đã thả cô, khi cô quay lại nhìn anh trước khi hướng về phòng tắm – chỉ một lần – và anh đã xác định được chính xác nơi cô muốn đến, cô nhận thấy những cái nhăn mới hình thành trên trán anh và mắt anh nhắm lại.

Cố gắng để tẩy rửa, dơ dáy và đáng xấu hổ, quần lót cô tràn đầy dư âm của sự hòa quyện giữa cô và Cole, cơ thể cô run lên vì lạnh chứ không phải vì hạnh phúc.

Họ đã làm gì?

Thêm nữa, làm sao để họ dừng nó lại?

Mất trí nhớ có lẽ sẽ tốt. Mất trí nhớ có chọn lọc, đi kèm khả năng nhớ mọi thứ ngoại trừ việc – làm tình với Cole Riss. Không cần phải làm quá lên. Chỉ cần đi lên kia, tìm thấy cái áo của Hare rồi nằm lên đó và giả vờ rằng chẳng có chuyện gì bất thường xảy ra. Không gì xảy ra với Jolie Tanner, người mà gần như đã làm những việc kiểu này suốt thời gian qua.

Nhưng cô không có một chiếc vòi hoa sen để tẩy sạch mọi dấu vết của anh cùng những gì họ đã làm, mà cô chỉ có thể dùng khăn giấy và nước ấm từ vòi, và cuối cùng cô cũng có thể bước ra khỏi phòng tắm, thì mọi thứ đã gọn gàng và đâu vào đấy.

Cole Riss không có ý nghĩa gì với cô vậy nên anh chẳng thể làm tổn thương cô. Anh đã không làm tổn thương cô. Mọi quan hệ của họ chỉ là ... đáng tiếc, đó là tất cả. Mọi thứ đều do hoàn cảnh đưa đẩy và sự gần gũi là không tránh khỏi và ... và... nhận ra rằng họ vẫn còn tỉnh táo trong gang tấc. Đúng, đó là một ý hay. Cô cảm thấy ổn với suy nghĩ ấy.

Cole đang đứng bên bếp khi cô trở lại, cái túi ngủ bị ném sang bên cạnh và đầu anh đang chùm cái mũ. Trên một khoang bếp, chảo sữa đang sôi lục súc.

Anh nháy mắt với cô dò hỏi và cô đáp trả nó với một cái nhìn đánh giá của riêng mình. Thật khó để duy trì thứ mà anh gọi là kiêu ngạo và cô thì gọi là sự tự vệ khi mà mặc một cái quần bông ẩm ướt bên dưới và áo khoác ở trên, nhưng nếu có thể thu hẹp ánh mắt của anh và gắn chặt đôi môi của anh lại thì cô sẽ cố duy trì chúng.

Jolie tìm được áo trượt tuyết và mặc nó vào, thật tốt khi mà chẳng phải quan tâm đến cái lạnh. Nó bao phủ từ cổ cho đến đùi và sẽ sớm ấm lên.

Cô trao anh một cái nhìn. Lúc này tay và một bên vai lộ ra bên ngoài túi ngủ, anh đang đưa đẩy cái chảo, chiếc mũ tuột xuống để lộ phần cổ lằn dấu răng mà cô để lại. Anh thích điều này. ự điều khiển của anh đã làm cô mê muội hoàn toàn.

“Anh nghĩ cà phê sẽ giúp gì đó” anh dứt khoát “Hoặc socola nóng hoặc thứ gì đại loại thế. Em muốn một tí chứ?”

Cô kéo cái nhìn của mình ra khỏi cổ anh, và cố gắng không nao núng trước đôi mắt xanh thăm của anh. Đừng tới đó, cái nhìn đấy nói vậy, và cô còn hơn cả hạnh phúc để chiều theo. Đó là sự cự tuyệt.

“Vâng,” cô nói và tìm kiếm đôi giày xỏ chân mình trước khi đương đầu với phòng lạnh nơi mà nhân viên chòi giữ đồ ăn.

“Anh muốn ăn gì?”. Cô không ngại ngần đặt một thứ gì đó ngăn cách hai người, nó cho cô điều gì đó để làm. “Em thấy có một chút giảm bông, pho mát và hành tây còn sót lại.” Một ít bánh nữa, cô ôm một ôm các thứ lại và va vào Cole trên đường bước ra. Anh lui lại một cách lịch sự, nhưng lại trông như một kẻ tức cười cần phải ở xa, thật xa.

Oh, cô biết cảm giác này.

Anh quay trở lại công việc bếp núc, bận rộn pha café và socola nóng cho anh và cô trong khi cô làm sandwich và cắt đôi chúng ra.

Việc làm tình khiến cô đói. Rồi lại đi lang thang trên ngọn núi tuyết nữa chứ. Tinh thần căng thẳng làm cô hoàn toàn mất hết cảm giác ngon miệng. Cô cố gắng tìm lại cảm giác cho mình và chỉ đến khi đưa miếng bánh lên miệng cô mới biết mình đói thế nào.

“Sẽ mất bao lâu để mọi người lên đây được?” cô hỏi giữa những lần cắn bánh. Đồng hồ đã chỉ 3h15 và có lẽ nó là a.m hơn là p.m.

“Có lẽ phải một vài ngày đấy”. Anh trả lời. “Sẽ sớm khi ai đó phát hiện ra chúng ta mất tích và bắt đầu với cuộc tìm kiếm. Chuyển đi của anh không có trong kế hoạch”.

“Em cũng thế”. Cô lặng lẽ thêm vào. “Mẹ em đã biết em ở đây, và em có thể đã bị bỏ quên. Cơ hội chỉ là một nửa. Em đáng ra phải ở quán bar đêm qua”.

“Có lẽ ông ấy nghĩ em không xuất hiện”. anh không giữ được tiếng căn qua giọng nói “Dễ đến, dễ đi, và tất cả chỉ có thế”.

“Chỉ đối với anh thế thôi”. Cô lẩm bẩm, trong trường hợp này anh thật sự đáng ghét. “Dù gì thì nó cũng đáng để em có thể ngồi uống với mẹ và những người khác nữa, những người muốn nâng cốc vì hồi ức về người đàn ông mà bà ấy yêu. Tiếp tục đi”. Cô nói với tất cả khinh miệt mà cô có thể, mà hầu hết chúng là giành cho chính cô. “Hãy hỏi em, ông ấy là ai?”

“Em là đồ chết tiệt” Cole nóng nảy.

“Anh đã khiêu khích em”. Mắt Jolie nhìn anh chỉ là sự sôi sục. “Chúng ta sẽ tốt hơn nếu anh không làm thế”.

“Có lẽ” anh thì thầm. “Không phải nó gần như rất quyến rũ sao?”

Quyến rũ không hẳn là từ mà cô dùng cho cuộc chạm chán này. Thật kinh hoàng rằng dường như địa ngục chỉ còn gần một tích tắc nữa thôi, cái chết đã rất gần, rồi cuộc sống lại kết hợp với nhau, và rồi lại cãi nhau vật như trẻ con...

Jolie gặm miếng bánh của mình một cách tức tối, và cố gắng tăng lời anh. Thật khó khi một vết pho mát dính trên môi cô và cô phải liếm nó đi, mắt Cole tối sầm, anh cắn cú gặm cái bánh như một kẻ chết đói.

“Một nụ hôn”. Cô ném cho anh một cái nhìn hằn học.

“Như anh nói. Chỉ một”.

“Nó chỉ là một” Anh phản đối.

“Và phần còn lại?”

“Đó là ... sự mất kiểm soát”. Anh lẩm bẩm và lại chăm chú tới miệng cô trước khi cố gắng quay đi. Chẳng lẽ kem vẫn dính quanh miệng cô sao? Cô vội vã dùng tay lau đi. Không thể nào.

Cô nghiên cứu đôi tay Cole khi anh mang sữa nóng đến quầy và bắt đầu chế biến chúng. Anh chọn café hòa tan và socola nóng thay vì phải vật lộn với cái máy pha café mà anh gần như là không biết sử dụng. Jolie không quan tâm anh làm gì để có socola nóng cho cô miễn rằng nó nóng, ngọt ngào và nhẹ nhàng. Một chút dịu dàng len lỏi trong cô khi nhìn Cole theo cách này.

Anh có một bàn tay đẹp. Lớn, vuông vắn, với ngón tay thon dài. Bởi thế mà khi anh dùng những ngón tay này chậm rãi vuốt ve khiến người phụ nữ chìm đắm trong giai điệu của sự va chạm của người tình. Chắc chắn Cole đã thường thức phản ứng của cô với anh không phải lần đầu? Anh không chỉ là duy nhất một trong những người biết khơi dậy cơ thể người phụ nữ và đáp ứng nhu cầu cô.

Có rất nhiều đàn ông có thể đáp ứng cô. Rất nhiều.

Chỉ là cô không muốn tìm họ thêm nữa.

“Đường không?”

“Gi?” Cô hỏi, vẫn đang bay bổng với những mộng mơ của mình.

“Oh. Vâng. Một viên thôi. Cảm ơn anh”.

Anh đưa nó qua và Jolie nhắm nháp cốc cacao nóng của mình ngay khi đó cô tìm thấy một chảo mì nướng và quay lại với căn phòng có bờ. Cole ăn bánh trong khi Jolie rán bánh, sức nóng của chảo làm cô tạm quên ánh mắt nóng rực của anh. Họ ăn bánh trong im lặng và biết rõ rằng cô được an toàn, ấm áp và chẳng có việc gì khác để làm ngoại trừ việc chờ đợi cơn bão tuyết trôi qua đủ khiến mí mắt Jolie nặng trĩu còn vai cô thì rũ xuống. Ngày của cô bắt đầu với cơn buồn ngủ và bữa ăn lười biếng, nhưng nó cũng đáng sau những gì cô vừa trải qua. Cô thậm chí còn không thể nghĩ đến cái kiểu ngày mà Cole phải đặt mình trong đó.

Ở một nơi nào đó đang có một đám tang.

“Em nên ngủ đi” Cole Rees lạnh lùng. “Em trông thật mệt mỏi”.

“Anh thì sao? Anh sẽ làm gì?”

“Anh sẽ ở lại thêm một thời gian, xem xem anh có thể liên lạc được với Hare. Hoặc gọi được. Bất cứ ai. Để họ biết chúng ta đang ở đâu và không tìm chúng ta ở sườn núi.”

Jolie khao khát được nằm lên chiếc giường. Chân cô đã lạnh cóng và quần jean của cô vẫn ẩm ướt để mặc vào bây giờ. Chiếc giường ấy quá cứng nhưng cô vẫn có thể cuộn vào đó và tận hưởng sự ấm áp cùng mơ tưởng đến một cái giường lông. Sạch sẽ, khô ráo là điều tốt thứ hai trong thời tiết này, ngay sau tưởng tượng về một vòi nước hoa sen nóng mà ở đó cô có thể hồi tưởng lại làn da của Cole.

“Làm đi” anh lầm bầm “Giữ ấm vào. Cả những phần còn lại”,

“Nhưng nếu anh mệt? hoặc nếu đầu anh trở nên tệ hơn? Và anh đừng nhìn em như thể anh là người bất khả xâm phạm vì em biết kiểu chết tiệt gì anh cũng sẽ bị đóng băng cho mà xem. Em đã ở ngoài đó rồi”.

Thật khó cho một người đàn ông gần như không mặc gì ngoài một cái túi như một cái bao đầy kiêu ngạo như Cole hiện giờ.

Jolie nhướn đôi mắt xám và chờ đợi.

“Nếu anh phải nằm xuống thì anh sẽ đánh thức em”. Cuối cùng anh thốt ra.

“Sau đó chúng ta có thể trao đổi vị trí hoặc sắp xếp lại giường bởi vậy chúng ta đừng...”

“Chính xác”. Jolie vội vã đáp. Không cần phải kỹ lưỡng

“Sẽ tốt thôi”.

Ném cho Cole một cái nhìn thận trọng cuối cùng, cô bắt đầu leo lên giường và chui vào chăn.

“Thêm một điều cần làm rõ giữa em và anh” cô thì thầm, cái áo vẫn chùng kín cổ, cô vẫn cố vịn vẹo để tìm vị trí thoải mái nhất trong chăn. “Mẹ em chưa bao giờ nhận tiền của bố anh. Hay nữ trang. Hoặc quần áo. Hoặc nhà cửa. Bà mua lại quán bar bằng tiền thừa kế của bà em. Mẹ em xuất thân từ một gia đình giàu có, anh biết đấy. Không phải bất cứ ai quanh đây tin điều đó. Mẹ anh và bè lũ của bà ta chắc chắn biết điều đó”.

Cole Rees nhìn chăm chăm vào cô. Jolie nhìn trừng trừng trả lại. Cô đã không thể kết thúc điều này. Còn hơn thế nữa. Năm nối năm, cô phải sống chung hàng giây hàng phút với chúng.

“Mẹ em là một doanh nhân cừ. Quán hoạt động rất thuận lợi. Cha anh chẳng giúp ích được gì. Còn về em, em làm đồ họa cho một hãng phim và hiệu ứng đặc biệt ở Chrischurch. Với sự hiểu biết của em, đó là công việc mà em nhận được bằng khả năng của mình. Em chỉ có khả năng thuê được một căn phòng đủ để ngủ. Em vẫn còn khoản nợ giáo dục mà em vẫn phải trả. Thật tồi tệ là em không có nổi một căn nhà”.

“Em đã xong chưa?” giọng anh đầy lạnh nhạt lịch sự.

“Chưa. Em đã sống trong bóng tối của mối quan hệ của cha anh và mẹ em từ năm em 12 tuổi. Em chưa bao giờ mong Jame bị bệnh... Em chưa từng.. nhưng bây giờ ông ấy đã đi rồi, em mong ông ấy cũng mang luôn theo bóng đêm ấy bởi em ghét chúng. Em ghét những thứ mà nó tạo ra. Em ghét cái kiểu nhìn của bọn con trai giàu có như anh nhìn em và tự hỏi rằng cần bao nhiêu tiền để chúng có thể chui vào trong quần em. Em ghét cái danh tiếng rẻ tiền này, bởi nó làm em mắc kẹt trong đó, mà cổ đến mấy em cũng không thể thoát ra được. Em ghét cách mà những gã đàn ông trong thị trấn đối xử với em như thể em là thứ gì đó để chinh phục còn những người phụ nữ thì coi em như kẻ quyến rũ chồng họ”.

Cole không nói gì.

“Bởi thế, em nói thẳng với anh, em sẽ nhắc lại nếu anh chưa hiểu rõ. Em không nhận bất kể thứ gì từ cha anh, và kể cả bây giờ thế với mạng sống của em rằng em cũng không muốn nhận gì khi ông ấy đi. Anh đừng phỏng đoán điều gì về em hay mẹ em, vì anh chẳng biết gì cả. Đừng phán xét mẹ con em mà hãy nhìn đến sự thiếu sót trong gia đình anh đi đã. Nếu anh có thể kiểm soát được những hành vi của mình ở mức lịch sự nhất, em sẽ rất ngạc nhiên đấy nhưng sẽ rất cảm ơn anh. Nếu không được thì làm ơn hãy để em yên.

“Giờ thì em xong chưa?” giọng anh mềm nhẹ đầy uy hiếp khiến cô không kiềm chế nuốt ực trong cổ họng

“Rồi”.

“Tốt. Vậy thì ngủ đi, Red. Anh không thể bảo mẹ anh và em gái anh làm gì nhưng nếu chúng ta thoát ra khỏi được ngọn núi này và còn chạm mặt nhau lần nữa thì anh sẽ ủng hộ việc này. Anh sẽ lịch sự. Và anh sẽ vớt em ở lại cái địa ngục chết tiệt này một mình”.

Jolie chìm vào trong giấc ngủ suốt phần còn lại của đêm. Cole đánh thức cô dậy vào lúc 10h bằng mùi thịt xông khói, trứng cùng âm thanh của tiếng máy xay café. Rõ ràng là anh biết sử dụng máy pha café. Rõ là như thế hoặc anh đã tìm ra cách sử dụng chúng lúc cô đang ngủ. Anh trông đã kiệt sức nhưng ánh mắt vẫn đầy tỉnh táo, ánh mắt anh đầy kích động khi cô ngồi lên và xoa xoa mặt cho tỉnh táo sau giấc ngủ.

“Em thấy thế nào?” Giọng anh vang lên từ phía bếp.

“Giống như em vừa tông thẳng xuống một sườn núi, rồi vượt qua một cơn bão tuyết và ngủ dưới sàn nhà” cô vén tóc mình qua một bên, và phát hiện một vết thâm ở bên hàm mà cô không thấy đêm qua. Cả cơ thể của cô cũng nhức nhối. “Em không nghĩ là có người đánh em lúc em ngủ đấy!”.

“Cô nhóc hài hước”. nhưng ánh mắt anh vẫn đăm đăm về phía cô. “Trông thật tệ”.

“Nó có thể khá hơn là nhìn bên ngoài đấy”. Cô thận trọng xoa lên má. “Em dễ bị tím bầm mà. Nó sẽ bay đi nhanh thôi. Anh thì sao? Đầu anh ổn chứ?”

“À, ừ, anh đã gần như đã dùng hết số thuốc giảm đau kiếm được trong hộp y tế. Anh thậm chí còn không nhớ nổi sao mình có thể tới đây. Anh chẳng nhớ nổi sao có thể cởi được quần áo”.

“Ồ, tốt” cô vung vẩy chân và nhét chúng vào đôi ủng đi tuyết. “Nó chẳng đáng nhớ đâu”.

Phần lớn là thế.

“Anh nhớ là có hứa sẽ cư xử lịch sự với em”. Anh nói và dừng lại đủ lâu cho Jolie có thể liệt kê toàn bộ sự kiện ở phần giữa từ lúc Cole khóa thân đến cho đến lúc anh thề thốt sẽ lịch sự. Một loạt hình ảnh về cái tình huống bất hạnh và đầy nóng bỏng lại tràn đầy trong đầu Jolie. Cô chẳng thấy có lí do nào để họ lại bắt đầu những thứ như thế nữa. “Em thích trứng với thịt xông khói thế nào?” anh tiếp tục hỏi.

“Giòn và chín vàng. Cảm ơn anh”. Cô trả lời, phải chỉ là lĩnh vực của riêng anh. “Anh có rò được ai trên sóng radio không?”

Cole gật đầu. “20 phút trước. Một trạm cỡ sở giờ đã biết chúng ta ở đây. Họ sẽ báo cho mẹ em ngay. Và cả nhà anh nữa”.

“Oh”, Jolie nhanh chóng ngắt lời. “Vậy là mọi chuyện tốt rồi”.

“Thật vậy” anh thì thầm, tay thoát lật miếng trứng của mình vào đĩa gần đó. Anh đập tiếp trứng cùng thịt vào chảo.

“Không ai có thể đuổi kịp Hare. Họ sẽ gửi một máy bay trực thăng lên sớm nhất khi thời tiết ổn định. Họ dự đoán có lẽ một vài giờ nữa.”

Jolie gật đầu. Họ sẽ giữ được cách xử sự văn minh thế này trong vài giờ nữa chứ? Có lẽ khi cô ngậm miệng và giữ ý kiến cho riêng mình. Và nếu Cole cũng làm tương tự như thế và họ không đề cập gì đến vấn đề gia đình.

“Hare lẽ ra đã gọi lại rồi”

Cô lặng lẽ “Em biết”.

“Chúng ta có nên tìm ông ấy không? Sẽ không ở sườn núi, em biết, nhưng chúng ta nên kiểm tra ở tháp điều khiển, xem có cái cáp treo nào biến mất hay không. Chúng ta có thể sẽ tìm được gì đó ở ngôi nhà gỗ của Hare?”.

“Không”. Cole phản đối. “Anh nghĩ chúng ta nên để lại cho đội cứu hộ tìm Hare. Họ sẽ lên sớm thôi và họ có sự chuẩn bị trước.”

“Nhưng __”.

“Jolie, chúng ta không có quần áo ấm, cũng không có thiết bị chuyên dụng. Nếu Hare đã ở ngoài đó cả đêm qua, thì tình trạng của ông ấy cũng sẽ không ổn chút nào. Nếu ông kiếm được một căn nhà như chúng ta thì ông ấy sẽ ổn thôi.”

“Mình có thể không dùng từ “chúng ta” được không?” Cô không kìm được nói. “Em không thoải mái với chúng tí nào”.

“Anh đoán là em còn không muốn dùng từ “với nhau” nữa đúng không?” anh ôn tồn. Jolie bắn cho anh một cái nguyệt.

Anh đáp lại cô bằng một nụ cười thiên thần: “Khi em và anh ở đây - có nghĩa chúng ta – đấu tranh với sự sống với nhau, cùng nhau giữ an toàn ... anh nghĩ chúng ta phải có một câu chuyện cùng nhau, phải không? Có trời mới biết họ sẽ hỏi chúng ta cái gì? Nhớ là anh không dùng từ “chúng ta” đâu đấy. Theo yêu cầu của em.”

“Anh đúng là một quý ô

“Đôi khi anh rất cố gắng”.

Cole tắt bếp, gấp trứng ra cái đĩa khác và chia thịt xông khói trước khi thêm vào bánh mì rồi mang cả hai tới băng ghế và đặt một cái có bày miếng trứng chín vàng trước mặt cô. Anh tìm thấy cả dao đĩa và bày biện ra hết trước mặt cô.

“Vậy, nơi nào chúng ta bắt đầu câu chuyện khôn ngoan này?”.

“Chúng ta chống chọi để giữ an toàn”. Cô trả lời. “Chúng ta có thể dừng ở đó”.

“Đồng ý. Chứ không phải là bất cứ ai cũng muốn biết rằng chúng ta siết lấy nhau trong nỗ lực để giữ ấm. Tiện thể anh thích cụm từ ấy. Quấn lấy nhau như một... Nó đầy tính ngụ ý... gần như thế, phải không em?”

Không, nó chỉ là ngụ ý ở mức độ nhỏ bé trong phần của anh thôi, còn đó là phần mà cô rất muốn quên đi.

“Chúng chẳng có gì hấp dẫn tôi cả”. cô phản pháo. “Chúng quá nhàm chán. Quá gợi hình. Chúng sẽ khiến mọi người lầm tưởng. Đối với khả năng – mọi khả năng thì chỉ là một chút luyện tập và các kỹ năng cơ bản thôi. Anh nên có một hướng đi chuẩn xác”.

“Được rồi, anh đã quên mất.” Anh thì thầm mềm mại. “Em thắng”.

Anh đáng nhẽ không nên để bộ dao đĩa trước mặt cô. Sẽ thế nào nếu cô tấn công anh bằng chúng?

Anh cười với cô như thể anh hiểu mọi suy nghĩ của cô, và tìm dao đĩa để tiếp tục bữa ăn cho chính mình. Nheo mắt lại, Jolie cũng bắt chước anh. Đó không phải là lợi thế của cô khi chỉ ra cái thứ mà anh thích ám chỉ tới. Như thể nó đang cứng và dài. Bên trong cô.

“Em có thể sẽ có thai”. Cole vẫn đắm đắm vào đĩa thức ăn, gầy gầy chúng nhưng giọng anh vẫn rất rõ ràng.

“Không” Cô đáp trả lạnh lùng.

“Anh không thường hay bắt cấn như vậy”.

“Vậy anh nghĩ em như thế?”.

“Anh đã không nói như vậy”. Lúc này đây, mắt Cole sầm lại, thất vọng nào nề. “Nào, hãy gọi cho anh nếu chuyện gì xảy ra nhé!”.

“Không em sẽ không”.

“Làm sao em có thể chắc chắn như thế!

“Cole, em đánh giá cao sự quan tâm muộn màng này của anh – thật sự đấy – em tự bảo vệ bản thân để chống chọi những điều này khá tốt đấy. Chúng ta cứ nghĩ là nó sẽ không xảy ra đi. Bằng cách đó, khi thoát khỏi đỉnh núi này, chúng ta sẽ quên được chuyện xảy ra, và có thể sống nốt phần đời còn lại của chúng ta mà không còn liên quan gì nữa. Anh sẽ trở thành quản lý của những dự án của anh ở Queenstown, em quay lại với công việc của em ở Chirstchurch. Ai cũng có được hạnh phúc.”

“ Nó không dễ dàng như em nghĩ đâu”. Anh lẩm bẩm. “Quên những việc xảy ra ở đây ấy”.

“Em không nói là em nghĩ nó dễ dàng. Nhưng đó là điều cần thiết”.

“Thật chứ?”. Cuối cùng anh thốt ra, ánh mắt bắn về phía Jolie khiến cô run sợ. “Có lẽ anh có thể mời em một ly chứ”. “Cole, đừng làm thế”.

“Tại sao không?”

“Anh biết tại sao không. Điều anh muốn đề nghị là gì? Cùng một kiểu mà cha anh muốn ở mẹ em phải không? Câu trả lời là không bao giờ”.

“Đấy không phải là điều mà anh muốn”. Cole dứt khoát.

“Thế thì điều gì nào? Anh thường như thế phải không? Tình một đêm? Không phải chúng ta vừa làm như thế đó sao?”

Ánh mắt Cole lóe lên tia cảnh cáo rằng Jolie chọn việc cố tình không hiểu.

“Đó là ý nghĩ tồi”. Cô lẩm bẩm, lời bào chữa này chỉ đủ để Cole không làm tổn thương cô, nếu suy nghĩ đó đủ khiến anh muốn tổn thương cô.

“Thế còn về sâm panh và hoa hồng và một đối tác yêu đương cho Jolie Tanner thì sao? Một ai đó tự hào về cô ấy, ủng hộ cô ấy, không quan tâm đến mấy thứ chết tiệt mà người khác nghĩ về cô ấy chứ?”.

Cole không nói gì.

“Đó, đó là những thứ mà em đã nghĩ.” Giọng cô đầy ảm đạm. “Em xin lỗi, Cole, chuyện xảy ra ở đây đã không ai biết... và em không thể tiếp tục nữa. Cái cảm giác anh ở bên em, thật căng thẳng. Em không thể nữa. và anh cũng nên vậy đi”.

Cole giành 2 giờ tiếp theo để dò sóng. Anh không thể bình tĩnh mà cũng chẳng muốn café. Anh không thể bắt được tín hiệu điện thoại. Anh không muốn ăn. Những gì anh muốn là người phụ nữ kia đừng thách thức mỗi hành động của anh. Một người sẽ nói đồng ý uống và chán ghét anh với khoảnh khắc như thế này. Nhưng Jolie thì chẳng những không nói thế mà còn chẳng thêm chán anh.

Say sưa với anh, có. Chế giễu anh, thách thức anh, đổ lỗi cho Jame về mọi thứ. Nhưng cô không chán anh.

Cô tìm được bản tờ báo ngày hôm qua và bắt đầu chơi Sudoku. Khi chơi xong nó thì cô chơi trò chơi ô chữ. Cô lại bắt đầu với thói quen cắn bút. Anh đã từng khó chịu khi cô làm thế.

Thời gian dường như trở nên vô tận khi chiếc radio rào rào bắt sóng và trạm cơ sở thông báo trực thăng đã bắt đầu khởi hành. Thực tế là một giờ rưỡi đã trôi qua.

“Họ đã bắt đầu đi rồi chứ”. Cô hỏi khi anh kết thúc cuộc gọi, mặc dù cô đã nghe được hầu hết câu chuyện. Cole gật đầu. Đến lúc để chui ra khỏi túi ngủ và mặc quần áo trở lại, mặc dù chúng còn rất ẩm ướt. Về ngoài rất quan trọng và dường như Jolie Tanner cũng ủng hộ việc đó vì cô gửi cho anh một nụ cười kín đáo khi cô đi ngang qua anh, nhặt lại chiếc quần jean phơi trên chiếc ghế bếp và biến mất trong phòng nữ.

Có lẽ cô có thể khiến bản thân trông như thể chưa từng nhào vào vòng tay và chiếc giường của anh. Có lẽ như thế sẽ thuyết phục được mọi người rằng giữa họ không có gì xảy ra.

Vấn đề đã trở nên bất tiện giữa họ và dù thích hay không, anh vẫn muốn nó diễn ra một lần nữa. Trên một chiếc giường thích hợp lúc này và giành thời gian khám phá những gì có thể xảy ra khi tất cả những ác cảm và những nhận thức được chuyển thành những điều khác. Anh đã là kẻ điên thì mới nghĩ về nó.

Không giống như cha anh. Mà chỉ là con trai ông thôi.

Anh ít nhất cũng phải xem xét hành động của mình có chi phối người xung quanh không. Nó đã gây tổn thương thế nào tới mẹ anh, Hannah, tác động tới Jolie khi mà họ bị kéo xuống bờ vực chỉ bởi mối quan hệ không đầu giữa Tanner và Rees. Hiện tại anh phải quên đi đôi mắt xám và làn da đẹp như thạch cao ấy, và cả cái lưỡi có thể hút toàn bộ linh hồn của người đàn ông.

“Em đúng, chúng ta không thể”. Anh nói với căn phòng trống không. “Mình là chúng ta đã lựa chọn tách ra”.

Thoát ra khỏi cái túi ngủ, Cole bắt đầu lượn lật quần áo và mặc chúng vào.

Trực thăng đến một lúc sau đó, mang theo 4 nhân viên cứu hộ mặc áo vàng cùng phi công. Hai nhân viên đứng trên đỉnh tháp điều khiển. Hai người khác chỉ đạo Jolie và Cole.

Cole chẳng có do gì để nán lại, Jolie thì chần chẫn tuân theo sự di chuyển nên sau khi bước ra họ đã gặp nhau khi mới đi được nửa đường.

Đầu gối ngập sâu trong đụn tuyết, chen giữa những nụ cười và lời giới thiệu, 4 người họ leo lên trực thăng.

Cánh quạt đã đứng yên, nhưng phi công vẫn ngồi ở bộ phận điều khiển, bật thiết bị và liên lạc qua tai nghe.

“Chỗ lữ băng có tệ lắm không?” Cole hỏi người già hơn trong 2 người cứu hộ, người tên là Abe.

“Sàn trạm cơ sở và khu bãi đậu xe trượt tuyết cách nửa cây số đã thoát. Đó là tin tốt của cậu”. Abe cung cấp. “Tin xấu là cậu mất 2 tháp điều khiển, 3 khoang cáp treo, bộ ghế trượt tuyết số 2 và 8 cũng đi đời cùng một mớ hỗn độn tuyết và băng bên dưới kia đang gây lo ngại là sự tổn thất còn lớn hơn. Bão tuyết vốn là chuyện thường nhưng lần này quả thực là khó khăn đấy.”

“Quá nhiều nên sự tàn phá của nó khiến anh ấy nhẹ nhàng” Jolie thì thầm, cô nhận được cái nhìn sắc nét và đồng tình của Abe, còn Cole thì cười khế.

“Sao cậu lại bị va vào đầu vậy?” Abe hỏi

“Chúng tôi ở trong một khoang cáp treo trên đường đi xuống”.

“Bọn cậu ở đâu?” Abe hoài nghi nhìn anh.

“Cậu nói cậu ở trong ngôi nhà gỗ. Cứ giả định là cậu trú bão tuyết trong một cái ngôi nhà gỗ đi.”

“Không phải vậy”.

“Giờ thì cậu nói chúng tôi biết đi”.

“Đường như không có thêm nhiều vấn đề như đã nói với các anh trước đó. Chúng tôi ổn. Có ai thất lạc trên núi nữa không?”

“Chỉ có Hare”. Abe trả lời.

“Ông ấy ở lại phòng điều khiển khi chúng tôi rời đi”. Jolie nhìn một cách lo lắng. Hai người lính cứu hộ đã không thấy ở bất cứ đâu, mặc dù nó hiện lên rõ ràng trên màn theo dõi rằng họ đang ở tòa tháp.

Ngay lúc họ lên trực thăng, Abe đã ngồi xuống cạnh Cole, ánh mắt sáng rực, và dịu lại khi nhìn thấy đầu Cole. Các nhóm cứu hộ khác cũng đang tập hợp lại về trực thăng. Họ không rà soát cũng như tìm kiếm các cáp treo nữa.

“Họ không tiếp tục tìm kiếm nữa”. Jolie thì thào với ânh nhỏ tới mức trái ngược với bộ dạng công kênh của cô, tầng tầng lớp lớp áo khoác thêm chiếc mũ len cùng kính trượt tuyết ngự trên đầu. Có lẽ cô nghĩ kiểu ăn mặc này làm giảm vẻ đẹp của cô.

Cần có ai đó nói với cô rằng nó vô tác dụng, Cole dứt khoát. “Họ thậm chí còn không thèm quay đầu lại”.

Abe không nói gì. Jolie lại nhìn sang Cole và anh cũng chẳng trả lời cô.

Hai người khác bước vào trực thăng và trong thoáng chốc họ không nói gì. Cole nhìn Jolie, đang thu chặt vòng tay lại và giữ cho mặt ngẩng cao, mắt dán chặt vào những người trở về hi vọng họ không về tay không.

“Ông ấy ở đây” một trong những người trở về đầu tiên lặng lẽ, liếc nhìn Jolie nhưng mắt lại hướng về Abe. “Ông ấy đã chết”. Abe đón nhận nó một cách khó khăn. Bàn tay đang kiểm tra vết thương trên đầu Cole run lên cho đến khi những người kia rút lui hoàn toàn.

Jolie chết điếng người. Cole không biết Hare như thế nào với Jolie nhưng cô vẫn nhắm mắt và đứng lặng ở đó.

“Không có dấu vết gì trên người ông ý”. Một người đàn ông nói. “Quần áo ông ấy vẫn khô, căn phòng không quá lạnh. Không có dấu hiệu hạ thân nhiệt. Có lẽ là một cơn đau tim. Nhưng đây mới chỉ là phỏng đoán”.

Cole gật đầu. “Cảm ơn anh”. Cần phải thông báo cho cảnh sát, và tiếp theo là thân nhân của Hare. Hare có một cô con gái ở đâu đó trên phía bắc. Vợ Hare chết cách đây vài năm.

“Chúng ta tốt nhất là đến bệnh viện thôi”. Abe thốt lên phá vỡ sự im lặng.

“Không bệnh viện nào cả” Cole đáp.

“Cậu đập vào đầu cậu một cú tuyệt đẹp đấy con trai”. Abe thô lỗ. “Hai người rơi từ cáp treo xuống, rồi đi bộ xuyên qua bão tuyết, và tôi dám chắc với quần áo trên người mấy người, mấy người sẽ bị chết lạnh trên đường trở về đây. Liệu từng ấy có khiến cậu lựa chọn lại không?”

“Không”. Jolie lắc nhai với bác sĩ hàng ngàn lần. “Có thật cần thiết không khiến tôi phải cởi quần áo. Tôi không gây chỗ nào, không lạnh, không thâm tím, và tôi không cởi quần áo”. Hiếu chiến không phải là bản tính tự nhiên của cô – chỉ là cô cố đè nén sự sợ hãi của mình, có lẽ như vậy sẽ khá hơn.

“Anh đã kiểm tra ngón tay, chân của tôi, đã kẹp nhiệt độ, và tôi không bị ảnh hưởng gì. Chỉ cần chỉ cho tôi chỗ phải đăng kí để ra khỏi đây

“Cô có thể đi ngay khi cô nằm lên bàn và kiểm tra bụng cùng cột sống cô. Sẽ bỏ qua quần áo nếu cô muốn thế”.

“Tôi mong thế”.

“Cô biết không, nóng giận là dấu hiệu của sự mất nhiệt”. ông bác sĩ ngọt ngào với cô khi cô nằm lên bàn khám.

“Hiếu chiến là một cái gì đó tự nhiên trong bản tính của Jolie”. Một giọng nói vút cao vang vọng vào căn phòng, và Cole đứng đó, bên cạnh anh là mẹ cô.

Cô lao về phía trước và nhào vào vòng tay của mẹ. Không có một từ ngữ nào có thể miêu tả một cách trọn vẹn về mối quan hệ giữa mẹ và con gái, những người chỉ còn có nhau khi mà cha Jolie mất lúc cô chỉ mới là một đứa trẻ. Rachel ôm chặt cô trước khi ngắm nghía Jolie một cách lo lắng.

“Con ổn chứ con yêu?”.

“Ổn mà”. Jolie suýt thì ngạt thở.

“Tôi cũng muốn tin cô bé”. Ông bác sĩ thêm vào. “Đứng đó để tôi kiểm tra lưng và cột sống cô. Nếu cô chịu đứng yên, tôi hứa là sẽ xong nhanh thôi”.

Jolie bước trở lại và đứng cho ông bác sĩ phòng cấp cứu thực hiện công việc khi Cole nhìn từ cửa lại. Anh đã được băng một cái băng mới và thay áo khoác. Có lẽ anh đã mượn nó. Hy vọng là nó khô. Anh trông thật mệt mỏi. Tiều tụy. Thế cũng đã là tốt lắm rồi.

“Tại sao anh lại ở đây?” Cô hỏi cộc lốc và chiếu cho anh một cái nhìn không mấy thân thiện.

“Tôi đã cố dạy nó cách cư xử rồi đấy, tôi thề”. Rachel cau mày với con gái. Jolie quắc mắt đáp trả.

“Chắc họ chẳng phát hiện ra gì đâu”. Cole lầm bầm. “Anh cũng đang kiểm tra. Anh muốn chắc chắn rằng em ổn trước khi anh đi. Không có động cơ gì đâu, Jolie. Chỉ theo phép lịch sự thông thường thôi”. Theo yêu cầu của em.

Cô không thể nắm bắt được cái nhìn của anh. Những lời nói bị ngưng lại lưng chừng ngay khi bác sĩ thông báo cô ổn và có thể về nhà. Nhà, cuối cùng, cũng được tắm nước nóng và cởi đồng quần áo này ra nhưng cũng không có nghĩa rằng bác sĩ sẽ nhận ra từ mùi hương trên người cô Jolie Tanner rằng gần đây cô có quan hệ tình ái. Không ai cần biết về nó. Không một ai.

“Anh đưa em và mẹ em ra xe”. Cole nói.

“Không cần thiết phải thế

Anh nhìn cô với ánh mắt đầy xung đột. “Cho anh vui lòng đi!”

Jolie chiều theo ý anh, nhưng Cole biết cô muốn anh rời khỏi nhanh hơn. Ra khỏi không gian của cô, cuộc sống của cô và anh sẽ như thế. Sớm thôi. Sẽ nhanh như lúc họ bước ra đã có sẵn một loạt nhà báo chờ sẵn ngoài cửa bệnh viện. Anh không nhắc về họ với Jolie, cô cũng không nhắc nhở gì về anh, mặc dù cô lẽ ra phải thấy họ trên đường ra.

Jolia dừng lại khi nhìn thấy bọn họ. dừng lại và quay đầu để trốn, sẽ không thoát được nếu cánh báo chí không giữ lại được 1 trong 2 người. Cole biết rõ thực tế

“Sẽ tốt hơn nếu để họ đạt được thứ họ muốn” Anh thì thầm và cảm giác được sự sợ hãi ngập trong ánh mắt cô, một thứ sợ hãi trái ngược hoàn toàn với sự dũng cảm mà cô đã thể hiện lúc trên núi.

“Không còn đường khác sao?”

“Họ vẫn sẽ tìm em đây”. nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, anh mong có thể truyền cho cô một chút mạnh mẽ, có gì đó không đúng, cô đang run lẩy bẩy, đó không phải là mong muốn của anh. “Chúng ta sẽ kể lại câu chuyện đã chuẩn bị nhớ không? Anh sẽ đi đúng hướng nếu đó là những gì em đang nghĩ”.

Sự nghi hoặc tràn ngập mắt cô, nó như cắt cửa vào lòng anh.

“Xin lỗi, Red. Em không còn lựa chọn”. Anh liếc nhìn Rachel Tanner. Bà chăm chăm nhìn lại vẫn bình tĩnh và thoải mái hút thuốc. Nhưng bà nắm lấy Jolie và không thêm nhìn như thể bà muốn rời khỏi đây sớm nhất.

“Sẵn sàng chưa?” Ba người bước ra ngoài và mọi chuyện bắt đầu.

“Ngài Rees, ngài có thể cho chúng tôi biết về thiệt hại của khu Silverlake Mountain không?”

“Ngài có thể phát biểu vài lời về Hare Lobo không?”

“Ngài Rees, có phải ngài không tới đám tang của cha ngài vì hẹn hò với Jolie Tanner không?”

“Cô Tanner, cô có thể tiết lộ bản chất mối quan hệ của cô với ông Rees là gì không?”

“Giữ câu hỏi của mấy người liên quan một chút hoặc đừng hỏi thêm gì nữa!”. Cole nói, cố ngăn cách Jolie với đám phóng viên.

“Cho phép tôi. Thiệt hại của khu Silverlake chưa được xác định. Cô Tanner đây và tôi bị kẹt lại ở đó và chúng tôi bị thương nhờ Hare Lobo, quản lý của tôi, đã đang điều khiển một cáp treo khi trận bão xảy ra. Hiện vẫn chưa xác định được nơi ở của ông ấy.”

“Ông Rees, ông đã ước tính được chi phí để sửa chữa thiệt hại chưa?”

“Vẫn chưa thể”

“Ông Rees. Em gái ông đã thổ lộ rằng ông đã từng đứng đầu công ty Rees trong một thời gian và cái chết của cha ông sẽ có chút ít ảnh hưởng tới sự phát triển của Rees Holding”

“Phải rồi”.

“Cô ấy cũng đã thắc mắc rằng tại sao ông và Tanner lại có thể tình cờ gặp nhau trên núi vào ngày tang lễ của cha ông”.

“Cũng đúng”.

“Nhưng ông có 1 ngôi nhà gỗ trên đó.” Người phóng viên da đen bắn về phía Rachel một nụ cười châm chọc và bà đã nhướn đôi chân mày buồn chán và hay chế nhạo lên để đáp lại. Jolie giật lưng khỏi cánh tay anh, người cô lại run lên.

“Có 1 ngôi nhà gỗ mà bố ông thường xuyên dùng vào việc....kinh doanh”.

“ Tất nhiên”.

“Vậy thì ông và cô Tanner đã làm gì ở đó”

“Tôi đã nói rồi, tôi muốn nói lời từ biệt với cha tôi”, Cole dứt khoát. “Tôi đã lái chiếc xe cuối cùng xuống núi. Và đã gặp cô Tanner. Rồi trận lở tuyết xảy ra, tuyết va vào người khiến tôi bất tỉnh. Khi tôi tỉnh lại

tôi chỉ nhìn thấy bầu trời đầy tuyết. Cô Tanner đã đưa tôi xuống núi an toàn. Cô ấy đã làm việc đó trong điều kiện thời tiết dưới không độ giữa một trận bão tuyết kinh hoàng lúc nào cũng có thể vùi lấp cả cô ấy và đôi khi tôi tưởng mình vừa trải qua 1 cơn ác mộng. Tôi nợ cô ấy cả mạng sống của mình. Tôi nợ cô ấy một lời cảm ơn. Và tự tận đáy lòng tôi ngưỡng mộ tính quyết đoán, suy nghĩ nhạy bén và kỹ năng trên núi của cô ấy. Tôi nói thế đã rõ ràng chưa?”

Không có vụ bê bối nào mà lại không có 1 vỏ bọc ngọt ngào, và bất kì phóng viên nào cũng biết điều đó.

“ Cô Tanner, cô có bình luận gì không” anh ta vừa nói vừa cười giả tạo

“Không”, Jolie nói, và nếu có 1 từ nào đấy thốt ra thì cũng chỉ vì 1 lý do duy nhất là cô không còn gì để tự vệ. Không chống lại báo chí, những kẻ đang nhìn chăm chăm vào cô. Không chống lại Cole. Anh đã nghe cô. Tất cả những điều kinh khủng cô đã từng nói với cách cha anh làm việc đã tô màu cuộc sống của cô. Cole đã nghe. Anh đã nói anh ngưỡng mộ cô- anh đã nói lớn tiếng ở chỗ cộng cộng như thế đó, một Rees đã ca ngợi một Tanner. Cách cánh tay anh đặt đằng sau lưng cô khiến cô có cảm giác an toàn.

“Cô phải có bình luận nào chứ”. Các phóng viên liên tục nói như thể chẳng có gì là không thể suy nghĩ được.

“ Tôi vui vì mình còn sống”, cô nói một cách rời rạc.

“ Tôi mừng vì Cole ở đây. Và tôi hoàn toàn bị đánh bại, tôi chỉ muốn về nhà. Đó là bình luận của tôi”

Cole nhìn người phóng viên. Các phóng viên nhìn anh. “Đi thôi” Cole nhẹ nhàng. Và rồi họ đi qua đám đông, Cole buông tay và đi bộ về phía xe của Rachel.

“ Em làm tốt lắm” anh nói và đôi mắt xanh không ngừng tìm kiếm khi Rachel hướng đến bên cạnh cửa lái. Jolie gật đầu và quay đi.

“ Anh sẽ không để bọn họ làm thịt em, Jolie à,” anh để vào “ Đó không phải phong cách của anh”

Cô kết thúc bằng cách nhún vai vì cô chẳng biết nói gì hơn với anh nữa “Bây giờ em đã biết điều đó”

“Em không tin lắm. Đúng không”

“Không,” cô đáp như thể chưa bao giờ được làm thế. “Không nghĩ rằng cái mà em mong đợi lại trở thành như vậy” cô lặng lẽ. “Không phải như thế, không phải sự giúp đỡ của anh, không phải lời cảm ơn của anh. Em... cảm ơn”.

“Nếu như nó làm em bối rối đến như vậy, anh sẽ cố gắng không biến nó thành một thói quen”.

“Anh sẽ làm vậy sao.”

Anh mỉm cười và lắc đầu, nụ cười của anh hàm chứa cả sự nuối tiếc và cảm kích. Rồi anh quay lại và sải bước đi.

“Cậu ấy thật tốt” Rachel đánh giá khi họ bước lên xe, và Jolie cố gắng không nhìn chăm chăm vào anh khi anh bắt taxi cho mình. Gia đình của anh đâu? Chẳng nhẽ họ kiên quyết không đến gần một Tanner nào thậm chí là đến đón anh ở bệnh viện? Có kiểu gia đình vậy sao?

“Con đã làm gì với cậu ấy?” bà hỏi và lại chìm vào im lặng.

“Con nghĩ...” Jolie nói và chìm vào suy ngẫm khi bà đánh xe ra khỏi bãi đậu “Anh ấy thật tuyệt vời. Anh không bao giờ lùi bước. Không một lần. Anh luôn tiến bước

Không hẳn ai từng ở trên núi. Gần như không ai có thể sống sót. Jolie rùng mình.

“Hare đã chết. Họ nghĩ ông ấy bị đau tim. Ông ấy dặn rằng...” Jolie cố ngăn giọt nước mắt lấp lánh trên bờ mi, nói nhanh như thể thời gian không còn. “Ông xin lỗi về mất mát của mẹ. Ông mong con chấn chấn rằng sẽ chuyển đây đủ chúng tới mẹ”.

Lần này, Jolie để mặc cho những giọt nước mắt lăn dài.

5. Chương 5

Một ngày đã tạo nên sự khác biệt. Hai ngày còn tạo ra nhiều hơn.

Hai ngày qua đi và Jolie đã đủ bình tĩnh để tham gia với mẹ cô ở đằng sau quầy bar mỗi tối, rót bia và trò chuyện cùng một nửa những tay đàn ông nốc như ống cống và những cô nàng quá thì với mấy chuyện hay nhất của bọn họ. Mỗi khi đến chủ đề về khoảng thời gian cô ở trên núi cùng Cole Rees, cô lại tỏ ra bướng bỉnh. Cười, nói đùa và đổi chủ đề tỏ ra có hiệu quả. Nhưng nếu nó không hiệu quả, cô sẽ chuyển sang nói về việc nhìn vụ tuyết lở từ trên khoang cáp treo, ngay trước khi nó chạm đất. Chuyện đó khiến họ yên lặng. Chuyện đó khiến họ rùng mình đến mở tròn cả mắt.

Quán bar của Rachel không phải là cái gì to tát. Nó giống như là một cái hố dài trong tường với một danh sách những rượu hảo hạng, bia chất lượng cao, và một cô đầu bếp người Polynesia tên là Ophelia-Anne phụ trách trong bếp. Không ai nấu đồ biển như cô. Và cũng chẳng ai quản lý bếp như cô cả. Thực đơn là một cái bảng đen và thay đổi thường ngày. Các món ăn hiếm khi lặp lại. Và khi Ophelia-Anne không ở đó, quán bar không phục vụ đồ ăn.

Tối nay nhà bếp mở cửa, và cả căn phòng là sự pha trộn của người dân bản địa nghe tiếng Ophelia-Anne rang cá hồi, và du khách muốn tìm một nơi ấm cúng để ngồi cùng một thứ để uống.

Quán bar này được mở ra khi Rachel thách thức. Một kế hoạch không phù hợp để loại bỏ một mối quan hệ không phù hợp tương đương của bà với người đàn ông đã có vợ. Nó ngẫu nhiên trở thành chốn an ủi của Rachel. Một nơi ấm áp. Một nơi mà Rachel Tanner ngẩng cao đầu và trở thành một người tốt hơn hẳn so với là tình nhân của Rees. Cuối cùng James Rees càng ngày càng đến đây nhiều hơn. Để dành thời gian cho Rachel và ăn thức ăn của Ophelia-Anne cùng những lời đồn đại và phiến toái chết tiệt mà chúng mang lại. Ông ấy trở nên thiếu thận trọng. Hoặc ông ấy chỉ dừng lại để khiến những lời chết chóc đó bị bịt miệng.

Jolie chưa bao giờ nhìn thấy Cole Rees trong quán bar. Cho đến bây giờ.

Rachel nhìn thấy anh đi vào – chẳng cách nào mà bà không thấy cả. Nhưng bà để anh cho Jolie phục vụ.

“Cole, em có thể lấy cho anh cái gì?” – Jolie đẩy danh sách đồ uống cho anh một cách bất lịch sự.

“Anh không đến đây để uống, Jolie” – một chút giận dữ trong giọng nói của anh. Anh cũng chẳng đến đây để tỏ ra lịch sự.

“Vậy thì để em nói lại” – Jolie nói một cách tương tự – “Anh muốn gì”

“Cũng chẳng quan trọng, nhỉ? Anh đến để đưa em cái này.” – Anh để một phong bì trước mặt cô. “Bố anh chu cấp cho em trong di chúc của ông ấy. Cả mẹ em nữa. Bất cứ luật sư nào cũng biết những gì phải làm để hoàn thành việc chuyển giao. Ngoài ra, nếu có gì không hiểu, em luôn có thể liên lạc lại vào số điện thoại của anh.”

Anh gạt đầu tới Rachel. Liếc nhìn Jolie một lần nữa.

Và rồi anh bỏ đi

Jolie cầm cái phong bì và đập nhẹ nó vào thành bàn. Phong bì nặng. Có nhiều thứ trong đó. Thái độ ghanh ghét của anh khiến cô thích thú. Cô nghĩ ... ừ thì, họ không thể làm bạn với nhau nhưng ít nhất họ đã hiểu nhau hơn từ khi trên núi kia. Cô nghĩ họ sẽ trở nên bao dung với nhau hơn.

Chắc là không rồi.

Một cái gì đó đã thay đổi trong anh, chắc chắn. Một cái gì đó ở trong di chúc của bố anh.

Thở dài, cô lùi về một góc trong nhà bếp của Ophelia-Anne, rút sắp giấy ra, và bắt đầu đọc từ tờ đầu tiên. Một bức thư từ đại diện pháp lý của Jame.

“Cole muốn gì đây?” – Rachel hỏi từ ngoài cửa sau vài phút.

“Chắc là để bóp cổ con, ” – Jolie vừa nói vừa lật lại đồng giấy tờ một lần nữa cho chắc chắn – “Anh ta nói đã gửi con tin nhắn là con gọi lại anh ta, nhưng mà điện thoại của con không bình thường. Từ vụ lở tuyết

đã mấy ngày rồi. Con phải mua cái mới thôi. À mà, không quan trọng. Họ đọc di chúc của James rồi. Cole là người thực hiện. Có vẻ là James cho con một cái nhà ở Christchurch và chung cư ở ven biển ở Auckland”

“Lão ngốc” – Rachel ngạc nhiên – “Mẹ đã bảo không rồi mà.”

“Mẹ biết ư?”

“Mẹ biết là ông ấy muốn làm một cái gì đấy cho con. Ông ấy không biết về những khó khăn con đôi khi gặp phải, bởi vì mối quan hệ của ông ấy với mẹ”

Jolie nhắm mắt và lắc đầu “Tiếc là ông ấy không thể hợp pháp hóa mối quan hệ với mẹ được” – cô nói, và nhận cái liếc mắt từ Ophelia-Anne.

”Con sẽ muốn làm gì với một cái nhà và khu chung cư chứ?”

“Giải pháp tài chính?” – Rachel trả lời – “Một nơi nào đấy hơn một cái lán để sống?”

“Đấy là một cái lán rất thoải mái” – Jolie trả lời – “Hơn nữa, con trả tiền thuê. Con tự làm mà mẹ. Mẹ biết đấy. Mẹ dạy con thế mà”.

“Mẹ biết. Mẹ nói với ông ấy rồi. Nhưng mà ông ấy có ý định trong đầu là muốn sửa lỗi.”

“Ồ, ông ấy cũng để lại một số thứ cho mẹ nữa,” Jolie nói. “ Và, ôi trời, ông ấy muốn sửa lỗi thật.” Chắc là ông ấy có kế hoạch mua một lối vào thiên đường”

Rachel buông thông tay. Bà vênh cằm, đôi mắt xám lóe lên.

“James chẳng để lại cái gì cho mẹ cả. Mẹ chẳng muốn gì. Bọn mẹ đã nhất trí như vậy”

“Dường như ông ấy thay đổi ý kiến. Ông ấy để lại cho mẹ một khoản đầu tư đáng giá 16 triệu” – Jolie nhét lại đồng giấy vào phong bì và đặt vào tay mẹ trong khi đi qua bà trên đường ra quầy bar – “Không phải dollar đâu, mà là 16 triệu bảng.”

Tòa nhà văn phòng Rees thiên về công năng hơn là kiểu dáng, nhưng văn phòng của Cole vẫn có một tầm nhìn khá và căn phòng có đủ thứ để khách cảm thấy như đang làm việc với một người quan trọng. Cô em gái, Hannah, xông thẳng vào phòng chỉ với tiếng gõ cửa chẳng làm ai ngạc nhiên, ít nhất là Cole. Việc cô nói chuyện về những chỉ dẫn mà bố họ để lại trong di chúc khiến anh ngạc nhiên. Hannah có thể thường đòi hỏi tất cả nhiều hơn cả việc toàn quyền hành động. Đó là chưa kể đến những cảm xúc thông thường.

“Em thực sự muốn phản bác di chúc của bố?” – anh nói, khi mà cô dừng lại để thở – “Bởi anh có thể chắc chắn rằng, nó kín như bưng. Bố chúng ta không phải là một kẻ ngốc. Chỉ là quá cứng đầu mà thôi. “

Nhưng Hannah không thể bình tĩnh. C nhìn anh với ánh mắt bi thảm, và tuôn ra trước một tràng những kích động chống lại Rachel và Jolie Tanner, đỉnh điểm của lời tuyên bố đó là cô không thể chịu được ý nghĩ những con điểm kia phải hút bao nhiêu máu của bố họ trong những năm qua.

Cole, người đã dành ra 2 ngày vừa qua để phát hiện ra chẳng có bao nhiêu thứ mà Rachel Tanner lấy từ bố anh cả, nhận ra rằng đã đến lúc phải chia sẻ điều đó, dù nó sẽ chẳng đem lại vui vẻ gì.

“Họ chẳng lấy cái gì cả, Hannah à. Không có chuyện đó đâu, anh thấy vậy. Em có thể tự xem qua nếu em muốn. Anh đoán là mỗi khi James muốn tặng Rachel Tanner một món quà và bà ấy từ chối, thì ông sẽ thêm vào khoản đầu tư mà ông đã lập ra từ 12 năm trước. Chỉ là bà ấy không biết việc đó thôi.”

“Ồ. Bà ta phải biết chứ” – Hannah tức tối theo một cách riêng; như một con rồng tìm ai đó để đốt – “Cole, bà ta biết mà”

“Tùy em” – Cole chẳng muốn phí thời gian cố gắng thuyết phục Hannah. Chẳng vấn đề gì với cách nghĩ của em anh cả. Nó cũng chẳng liên quan gì tới cách nghĩ của bất kỳ ai.

“Hannah này. Ngay từ đầu, đồng tiền này chưa bao giờ là một phần của công ty. Nó luôn được tách biệt. Trước tuần này, em còn không biết là nó tồn tại mà.”

“Anh không đưa nó cho bọn họ chứ?”

“Anh đưa rồi, và trước khi em nổi cáu anh có một vài lời khuyên. Đừng có bị ám ảnh bởi phụ nữ nhà Tanner nữa. Đừng đề cao một ông bố mà từ đầu đã chẳng xứng đáng, và bắt đầu suy nghĩ về việc nhận lấy chức điều hành mà anh đã đề bạt ở Sydney đi. Em sẽ làm tốt và em cần phải tránh xa nơi này cùng những ký ức nó giữ trong em. Nó không tốt đâu. Em đang trở thành bản sao của mẹ đấy, chỉ có tệ hơn thôi.”

“Ôi, em là...là thế sao? ” – Hannah trả lời – “và từ bao giờ mà anh nghĩ anh hơn người khác thế hả? Anh ghét những gì Rachel Tanner đã làm cho gia đình ta, Cole. Em biết mà.”

“Hoặc bà ta chỉ là chất xúc tác. Hay chúng ta đang tạo ra một gia đình đầy những xích mích. Và bây giờ là lúc chúng ta dừng lại.”

Cole hít một hơi sâu và nghĩ về đứa em gái. Nó 25 tuổi và theo như anh biết, nó chưa có một mối quan hệ nào tử tế. Nó học ở trường Đại học Blue chuyên ngành kinh tế. Nó có một cái bằng bậc nhất về Nghệ thuật, phần lớn là tâm lý học. Việc nó cuối cùng cũng đã thành như một cái sọt đựng hào nhoáng trong những cảm xúc xung đột, bắt đầu bằng những vấn đề bị bỏ mặc và kết thúc là nó ghét tất cả mọi thứ đến nhà Tanner, tất cả đều là lỗi của cha anh và thêm một lý do nữa để rửa ông ta tới tận đáy địa ngục. Sự tin tưởng thì ở đâu cũng vẫn là sự tin tưởng mà thôi.

”Ethan Carter muốn chuyển về nhà từ Sydney. Anh có thể dùng anh ta ở đây. Và anh có thể dùng em ở đó. Anh sẽ nói gì với anh ta đây?”

“Anh muốn đuổi em đi” – Hannah nói, lườm anh bằng ánh mắt mà rất giống với của chính anh – “Vì sao?”

“Anh muốn em hạnh phúc” – Cole nói nhỏ – “Có sai không?”

“Anh khác rồi” – Cuối cùng, cô nói – “Từ vụ núi lở đến nay, anh nghĩ nhiều hơn, làm việc nhiều hơn bao giờ hết. Điều gì xảy ra trên đây thế, Cole?”

“Không có gì em muốn biết đâu.”

“Nhưng mà em muốn biết.”

“Anh nhìn thấy tự nhiên biến chuyển một ngọn núi. Anh nhận ra sự nhỏ bé của mình. Anh thấy một người phụ nữ từ chối việc từ bỏ anh và chính cô ấy. Anh sống sót. Em còn muốn biết gì nữa?”

“Cô ấy dừng cảm?”

“Cô ấy có tên mà, Hannah. Cô ấy từng là bạn tốt nhất của em. Và, ừ, Jolie dừng cảm, kiên định, phiền nhiễu, tháo vát, và đến khi bọn anh về Queenstown cánh nhà báo khiến cô ấy sợ và cô ấy tưởng là anh định đưa cô ấy cho bọn họ” – Cole ném cái bút xuống bàn – “Em có muốn biết anh cảm thấy nhỏ bé như thế nào vào lúc đấy không? Anh đã giận với cô ấy như thế nào khi cô ấy nghĩ vậy không? Anh đã điên lên như thế nào với bố và tội ngoại tình của ông, và với chính anh vì đã không trở thành người mà Jolie có thể tin tưởng, và kể cả với em vì đã quay lưng lại với cô ấy từ nhiều năm trước đây. Cô ấy không tin ai cả, Hannah. Thậm chí chẳng một ai có thể lại gần.”

Hannah cắn môi “Em phải phá tan tình bạn đó, Cole à. Tình huống ...”

“Anh biết” Giọng gây gổ cảnh báo việc cần thiết xác nhận. “Anh muốn gặp cô ấy một lần nữa”

“Để làm gì chứ?”

“Có lẽ anh muốn có sự gần gũi.”

Cuộc đối thoại tàn dần từ đó.

Hannah không đồng ý với việc chuyển tới Sydney. Cô rất tức giận. Cô còn dọa (a) bỏ phiếu chống lại anh trong tất cả các cuộc họp cổ đông, (b) giáng anh thành CEO ngay phút mà cô ử số phiếu, và (c) khiến anh mất hết quyền lực nếu anh đến gần Jolie Tanner. Không cần thiết phải theo thứ tự đó.

Ngay trước khi cô đi ra cô nói với anh là nếu anh có bất kỳ một tình cảm nào dành cho gia đình mình thì anh nên kéo 2 cô nàng tóc vàng đó lên giường và gọi cô khi anh đã kiểm soát được ham muốn tình dục và não của anh trở lại trên đầu.

Derek Haynes, người chức vụ kém Cole một bậc, bước vào phòng sau khi Hannah bước ra. Derek cũng chẳng thèm gõ cửa, nhưng ít nhất thì anh cũng đóng cửa lại.

“Vấn đề gì không? ” – Anh ta hỏi, tiến tới cái ghế.

“Hannah không phải là vấn đề từ khi nào chứ?” – Cole nói nhỏ – “Nó hư hỏng và nóng tính. Bố tôi thả lỏng nó quá. Chẳng lẽ nó nghĩ là tôi cũng làm tương tự à?”

Derek nhướn mày, trông rất vui vẻ

“Ừ. Nhân tiện, nếu định hét tay đôi với nhau, tôi khuyên tìm một chỗ nào đó kín đáo hơn. Tường mỏng lắm, Cole à. Có một câu hỏi trong công ty là những cô tóc vàng kia có thể là ai hay ý kiến khác là đó có thể là một mái tóc đỏ”

“Anh đã bỏ phiếu cho cái nào?”

“Tôi cần thêm thông tin. Anh nghĩ tại sao tôi lại ở đây?”

“Tôi mong là anh có những dự báo mới nhất về vụ dọn Silverlake”

“Tôi gửi 5 phút trước rồi đấy. Kiểm tra email đi”

Cole xem email và đúng là nó có ở đó. Anh mở nó ra và rửa 1 câu

“Ta là bạn từ lâu rồi, Cole” – Derek nói, và Cole nhướn mày. Trong 6 năm làm việc cùng nhau và 5 năm học đại học trước đó, Derek chưa bao giờ chơi bài tình bạn. “Tôi thường không nghi vấn quyết định của anh”

“Anh có thể đi vào vấn đề bất kỳ lúc nào đấy.”

“Được rồi. Tôi không quan tâm anh lôi ai lên giường và tương tự cho bất kỳ ai trong hội đồng của anh. Anh chưa lên giường với ai đang làm việc cho anh và nó chưa ảnh hưởng tới cổ phiếu Rees. Nó chỉ tốt cho đồn đại thôi.”

“Cái này để làm yên lòng tôi đúng không?”

“Tôi chỉ đưa ý kiến của tôi

“Cứ tiếp tục đi”

“Rồi. Với những kế hoạch cơ cấu lại mà anh đã trình bày trước hội đồng quản trị—thì anh cần sự bỏ phiếu của Hannah để đẩy bật bọn họ hoàn toàn. Việc bán những mảnh đất trồng bông ở nước Úc đi để hỗ trợ tài chính cho việc xây dựng lại Silverlake—anh sẽ càng cần sự ủng hộ của cô ấy. Việc đưa khách sạn Shore ra cải tạo lại trong khi thiếu ngân sách—việc đó cũng cần em bé Hannah đấy. Chuỗi spa Hàng Ngày của mẹ anh thật đáng quan tâm và khoản lợi nhuận luôn lớn vốn trong tâm trí. Hannah và bà Christina sẽ không thể cùng nhau bỏ phiếu lật đổ anh được, Cole à, nhưng nếu anh vẫn cần sự hợp tác của họ, và nếu anh nghĩ là anh có thể đi cùng một phụ nữ nhà Tanner mà không làm cho họ phát điên lên, thì hãy nghĩ lại đi. Đây là cách họ đã mất James. Họ sẽ không để mất anh theo cùng một kiểu đó đâu. Họ sẽ chiến đấu với anh bằng tất cả những gì họ có.”

“Bố tôi đã giữ cho họ làm việc cùng nhau đấy thôi.”

“Anh không phải là bố anh.”

6. Chương 6

Đây là đám tang thứ hai của Cole chỉ trong vòng một tuần, nhưng lần này anh không ngồi trên hàng ghế đầu tiên trong nhà thờ. Vinh dự dễ gây bần cãi này giờ được chuyển qua cho vợ chồng con gái Hare và các con của họ, ba cậu thiếu niên tóc tai rối bù mà ở chúng người ta thấy một tương lai đầy hứa hẹn và sự sáng

suốt thừa hưởng từ người ông đã quá cố. Người mà ba cậu đã ở bên cạnh trong suốt những năm tháng qua và càng ngày càng trở nên gần bó.

Cole nhanh chóng tìm gia đình họ sau khi đám tang kết thúc.

Kể từ sau đêm bão tuyết, chẳng một ai dám lên núi. Tuyết phủ trắng khắp mọi nơi, quá nguy hiểm và rõ là tình trạng này sẽ kéo dài thêm một thời gian nữa.

“Sớm thôi” Cole thì thầm khi con gái người quá cố tỏ ý muốn biết khi nào thì họ có thể lên núi.

“Ngay khi thời tiết tốt hơn chúng ta sẽ đi. Tôi hiểu ưu tiên số một của ta lúc này là mang đồ đạc của Hare về”

Thực ra, có quá nhiều ưu tiên mà anh phải dành thời gian quan tâm lúc này và anh cần phải theo dõi việc chi trả cho một khoản tiền bảo hiểm. Hare đã chết trong khi làm việc. Sự việc này Cole đã trình báo với chính

“Tôi xin chia buồn với sự mất mát của gia đình” Thật là những lời dễ chịu ấy vậy mà Cole không tài nào thốt ra được. “Chúng ta sẽ luôn nhớ tới Hare. Silverlake sẽ không bao giờ còn được như xưa khi vắng ông ấy”

Bao nhiêu lời cũng là không đủ. Rất nhiều công nhân của Silverlake đã đến dự đám tang và Cole đã khéo léo ra ngoài nói chuyện với họ. Anh đã vạch ra một kế hoạch tỉ mỉ, phân chia số công nhân làm việc lâu năm tại công ty về các công ty con của gia đình, một phần trong số công nhân thời vụ, anh giúp họ tìm việc ở các khu trượt tuyết trong vùng, và phần còn lại anh tiếp tục trả lương vì ít nhất anh sẽ cần họ lau dọn công ty mặc dù ai cũng biết là khó có thể mở cửa việc kinh doanh ngay trong mùa đông năm nay.

Jolie và Rachel Tanner cũng đến dự đám tang. Jolie trông hoàn toàn tách biệt với mọi người trong bộ váy và áo choàng đen. Lặng lầy.

Nổi bật

Khó gần.

Cole thấy mình như nghẹt thở.

Anh đã quyết định sẽ tránh mặt cô, thậm chí là không nhìn về phía đấy. Anh đã biết trước là không nên thực hiện cái việc mà mình đang nghĩ. Vì một điều, anh không có đủ thời gian.

Đó thực sự là một tuần làm việc mệt mỏi và có quá nhiều thứ đến bất chợt. Danh tiếng của công ty bị giáng một cú mạnh bởi cái chết của James và những chuyện xảy đến bất ngờ. Hannah, kẻ chỉ biết tư lợi cho riêng mình, cuối cùng cũng nhận ra cần phải tỏ ra đoàn kết với gia đình nhằm xốc lại công việc kinh doanh đang gặp nhiều khó khăn sau thiệt hại đáng kể vừa rồi. Có khá nhiều lý do buộc Cole không theo đuổi Jolie Tanner, trước là vì trách nhiệm của anh đối với công ty của gia đình mình, sau cùng là vì trách nhiệm với mẹ và em gái anh, và cả Jolie nữa, để khi sự việc xảy ra không kéo tên bọn họ chìm trong sinh lầy của một con sông.

Không phải lúc nào Cole cũng thành thật với cảm xúc của mình. Đôi khi chúng làm anh thấy xấu hổ. Những cảm giác mâu thuẫn của anh dành cho cha mẹ- cả với người đang sống và người đã chết. Những cảm xúc đối lập của anh khi còn là một thiếu niên dành cho đứa nhóc bơ vơ có mái tóc đỏ nhỏ xíu cùng đôi mắt quá to trên gương mặt con bé, với vết nhơ danh tiếng của nó mà không thể nào xóa bỏ đi được.

Anh biết, và thậm chí cả sau này, rằng cô không đáng phải chịu cơn lôi đình của anh và cả những chuyện bàn tán không hay đang diễn ra. Jolie chẳng có thêm nhiều bạn bè kể từ khi Hannah rời bỏ cô. Lặng lẽ một mình, cô xây lên bức tường rào cảnh giác dài tít tắp. Ngay từ thời niên thiếu, có hàng tá cậu trai đã thất bại trong việc tiếp cận Jolie, chỉ một số ít gây được cảm tình với cô và một vài cậu trong số ít đó sau khi hẹn hò cùng cô thì kỳ lạ thay, trở nên lậm lý và cảnh giác đến khó hiểu khi nói về Jolie.

Đào xới quá khứ bí ẩn của Jolie Tanner, kẻ chuyên đánh cắp bạn trai người khác, ta thấy một cô gái với lòng can đảm, sự chịu đựng phi thường và một ý chí sắt thép, người đã cứu anh khỏi bị chết công trên ngọn núi đáng nguyên rủa kia. Nhưng ở cô cũng không ít những vấn đề nan giải về cảm giác an toàn, cô dễ bị tổn thương và điều đó khiến anh cảm thấy đau khổ như chính anh là nguyên nhân khiến cô như vậy.

Cole đứng yên tại chỗ khi Jolie thì thầm điều gì đó với bà mẹ cô và sau đó thì tiến về phía anh với dáng vẻ uyển chuyển của một vũ công. Anh thực sự đã thấy hình ảnh đó khi cả hai người ở trên núi.

Nhưng lần này, trang phục khác. Đôi giày cũng khác.

Làm thế nào mà anh lại nhầm lẫn khuôn mặt của cô với một cậu bé được nhỉ.

Vết bầm tím trên khuôn mặt cô đã mờ đi hoặc cô đã khéo léo che giấu nó dưới lớp kem trang điểm. Một nụ cười thương xót cho vay một đường cong làm say mê với đôi môi căng mọng gợi cảm. Anh chưa từng quên. Không phải khoe miệng cô. Không phải phần còn lại của cô. Anh ước ao một cách chết tiệt là anh đã có những thứ ấy.

“Mẹ em nói rằng anh ở đây”, cô thì thầm. “Em không chắc liệu có phải...?”

“Em nên tin điều đó.”

“Đây thực sự là một buổi lễ long trọng” Cô nhỏ nhẹ như thể đoạn hội thoại ngắn ngủi này có thể làm dịu đi biết bao nhức nhối gây ra bởi những lời nói sắc nhọn của cô cùng vô vàn những đau đớn mà anh đang phải chịu đựng.

“Ừ”

“Gia đình em sẽ tổ chức một bữa ăn nhẹ ở quán rượu sau khi tang lễ kết thúc. Em không có ý ép anh, nhưng anh cố gắng đến nhé.” Jolie tiếp lời.

“Cuối cùng thì em cũng mời anh một ly hã Red?”

“Chẳng phải ý hay đâu”

“Vì mọi người vẫn nói sao.”

“Có thể em nên nghe theo họ”

“Anh sẽ tới. Em đã tới với anh, Red à. Anh không để em đơn độc với bên ngoài. Anh không gạt bỏ em bởi hàm ý rằng em không đủ tôn trọng với Hare để khiến ông ấy phải bật dậy từ đám tang. Anh không làm cái việc chết tiệt

Sự giận dữ dâng lên trong anh và sự ngạc nhiên bất thành linh với cô.

“Em xin lỗi” Cô nói khi màu đỏ nhuộm lên hai má mình. “Vì cú va đập mà anh có thể không tham dự lễ tang của Hare. Em biết ai đó sẽ ở đây để đại diện cho gia đình nhà Rees. Em nghĩ là em biết tất cả việc đó thuộc về anh.” Cô hít một hơi khó nhọc. “Có thể chỉ là em không muốn nó như thế.”

“Em đang làm tổn thương anh đấy, Red ạ. Lại một lần nữa.”

Cô cau mày nhìn ra chỗ khác.

“Buồn ngủ à? Trông em có vẻ mệt mỏi?” Cole hỏi cộc lốc.

“Trông anh cũng không khá hơn.” Nhưng cô không nhìn anh khi cô nói.

“Quá nhiều việc cần phải làm lúc này”

“Phải rồi, em nghe nói anh đang cố gắng tìm việc cho tất cả công nhân của Silverlake. Anh thực sự là một người tốt bụng.”

“Không phải em đang có ẩn ý gì đấy chứ?”

“Không” Jolie nói khẽ. Ánh mắt họ gặp nhau và Cole cảm thấy dường như hơi thở của anh bị tắc nghẽn đâu đó trong lồng ngực.

“Không, tôi không nghĩ vậy. Khi em không ngủ được, em khó có thể đổ lỗi cho công việc vì chuyện đó bởi em hầu như đang chẳng làm gì cả. Em có những giấc mơ tồi tệ. Những cơn ác mộng, về việc mình bị ngã”

“Khởi khoang cáp treo?”

“Đúng vậy. Trong mơ lúc nào em cũng thấy một chai sâm panh lơ lửng giữa không trung, không hiểu lý do gì mà em còn thấy cả một hộp đầy dao, và thậm chí một cái máy nghiền khoai tây. Chúng hỗn loạn quanh em, chúng khiến em có cảm giác lạc vào một ma trận. Chúng thật bối rối.”

“Anh có thể tưởng tượng ra cảnh đó” Cole nói. “Dao kéo không xuất hiện tý nào trong những giấc mơ của anh.”

“Thế thì may cho anh”

“Không hẳn. Thử hỏi anh xem anh thường mơ thấy gì đi Jolie. Có muốn biết anh đã đi đâu trong những cơn mơ của mình hay không?”

“Em không chắc là mình muốn biết.”

Thận trọng, và vì cô nên làm thế, cô là lý do mang đến những hỗn loạn trong anh. Cole bước tới gần và nghiêng đầu mình cho tới khi môi anh chạm vào đám tóc ở trên đỉnh đầu cô.

“Cám ơn vì đã mời anh đến buổi tiệc đưa đám. Anh sẽ muốn tới tham dự trong một lúc. Cám ơn vì đã tới nói chuyện với anh, dù chỉ vì phép lịch sự. Và hãy nhớ cho là, khi anh nhắm mắt mỗi khi đêm về, anh thường mơ về bờ môi tham lam của ai đó, làn da căng mịn và những đam mê bất tận mà anh chưa từng cảm thấy trước đây. Hỏi xem hàng đêm anh đã đi đâu đi Red”

Đôi mắt xám mở to và hoảng hốt. Cái miệng tạo thành một nụ hôn; không chỉ một nụ hôn mà còn nhiều hơn thế.

“Anh đã đi đâu” Cô thì thầm như van lơn, điều ấy khiến tình cảm cuồng cháy trong anh bùng lên dữ dội gấp trăm ngàn lần.

“Đến bên em”

“Đồ uống ở trong nhà đấy” Jolie nói sau đó vài giờ khi cô trao một ly whiskey mạnh còn lại trên khay của cô cho Cole Rees – người có cái miệng trơn tru và vẻ quyến rũ nguy hiểm.

“Không phải của em đâu nhé”

“Cám ơn vì đã giải thích” Anh nói, mắt anh lên điệu cười tinh quái chẳng có vẻ gì là xung đột với không khí trong phòng. Đâu cứ đám ma là phải u uất rầu rĩ và sự thực thì người ta khi nhìn vào bữa tiệc này có thể đoán nó được tổ chức vì bất kỳ một lý do nào đó nhưng tuyệt nhiên là không phải vì một đám ma. Rồi ai đó mang ra cuốn album ảnh cũ trong đó có mấy bức có mặt Hare. Người ta thường nói, mỗi bức ảnh là một câu chuyện kể, nào hãy nâng cốc cho mỗi câu chuyện ấy. Đám đông quen thuộc xung quanh tạo cho Jolie cảm giác an toàn, và cô cho phép mình ngắm nhìn bờ môi Cole lâu hơn chút nữa. Ánh mắt biết cười của anh cũng phản chiếu qua đôi môi anh và dù đây về bốn cột cô cũng khó mà phủ nhận vẻ hấp dẫn ở con người ấy. Thảo nào mà đám đàn bà con gái cứ thấy anh ở đâu là túm tụm lại và sẽ gạt đầu lia lịa với bất cứ điều gì anh đưa ra. Anh có tiền, lại biết cách khơi gợi khao khát ở mọi người đàn bà và hơn hết thấy, anh có sự ve vuốt. Chúa cứu rồi, anh ve vuốt mới dịu dàng làm sao.

“Em đang nói gì vậy” Cole thì thầm vào tai Jolie và cô cảm thấy má mình đang ửng đỏ dần lên. Jolie vội vã rời ánh nhìn của mình khỏi đôi môi Cole về đúng vị trí nên ở của nó. Cô nhìn thẳng vào mắt anh.

“Không, em chỉ đang nghĩ vu vơ thôi.” Cô chữa lời anh. “Chủ yếu là về những điều mà anh nói trước đây.” Rồi dè dặt tiếp lời “Thực sự thì trong hoàn cảnh đó, khi chúng ta ở cùng trên núi, em nghĩ cả hai thật là kỳ lạ. Khi cận kề cái chết, người ta thường nhận thức rõ ràng hơn mọi chuyện.”

Cole thăm thì “Cũng là một giả thiết có lý, em có muốn kiểm chứng lại không?”

“Không hẳn, thực ra thì không”

“Tại sao lại không nhỉ? Tất cả những gì anh muốn là một nụ hôn”

“Những việc xảy ra em có nghe rằng để vạch hàng rào trước,” cô nói và tự giải thoát mình khỏi đoạn hội thoại gây khó xử với Cole đơn giản với việc quay trở lại khuấy rượu và lấp đầy khay bằng các ly đầy. Khi quay lại nhìn Cole, cô thấy anh đang chăm chú dõi theo cô, và hơn cả thế, anh đang cười.

“Cole Rees đến đây là vì con hay vì bữa tiệc đưa đám?” Rachel tranh thủ hỏi thăm khi cả hai đang ở sau quầy rượu.

“Đương nhiên là vì bữa tiệc, nhưng cứ cho rằng anh ta có thể đến đây vì con đi. Làm thế nào để con không phải đối mặt với anh ta?”

“Con đã thử tránh mặt anh ta chưa?”

“Anh ta phiền phức đến nỗi con không tránh được.”

Bờ mi của Rachel cong vút.

“Thực sự là một tên phiền toái”

“Con đã thử bỏ chạy chưa?”

“Nhưng chính mẹ bảo con đừng bao giờ chạy trốn mà”

“Ôi dào, cũng tùy vào hoàn cảnh nữa”

“Con đã cố đẩy anh ta ra xa, nhưng cũng chẳng ăn thua lắm. Có vẻ anh ta muốn bị sỉ vả cho một trận.”

Rachel trả lời cộc lốc “Mẹ nghi ngờ điều đó. Con càng tỏ ra khó khăn thì anh ta càng thích”

“Con không phải loại con gái dễ dãi” Jolie nói một cách cáu kỉnh.

Rachel đưa Jolie một khay rượu đã hết sạch để cô đặt thêm ly mới vào và hát hăm về phía đám đông “Kìa thử thách là kia”

“Mẹ em có lẽ cho rằng nếu em dễ dàng với anh, anh sẽ nhanh chóng chán em”. Jolie nói với Cole nhân lúc anh thoát khỏi cái đám đông đang ra sức bợ đỡ mình.

“Có thể b nói đúng, em cứ thử xem” Cole nhã nhặn.

Jolie nhú mồm khó chịu sẵn những bước dài khỏi chỗ Cole đang phá lên cười khoái chí.

Lần sau, Cole lại là người bắt chuyện trước. Anh nói “Luật sư của anh vẫn chưa nhận được tin tức gì từ đồng giầy tờ mà anh đã đưa cho em”.

Jolie tỉnh bơ: “Thì rõ là vì chúng vẫn còn nằm trên nóc của giá đựng trứng trong bếp Ophelia – Anne mà”.

“Sao lại thế?”

“Anh đã từng nghe đến cái rối quá cứng đầu chưa?” cô lầm bầm

“Rồi, nhưng anh chưa bao giờ dám bỏ 16 triệu bảng vào nó trước đây cả, vấn đề ở chỗ giữ hoặc trả, hoặc cả hai” Cole phản pháo.

“Em không biết về chuyện mấy ngôi nhà” Jolie gằn giọng. “Ai cần chúng chứ”

“Đấy là em nói thế, nhưng liệu đó có phải điều mà em thực sự nghĩ không? Em vẫn nên cân nhắc quyết định của mình”

“Em không thể từ chối chúng và để anh giữ chúng hay sao?”

Nhưng Cole chỉ cười nhạt “Đáng tiếc là mọi việc không do ý muốn của em quyết định. Em có thể tìm một luật sư, đó là điều duy nhất anh có thể nói với em lúc này”

“Nhưng mẹ anh chắc phải...” Jolie đột nhiên ngắt lời.

“Ý em đang muốn nói mẹ anh sẽ cảm thấy nhục nhã phải không?” Cole nói, “Hannah rất tức giận. Chỉ là anh muốn lôi đồng giầy tờ ra khỏi kết của anh mà thôi.”

“Anh không đang phẫn nộ đấy chứ?”

“Anh đang rất phẫn nộ đấy,” Cole lầm bầm. “Chủ yếu là do ông bố đáng kính của anh đã đợi cho tới tận lúc qua đời mới cho mọi người biết là ông quan tâm đến mẹ em nhiều như thế nào, và để lại cho anh một mớ bùi nhùi rối rắm.”

“Em chắc hẳn ông phải để lại cho anh thứ gì đó” Jolie thì thầm “Không đời nào ông đi mà quên phần của anh. Ông đã luôn tự hào về anh khi còn sống phải không?”

“Anh giữ 40% cổ phần của công ty, với anh thế là đủ. Hannah cũng đang giữ một lượng lớn cổ phiếu, mặc dù không chắc đó có phải là điều mà nó muốn mọi người biết. Mẹ anh cũng là một thành viên của hội đồng quản trị và sở hữu một số cổ phần kh

James đã chia đủ cho mọi người, chỉ là một vài người trong bọn anh phải làm việc vất vả hơn những người khác để bảo toàn số tài sản ấy.”

“Sẽ tốn bao nhiêu để có thể đưa Silverlake hoạt động trở lại” cô e dè. Cole day ngón tay vào thái dương hết như một cậu bé khổ sở với các suy nghĩ trong đầu.

“Nhiều lắm, nhưng anh sẽ lo được” Anh thì thầm.

“Em nghĩ anh có thể tạm gác việc này sang một bên. Anh muốn uống thêm gì không?”

“Không, anh muốn...” Cole ngập ngừng.

“Hay ăn gì vậy? Đồ ăn sắp sửa ra rồi.”

“Anh muốn rời khỏi đây” Giọng Cole trầm xuống nhưng dứt khoát. “Với em, trước khi em lại nói với anh rằng đó là ý kiến tồi, anh biết vậy mà.”

“Thế thì sao anh còn hỏi”

“Có lẽ anh vẫn đang hy vọng mình đoán sai”

“Nhưng nếu đúng thì sao”

“Thật kinh khủng” Cole ngược lên anh nhìn mặt mỗi. Kiên nhẫn vô vọng, rồi sau đó, giọng anh nửa tha thiết, nửa van lơn: “Em sẽ đi cùng anh chứ”

Có thể những lời nói chân thành của Cole đã chạm đến cô, mà cũng có thể đó là bởi người đàn ông có trái tim ấm nóng nhưng luôn che giấu bằng vẻ bình thản bên ngoài kia.

“Thôi được rồi” Jolie gãi gãi vào cổ tay, dấu hiệu cho thấy cô đang bối rối, Cole chắc chắn điều đó, nhưng anh không tiếp tục đòi hỏi cô. Anh chỉ nhìn Jolie và chờ đợi. “Một giờ nữa em mới đi được, phải mang đồ ăn cho mọi người và nhờ ai đó làm thay.”

Chiếc xe của Cole quả thật là một cỗ máy tuyệt vời với nội thất sang trọng đến kinh ngạc. Jolie ngã vào trong chiếc ghế da và để mặc thực tế khi cô biết nó lướt đi êm ru. Jolie thậm chí còn chẳng có lấy một chiếc xe.

“Mình đi đâu đây?”

“Đến nhà anh.”

“Mình có thể ăn kem ở đó không”

“Nếu em muốn.”

Họ dừng lại một cửa hàng kem nổi tiếng trong thành phố, và sau đó anh dẫn cô về nhà.

Cũng như chiếc xe, thật không có gì để phàn nàn về ngôi nhà kiểu hai tầng có tầng một cao khoảng một nửa tầng hai nằm ở ngoại ô Queenstown của Cole. Nó đẹp đẽ, cực kỳ tiện nghi và ắt đã tốn khá nhiều tiền của gia chủ. Bên trong, mọi thứ đều hoàn hảo: nội thất bọc da, tủ hàng lan-can, băng ghế dài, tủ gỗ đến kệ sách, tất cả đều được làm bằng loại gỗ bóng tuyệt vời. Lại còn tấm thảm len màu trắng ngà này nữa, nó mềm mại đến mức cô có thể cảm nhận được ngay từ khi chạm khẽ ngón chân xuống.

Cole đốt củi để sưởi, và hẳn rồi, cái lò sưởi mới lớn làm sao. Jolie nhìn ngắm mọi thứ trong ngôi nhà, ngăn nắp gọn ghẽ, cho đến khi Cole bước vào, áo khoác vắt vợi qua thành ghế và một chiếc thì vắt vẻo trên ghế nhà bếp.

“Anh có người giúp việc phải không?” Jolie nhún vai trong khi đặt mấy hộp kem vừa mua lên bàn ăn.

“Có gì sai à?”

“Bà ấy làm hư anh” Jolie nói thêm khi Cole ló đầu ra khỏi tủ lạnh với một đĩa bánh hạnh nhân hình thù kỳ quái.

“Cũng đúng. Đó là Maree. Bà ấy đã làm cho gia đình anh kể từ ngày anh sinh ra. Giờ thì bà ấy gần đến tuổi nghỉ hưu, và chỉ đến dọn dẹp chỗ này thôi”

“Làm cho hư hỏng và được cả gia đình yêu thích.”

“Không, đó chắc hẳn là Hannah”. Cole nói chẳng về gì là tức giận.

Nhưng Hannah Rees không phải là người mà Jolie muốn đề cập tới. “Cái kia là gì vậy”

Jolie vừa nói vừa tiến tới chỗ những ô cửa sổ cao, nhuộm màu trong nhà.

“Lớn lên với tư cách là người thừa kế của James Rees, sớm biết được rằng mình sẽ thừa hưởng tất cả những thứ gọi là quyền lực và trách nhiệm, và cả của cải nữa. Ất hẳn những suy nghĩ đó đã nằm sâu trong đầu anh?”

“Cũng thỉnh thoảng” Cole đáp. “Nhưng ngay lúc những suy nghĩ kiểu đó mạnh mẽ trong đầu anh, bố anh sẽ chấn chỉnh ngay lập tức bằng cách tìm cho anh một công việc nào đó vào kỳ nghỉ, và nhờ đó anh sẽ quay lại là mình.”

“Vậy bây giờ thì thế nào? Khi mà tất cả quyền lực đã thuộc về anh?” Cole nói rộng cà-vạt và mở nút trên cùng của chiếc sơ mi trắng đang mặc. Jolie tiếp tục hỏi trong khi Cole đang múc từng thìa kem đổ lên trên đĩa hạnh nhân “Giờ thì ai sẽ chấn chỉnh anh

“Có vẻ là chẳng ai cả” Cole trả lời với nụ cười ranh mãnh. “Em cứ cho là tính kiêu ngạo sẽ làm việc đó đi.”

“Có phải đó là lý do anh mời em về nhà anh? Để cho em thấy một màn phô diễn của sự kiêu ngạo và quyền lực hay một lời cảnh báo gia đình anh rằng chẳng gì có thể kiểm soát nổi anh?”

“Không phải, em không phải là một màn nào trong vở diễn quyền lực của gia đình anh” Cole nói, chìa cho Jolie chiếc thìa và đĩa kem hạnh nhân to tướng anh vừa làm.

“Hay vì em chính là điểm yếu của mẹ em nên anh định trả thù bà ấy bằng cách tán tỉnh em, khiến em yêu anh rồi sau đó đá em?” Jolie miết chiếc thìa trong tay lên đĩa kem phủ dày hai lớp socola và hạnh nhân.

“Không, anh đã nói với em lý do anh mời em đến đây rồi mà Jolie.”

“Đúng, anh đã nói rồi.” Thìa kem thật ngọt ngào. Hạnh nhân còn ngon hơn nữa. “Anh muốn em thoát ra khỏi toàn bộ bản thể anh, còn em thì muốn anh ra khỏi tâm trí em. Chúng ta ở đây để biến điều đó thành sự thật” Jolie bước tới chỗ lò sưởi, mặc Cole ở phía sau.

“Ngôi nhà đẹp quá. Đây có phải là nơi anh thường mang phụ nữ về không?”

Khuôn mặt Cole cau lại. Jolie cố tình lơ đi sự im lặng cảnh cáo của anh. Hơi ẩm tỏa ra từ lò sưởi phía sau cộng với vị mát lạnh của miếng kem đang tan chảy trong cổ họng thực sự là một sự kết hoàn hảo.

“Lò sưởi này, không gian ấm cúng này, em cá là phòng ngủ cũng tuyệt đẹp không kém.”

“Ý em là gì?”

“Em chỉ muốn biết chắc đây là không khí bình thường với anh trong bất kỳ trường hợp nào, sẽ chẳng có gì đáng nhớ với anh. Còn em, em rất thích ánh lửa này. Và cả kem hạnh nhân nữa. Sự sang trọng thật hấp dẫn. Thật khó để mà quên. Em nghĩ anh có lợi thế trong chuyện quên hơn em đấy.”

“Em đang run kìa, Red” Việc đó và cả cái trò giải trí chết tiệt ở bên ngoài suy nghĩ của anh, nếu nụ cười trên gương mặt anh có tí chút biểu lộ.

“Xin lỗi.” và cô tiếp tục. “Đó là vì em hồi hộp quá.” Nhiều hơn cả hồi hộp ở mức thông thường ấy chứ.

Nụ cười của Cole nở rộng.

“Nụ cười đó thật khó để mà an tâm được,” cô nói với anh “Vậy tiếp theo sẽ là gì? Anh muốn làm tiếp việc này như thế nào?”

“À thì anh thường bắt đầu bằng một câu chuyện kèm vài lời khen ngọt ngào, nhưng anh nghĩ mình có thể đang lãng phí thời gian. Vả lại, anh cũng không muốn làm em thấy nặng nề vì những kỷ niệm khó quên lãng”

Mỗi nghi ngờ của Jolie tạm thời lắng xuống, mà suy cho cùng cũng là quá muộn để nghi ngờ bất kỳ điều gì vào lúc này. Giờ thì cô chỉ có thể tập trung vào món kem hạnh nhân của mình, ngoại trừ việc Cole đang tiến đến chỗ cô. Anh nhấc chiếc thìa khỏi tay Jolie và đặt nó lên bề mặt sứ. Jolie len lén nhìn theo chiếc thìa, rồi sau đó cô nhìn anh.

“Ngay cả nếu em có đang nghĩ đến đĩa kem thì cũng đừng nói là em thà dành cả buổi tối ăn nó còn hơn là ở bên anh nhé.” Cole thì thầm. “Đây có thể sẽ là một đêm đáng nhớ của chúng ta, thậm chí còn là một thách thức”

Ngón tay anh vẽ một đường cong dọc theo quai hàm khuôn mặt cô và anh dùng ngón tay cái khê khằng tách bờ môi cô ra và đặt môi mình lên đó. Đó không phải là một hành động thô bạo mà cực kỳ dịu dàng, đến nỗi cần một thứ tuyệt vời như thế đáp lại.

Đúng như những gì mà Jolie lo lắng, mọi việc vừa diễn ra khiến cho cơn thèm ăn lại cồn cào cả ruột gan cô. Rồi Cole mỉm cười bước ra chỗ lò sưởi và đưa lại đĩa kem cho Jolie.

“Chuyện gì vừa xảy ra vậy” Cô hỏi giọng ngờ vực.

“Chúng ta vừa hôn nhau. Và nụ hôn đó là bằng chứng đầu tiên minh oan cho anh”

“Em không nghĩ anh đã làm hết sức”

Cole cười hiền “Vấn đề là ở chỗ ấy”

“À” Cô ăn nốt thìa kem cuối cùng rồi đặt chiếc thìa sang một bên, không quên dùng ngón trỏ miết nốt chỗ kem còn sót lại trên đĩa.

“Anh sớm đã nhận ra buổi tối ngày hôm nay sẽ kết thúc thật, thật là tệ hại cho chúng ta”

“Anh tin điều ấy, Red à” Cole nói mắt vẫn không rời khỏi ngón trỏ của cô. Có thể anh nghĩ cô sẽ làm một điều gì đó vui vui chẳng. Có thể lắm chứ. Jolie lẽ ra đã liếm nốt chỗ kem thừa trên tay và quan sát ánh mắt tối sầm lại của Cole, nhưng rồi cô đặt ngón tay mình lên môi anh và giữ ở đó để xem Cole sẽ làm gì.

Anh cũng có những quy tắc riêng của mình.

Anh nắm lấy ngón tay cô và bỏ nó vào miệng mình, thử xem cảm giác ấy thế nào. Ít nhất thì anh cũng gom góp một vài kiểm soát khi anh đưa tay cô lên miệng anh và nếm thử những gì mà cô đề nghị anh.

Rồi anh lướt đôi tay mình lên mái tóc cô và hôn cô trọn vẹn ngay sau đó. Nụ hôn chứa đựng cả những khao khát anh kìm nén trong mình mấy ngày qua. Không gì có thể ngăn anh lại, kể cả Jolie, chuyện đó lại xảy ra như lần ở trong túi ngủ.

Bóng tối bao trùm lên họ, phủ lên màn đêm vị ngọt ngào của tình yêu. Họ hôn nhau như chưa bao giờ từng được hôn. Mãnh liệt. Vội vã.

Anh cần chuyện này. Anh cần cô. Anh không hiểu tại sao nhưng anh biết mình đang làm một việc không nên làm. Nhưng anh không thể làm khác được. Jolie gấp gấp lột bỏ áo ngoài của Cole, anh thì không vội. Anh còn muốn hôn cô thêm chút nữa, nhưng chỉ vài giây sau anh lần tới khóa kéo nơi chiếc váy cô đang mặc, bờ vai cô mềm mướt như kem và rồi chuyện gì tới cũng phải tới. Người con gái kia nhìn anh như thể cô biết rõ từng góc tối trong tâm hồn anh và dù thế nào cũng chấp nhận con người thật của anh, như thể cô đang hỏi thúc anh làm bất cứ điều gì anh có thể và mặc kệ quý sự với những hậu quả của nó.

Jolie có một thân hình hoàn hảo, đặc biệt là chỗ hõm giữa cổ và vai. Đường cong của khuôn ngực cô khi anh nâng cô lên và mang cô tới cái ghế dài, nhẹ nhàng đặt cô lên đó và anh quỳ gối cạnh bên. Lúc này, đôi chân thanh mảnh mở rộng. Nụ hôn gấp gấp hơn. Làn da lụa là ẩm áp hơn.

“Đây là cách mà anh nhớ về chuyện ấy hả?” Jolie thì thầm, mắt dõi theo Cole. Với ánh lửa le lói trong tâm hồn của một nàng tiên cá.

“Không phải.”

“Dễ chịu quá, phải không?”

Cô hôn lên cổ anh và anh ngả đầu về phía sau để cảm nhận được đôi môi cô lướt trên cổ mình.

“Phải” Tay anh mơn trớn cặp đùi cô và luồn vào trong làn áo. Jolie không ngăn anh lại mà cứ để bàn tay anh uyển chuyển lướt trên từng đường cong cơ thể cô, rồi anh kéo cô đối diện mình. Jolie cứ thế trôi đi. Những nụ hôn tới tấp. Và họ thấy mình tan vào nhau.

“Anh muốn em làm cho anh việc này” Cole thì thầm

Anh nhắm mắt nhìn gương mặt Jolie đang chìm đắm trong cảm giác hoan lạc và đôi mi cong thì khép chặt trong khi anh chậm rãi thâm nhập vào bên trong cô.

“Nói đi” Jolie thì thầm khi thân hình cô cong lên trong sự sở hữu của anh, và rồi ng khỏi việc đang làm bằng cách kéo miệng anh xuống miệng cô.

“Nói đi.” Với một sự căng thẳng trong giọng nói của cô và trong cơ thể cô khi anh điều chỉnh cơ thể mình để cọ xát vào những nơi mà anh có thể.

“Lần này khi em tới đỉnh, em hãy đợi anh đẩy nhé.”

“Sẽ không tốt hơn nếu chúng ta cùng đạt đỉnh điểm cao trào hay sao?” cô nhỏ nhẹ. “Có thể là một chút đáng nhớ nho nhỏ, và chúng ta sẽ không muốn điều đó.”

“Hãy nhìn chuyện này đi.” Anh lướt dọc từng ngón tay trên ngực cô và khi cô nhắm mắt lại thở hổn hển anh ôm chặt ngực cô và đâm sâu vào trong cô. Với một bàn tay giữ hông cô, còn tay kia đang nghịch ngực cô khi anh đẩy vào lần nữa, từ từ và khó nhọc.

“Có lẽ em sẽ ghét chuyện này.”

“Anh đúng đấy.” Với những cái rướn người chậm chậm và tiếng rên rỉ phát ra từ Jolie khi cô trôi đi với nó. “Anh đang làm rất đúng đấy. Em ghét chuyện này.”

“Hôn anh đi Jolie” Cole khẽ nói, và cô hôn anh. Chỉ một thôi nhưng nụ hôn ấy kéo dài mãi. Và khi anh bay lên, anh đưa cô lên cùng với anh.

Có những đêm trôi qua nhanh chóng nhưng cũng có khi chúng đi thật chậm. Đêm nay dường như kéo dài đến vô tận để Jolie có thể nhắm nháp từng khoảnh khắc trôi qua. Cole Rees với cô từng là một người đàn ông bí ẩn, nhưng trong phòng ngủ, một điều rõ ràng là anh cho đi nhiều hơn mong muốn nhận lại. Cole thực sự có hứng thú với cách làm tình từ phía sau, và Jolie đã hoàn toàn để cho Cole được làm điều mình muốn. Họ tan vào nhau suốt đêm. Anh thích vẻ dịu dàng và mái tóc xòa của cô. Anh muốn cô thật sự nhả nài nhưng sau đó lại cố tình làm cho cô cuống quýt. Anh từ tốn, chậm rãi nhưng lại khiến cô phải rên rỉ vì sung sướng. Và trong cái giá lạnh của buổi sớm bình minh, họ làm chuyện ấy một lần nữa, chỉ khác lần này anh đưa cô đến tận cùng của sự sung sướng bằng miệng.

“Anh mệt muốn chết phải không?” Jolie thì thầm khi họ làm tình. Cô cho Cole thấy mình thực sự dịu dàng khi ở trên giường, đứng theo cách mà cô vừa học được từ anh.

“Thế này thì không phải là mệt”

Nhưng chỉ một lát sau đó, anh thiếp đi, minh chứng của một đêm dài, kiệt sức.

Lần sau cùng Jolie thấy mình tỉnh dậy trên chiếc giường rộng hơn một mét rưỡi, ga trải giường trắng muốt và phủ trên người cô là một tấm chăn lông vịt màu đỏ thẫm

Cole không có trong phòng tắm mà dù sao thì việc ấy cũng không mấy ảnh hưởng đến cảm giác dễ chịu mà Jolie đang tận hưởng. Một phần từ làn nước nóng và một phần nhờ loại sữa tắm có mùi hương cực kỳ dễ chịu của Cole. Cô đã ở đây đêm qua, trên giường của anh, thỏa mãn những khao khát trong cô và cũng là

để kiểm chứng lại xem liệu những chuyện đã xảy ra trên núi có thực sự đã diễn ra và liệu chẳng nó có lặp lại lần nữa.

Trời ơi, kịch bản lặp lại. Làm sao mà thanh minh được nữa đây.

Cô nhảy ra khỏi phòng tắm và lau khô người. Khoác lên mình bộ quần áo từ hôm qua và trang điểm rất nhanh, Jolie đang cố gắng không nghĩ tới những chuyện tiếp theo đang chờ đợi mình ở phía trước.

Cole không có trong phòng khách cũng không ở trong bếp nhưng người giúp việc của anh thì có.

Maree nhìn Jolie từ đầu đến chân, bà nhắm nghiền mắt lại và khẽ buông ra một câu nguyên rủa. Lạy thánh Ala, khi bà mở mắt ra, Jolie vẫn còn đó. Cô đang lấy áo khoác và tìm ra lối cửa chính, lưu ý nhưng rất quan tâm đến thực tại, và thực sự không phải là người được bà quản gia của Cole trông đợi.

“Tôi đoán bà thà bỏ lỡ phần giới thiệu của tôi?” Jolie nói mà chẳng hề mảy may suy nghĩ. “Tôi..à thì...” Có vẻ như cô không tìm thấy ống tay áo choàng của mình. “Đó là ý của Cole?” Cô hỏi.

“Không phải”

“Không phải vì anh ta không có ở nhà hay không phải vì anh ta không có mặt trong phòng này.

“Bây giờ là 11 giờ 20 phút, Cole đang ở công ty” Khóe miệng bà Maree nghiêng lại mỗi khi nói. “Cậu ấy bảo cứ để cô ngủ”

“Anh ta mới tốt đẹp làm sao”. Jolie cuối cùng cũng tìm thấy được ống tay áo còn lại. Anh ta có nói gì thêm không?”

“Không” Maree vẫn chú tâm vào nhào bột mỳ.

Bánh ngọt của Maree khó có thể tan chảy trong miệng mọi người ngày hôm nay. Cũng như việc Maree có vẻ không nghiêng về chuyện có bất cứ loại khoản đãi nào cả.

“Chẳng nói gì cả”

“Bà có cà phê không”

“Còn trà?”

Ánh mắt giận dữ của Maree thật quá đối ăn khớp với đôi môi của bà. Chúng mông dính và chẳng hài hước tẹo nào.

“Thế còn bút và vài mẫu giấy nháp?”

“Tôi xin lỗi, nhưng chúng tôi vừa hết”

“Thôi được rồi” Jolie nói giọng dứt khoát, với khuôn mặt lịch thiệp ngoài sức tưởng tượng. “Câu hỏi cuối cùng vậy, tôi hứa. Bà có thể giúp gọi một chiếc taxi đến địa chỉ nhà Cole Rees đón Jolie Tanner được không hay tôi phải làm việc đó?”

7. Chương 7

Cole không biết điều gì đã ám ảnh anh trốn chạy ngay chính ngôi nhà của mình, nhanh chóng rời đi khi Jolie đang ngủ trên giường anh. Anh nói với bản thân cô có lẽ không mong đợi anh ở lại trông thấy bởi vì hôm nay là ngày thường và dĩ nhiên là anh phải đi làm. Anh hầu như đã thuyết phục bản thân rằng anh rời đi mà không đánh thức cô dậy về những cơn mất ngủ gần đây của cô. Dễ dàng cho một lỗi nhỏ, đó là anh. Anh cố lờ đi nỗi sợ hàng đầu đang quanh quẩn đang chứa trong anh trong lúc thức dậy sáng nay. Cái cảm giác ghê tởm trên giường Jolie lần nữa bằng cách nào đó đã làm nên một tội lỗi lớn nhất trong cuộc đời anh.

Mọi thứ anh từng mong muốn, từ sự thỏa mãn mãnh liệt nhất đến sự hài lòng đến tận xương tủy – mà cô đã cho anh. Không thể kiềm chế cái ý nghĩ kích thích làm nên vẻ đẹp và dục vọng. Không có gì có thể thỏa mãn được, không có một thứ nào, về phía việc gột rửa bản thân anh cho cô, hoặc nhét bản thân anh để biến anh thành món khai vị cho cô, thật rõ ràng đây là một trò đùa cho anh.

Anh không thể ngừng nghĩ về cô. Tất cả những gì anh muốn là toàn bộ con người con người cô. Anh muốn đi làm vì anh đơn giản là không muốn quanh quẩn và yêu cầu bất cứ chết tiệt nào cô muốn từ anh; điều đó thật mê muội làm sao khi anh ở gần Jolie Tanner.

Cole không nghe tiếng gõ cửa nhưng cánh cửa đến văn phòng anh bị mở ra và để cho Hannah đang mang một núi giấy tờ thêm vào cái khay tài liệu để sẵn trên bàn anh. Một ngày gần đây Hannah sẽ phải học lại nghệ thuật gõ cửa. Hi vọng rằng nó không mất quá nhiều thời gian. Con bé sẽ không bao giờ mơ đến việc va vào văn phòng của người cha đã mất của họ mà không thông báo gì cả.

“Em cần nói chuyện với anh về việc đổi mới khách sạn Shore,” cô nói một cách đột ngột.

‘Anh đang nghe đây’

‘Em không thể theo nó khi thiếu ngân sách được.’

‘Tại sao không?’

‘Mấy người thợ ống nước nói rằng những cái ống nước ở một mạn công trình đang lọc chì. Nó cần phải được thay đi.’

‘Em không tính dự trù trước cho việc này à?’

‘Không có.’

Cole nhắm mắt lại.

‘Em không chú ý đến điều đó, được chưa?’ Hannah nói một cách căng thẳng.

‘Thôi được.’ Cole mở mắt ra và nhìn vào cô em gái một cách kiên định. ‘VẬY VIỆC ĐÓ TỐN BAO NHIÊU?’

‘Em đã cắt giảm nơi mà em có thể trong những khu vực khác. Một số thứ trang trí mắc tiền có thể chờ được.’

‘Hannah, bao nhiêu tiền?’

‘Khoảng 3, 2 triệu.’

Không phải là một khoảng tiền nhỏ. Không phải là kiểu nâng cấp mà anh hay bất cứ ai khác có trong suy nghĩ. Anh nhìn vào tập tài liệu trên tay Hannah với những lá đơn thôi việc.

‘Những bản này là mới à?’

‘Vâng’

‘Để nó ở đó đi. Anh sẽ xem qua rồi chuyển lại cho Derek. Em có thể lấy ở chỗ anh ta.’

‘Cole, em xin lỗi. Em biết chúng ta không cần những khoản tiền thêm trong lúc này. Lẽ ra em nên làm thêm một số khoản trợ cấp cho tuổi thọ của tòa nhà và thêm một vài giá trị tiềm năng. Lẽ ra em nên biết.’

‘Và bây giờ em làm việc đó đi.’

‘Ừ, anh đã làm gì với Maree thế?’

‘Maree?’ Chẳng có gì. Chẳng có gì ngoại trừ việc nói cho bà ấy nghe việc anh đến công ty vào sáng nay và không đánh thức cô dậy. Anh không đề cập đến những cái tên. Có thể là một sai lầm.

‘Tại sao?’

‘Bà ấy gọi đến lúc sớm và nói rằng bà ấy sẽ về nhà sớm, bà ấy muốn b, và anh cần phải kiếm cho mình một người giúp việc mới. Giọng bà ấy nghe có vẻ buồn lắm.’

‘Thật vậy ư?’ Anh lầm bầm.

‘Hey, cái này không phải lỗi của em,’ Hannah nói. ‘Em chỉ là người truyền tin thôi mà.’

‘Tin nhắn đã được nhận rồi đây’

‘VẬY anh tính làm gì?’ Hannah hỏi tiếp.

‘Về việc tìm cho em khoảng ba triệu cho việc nâng cấp của em à? Anh chưa biết nữa.’

Anh đã lờm qua hết việc phân loại những chi nhánh thuộc Rees để cắt giảm ngân sách và tìm ra những thứ yếu. Sẽ không có những điểm yếu sau khi được lựa chọn. ‘Em cứ để việc đó cho anh.’

‘Ý em là về Maree kia,’ Hannah nói. ‘Anh có muốn em nói chuyện với bà ấy không? Để xem có vấn đề chỗ nào?’

‘Không. Vấn đề của anh. Anh sẽ tự giải quyết lấy.’

Khi Cole trở về nhà vào buổi tối, tờ giấy viết tay từ chúc của Maree được đặt gọn gàng trên bếp và không có bất cứ sự treu chọc ngọt ngào nào cả. Ngay cả trên quầy bếp hay tủ lạnh. Maree đã phải sạch anh vì mối quan hệ bất chính giữa anh với Jolie Tanner.

Đúng vậy, anh đang nghe. Cole tồi tệ.

Không phải là James Tồi với việc thừa nhận ngoại tình cùng mẹ của Jolie ở nơi đầu tiên. Maree chắc chắn rằng không cảm thấy bị buộc phải thôi việc qua chuyện đó. Bà ấy đã thề như thế. Kiên quyết như thế.

Những tiêu chuẩn khác biệt dành cho những người khác biệt, hình như là thế. Hay có lẽ Maree đơn giản là đã có đủ những âm mưu hay tin đồn của gia đình nhà Rees. Kết quả là cùng một sự không liên can. Không có người giúp việc. Không có Jolie. Và một phân định rõ rệt nằm ngoài những sắp xếp của Cole.

Khá thành công, anh nghĩ như thế, rằng hơn mười tiếng làm việc một ngày, anh đi đến quyết định dù có bất cứ số người phản đối nào thì anh vẫn tiếp tục mối quan hệ với Jolie Tanner và rồi cố xoay xở để loại bỏ từng người một.

Sự phản đối của gia đình anh – rõ ràng là anh giống cha anh khi điều đó đến từ cảm xúc ích kỷ, bởi vì ngay lúc này đây Cole không đưa ra được một thứ chết tiệt nào để em gái anh hay mẹ anh chấp nhận mối quan hệ của anh với Jolie hay không nữa. Việc hoạt động nhịp nhàng của công ty đòi hỏi toàn bộ sự tập trung của anh – điều đó dường như chắc chắn ngay lúc này, nhưng kế hoạch lâu dài của Cole lại liên quan đến việc vui chơi giải trí và cân bằng công việc một cách lành mạnh. Sẽ có rất nhiều khoảng trống trong cuộc đời anh dành cho phụ nữ. Chỉ có điều cô ta phải đúng là người phụ nữ ấy.

Sự lảng tránh của Jolie – điều bực bội này đã kéo dài lâu hơn bất cứ thứ gì, trong việc đó, với tất cả sự rộng lượng của Jolie đến từ việc chia sẻ thân thể với anh tối qua, tâm trí cô và trái tim cô vẫn còn những giới hạn. Cô không dễ dàng tin tưởng. Cô không tin anh, bằng việc để lại cô một mình trên giường anh sáng nay mà chẳng hề nói một lời tạm biệt và bà giúp việc thù địch phải giải quyết điều đó khi cô thức dậy, chưa đề cập đến cái mác đêm qua là không gì hơn ngoài nỗ lực gạt bỏ cô khỏi toàn bộ bản thể của anh...

Được lắm, Cole. Dường như bản thân anh có một vài tình huống chưa được giải quyết lại khi điều đó đến và mời người phụ này bước vào cuộc đời anh bằng một nền tảng không thường xuyên. Dường như tính tự phá hoại vẫn còn tồn tại và thật ổn trong việc dính dấp đó.

Cô thậm chí không trả lời cuộc gọi của anh.

Anh tìm một chai bia, bật tivi nhằm xua tan đi sự im lặng, và đi về phía phòng ngủ. anh giữ giữ quần áo, uống nửa chai bia và chui đầu vào một bộ, vài đồ theo tone màu trắng và vài vật đặc trưng màu xám. Anh lướt vào cửa phòng tắm và tròn mắt. Sàn nhà tắm thì bóng loáng.

Ai đó đã vẽ một bản ghi chú lớn trên tường bằng bút dạ đen. Bản ghi chú được viết bằng tay. Múi của Cole cong thành nụ cười thật tươi trước khi anh đọc xong mở giấy tờ chính thức ngay sau đó.

Danh sách việc cần làm của Cole

Mua thêm bút và giấy ghi chú (căn cứ vào chuyện người giúp việc của anh không còn bất cứ thứ nào cả)

Giấu tất cả các bút và giấy ghi chú (khỏi người giúp việc của anh và để ở nơi mà những người khách qua đêm có thể tìm thấy)

Định nghĩa cho em từ Làm Sạch. Nó dường như không cùng nghĩa với những gì mà em đã định nghĩa về nó.

Hai số điện thoại được ghi ra. Một số là số công việc và một số di động mà anh có thể gọi suốt ngày.

Cole sải bước về phía phòng ngủ, tìm cái di động gần giường ngủ và gọi vào số di động lần nữa. Lần này, Jolie nhắc máy.

đã nhận được tờ ghi chú của em rồi,’ anh thì thầm. ‘Em đang ở đâu vậy?’

‘Christchurch. Căn hộ của em. Em vừa bước qua cửa căn hộ.’

Bảy tiếng đi trên đường. Không phải là sự ưa thích của Cole.

‘Xin lỗi, nhưng ngày mai em phải đi làm,’ cô nói, chìm vào sự im lặng của anh.

‘ Anh biết cảm giác đó’

‘ Bà giúp việc của anh không thích em’

‘ Người giúp việc của anh đã nghỉ việc. Anh nghĩ bọn cướp giết bà ấy rồi.’

Jolie im lặng, và rồi, ‘ Em xin lỗi,’ cô thì thầm. ‘ Lẽ em không nên trêu tức bà ấy. Vết trạ ố sẽ làm giảm giá trị của gạch men. Em sợ là mình không thể làm bất cứ điều gì về tên họ của em hay là sự hoảng sợ của bà giúp việc khi bà ta nhìn thấy em. Em đã cảnh báo anh rồi mà.’

‘ Anh đã nghe em lần đầu và cả lần thứ hai. Nhưng ngay mấy cái cảnh báo đó đi, Red. Anh không cần bắt cứ cái nào nữa đâu. Lần sau em tới đây anh sẽ có một người giúp việc mới, người biết vị trí của cô ta.’

Sự im lặng càng tăng, và anh ước gì mình có thể nhìn thấy gương mặt cô và đọc được suy nghĩ của cô.’

‘ Cháu gái của Ophelia – Anne đang kiếm một công việc,’ cuối cùng Jolie cũng nói. ‘Cô ấy giúp nhà em ở quán bar lúc bận rộn. Là một người giỏi việc.’

‘ Bao nhiêu tuổi.’

‘ Oh... hai mươi? Có lẽ thế?’

‘ Mấy người nhiều chuyện sẽ lại có cái tin đồn là anh ở trên giường cô ta mất.”

‘ Anh quan tâm ư?’

‘ Cô ấy sẽ quan tâm?’

‘ Anh có thể phỏng vấn cô ấy và tìm hiểu.’

Cole uống một ngụm bia và bước đi, vẫn trần trụi, trở về phòng tắm để nhìn vào danh sách của Jolie.

‘Em muốn bút với giấy làm chi?’

‘Em đang cố tỏ ra lịch sự. Để anh biết rằng em trở về Chrischurch.’

‘Em đang cố trốn chạy khỏi chuyện này, Jolie?’

‘ Anh đứng đấy,’ cô nói một cách lạnh lẽ. ‘ Em không biết anh muốn điều gì từ em, Cole. Thứ gì đó bình thường ư? Hay riêng tư? Hoặc chẳng gì cả ? Anh vẫn đang tìm cách kéo em ra khỏi toàn bộ bản thể sao? Là cái gì đây?’

‘ Anh không biết,’ anh nói, và cố gắng đọc gương mặt anh trên gương. ‘ Tất cả những gì anh biết là em có thể thoát khỏi để trút sự hành hạ lên anh cho những tội lỗi của cha anh. Rằng anh tin tưởng nhiều bao nhiêu chuyện có gì đó giữa hai ta. Chính xác là không. Nếu chúng ta có thể gạt bỏ nó đi....’ Gương mặt trong gương không có bất cứ câu trả lời nào ‘... Anh thật sự không biết . Tất cả những gì anh biết là anh rất muốn gặp lại em. Đó là điều duy nhất chắc chắn mà bản thân anh có được.’

‘ Anh có thể thỉnh thoảng đến thăm em ở Christchurch được không?’ Một lời đề nghị ngập ngừng, nhưng thiên đường đã giúp anh nín bước chân lại cho một bước nhảy to lớn phía trước.

‘ Khi nào?’

‘ Đó có phải là đồng ý?’

‘ Đúng vậy. Khi nào?’

‘ Cuối tuần này được không?’

‘ Được. Nghe em có vẻ tuyệt vọng nhỉ?’

‘ Chỉ chút xíu thôi,’ cô thầm thì, với tiếng cười trong giọng nói. ‘ Nhưng em thích khi giọng anh nghe có vẻ hơi tuyệt vọng, sững sờ và đau khổ nhiều vì em. Thứ gì đó cần phải cân bằng đang gào thét sự thiếu niềm tin giữa chúng ta.’

‘ Anh rất vui khi em đồng ý.’ Lần đầu tiên trong ngày, Cole cảm thấy bản thân mình thoải mái. ‘Anh cần em ở đây, Red . Tại sao em không đến đây?’

‘ Tiếp tục nói đi anh,’ cô thầm thì. ‘ Không, thật đấy. Cảm thấy thoải mái để thảo luận mọi chuyện nhỏ nhặt mà có lẽ anh muốn từ em nếu em ở đây .’

‘ Lần sau.’ Anh nhìn xuống cái vật nhanh chóng phồng tướng lên và thở dài.

‘ Em có cố gắng ngủ một tí vào buổi sáng nay không?’

‘ Có ạ, cảm ơn. Giường của anh không thể rơi xuống được.’

‘ Em cũng vậy, dù vậy hãy gọi anh nếu chuyện đó bắt đầu. Em sống ở đâu? Anh có thể đến đó vào tối muộn thứ Sáu.’

‘ Anh c hay giấy viết tay không?’

‘ Không, anh có sàn nhà trắng và bút lông xóa được đây.’

Cô đưa anh địa chỉ. ‘ Anh sẽ bay hay lái xe đến đây?’

‘ Bay’

‘ Em không có xe, dù vậy em sẽ gọi giúp đỡ để đón anh ở sân bay,’ cô nói, với một lo lắng lưu ý trong giọng nói của cô, chuyện đó khiến gương mặt anh cau có. ‘Em sống đơn giản lắm, Cole. Đừng mong chờ thứ gì đó huy hoàng. Anh đang đến nơi tồi tàn đấy.’

‘ Anh sẽ đến đó khoảng chín giờ,’ anh nói. ‘ Và nhớ rằng, anh không đến đây bởi quang cảnh, Jolie. Anh đến vì em.’

‘ Em sẽ cố gắng không làm anh thất vọng.’ Với điều đó, anh kết thúc cuộc gọi.

‘ Đó là vấn đề đấy, Red ạ’ anh râm rì khi anh cúp máy trên ghế dài. ‘ Em không đâu’

Cole thở dài, anh bước vào trong buồng tắm, nhìn một lần vào ghi chú trên tường, và mở vòi nước lạnh.

Tối thứ Sáu cũng đến và Cole tới lúc chín giờ. Anh có một cái túi mỏng ngủ một bên tay, và một cái laptop bên tay kia, và luôn luôn như thế, anh luôn mặc một bộ vest. Anh mặc rất đẹp trai; Jolie không bao giờ than phiền việc đó. Nhưng điều đó nói lên cuộc sống hình tượng mà cô có rất ít kiến thức về nó và cũng như những trách nhiệm ẩn sâu trong người đàn ông bình thường này. Cole dường như đương đầu tốt với những áp lực trong việc điều hành Rees Holdings. Anh đã được nuôi nấng để dẫn dắt và từ những điều Jolie có thể nhìn thấy thì anh làm nó thật có trách nhiệm và thành công. Liệu anh có dừng lại để chú ý những việc nhỏ nhặt đi cùng với mỗi ngày trôi qua là ước đoán của mọi người. Trong khi, Jolie thì lại dành nhiều thời gian để tận hưởng những điều nhỏ nhoi đã làm nên một ngày như thế. Yên tĩnh và trầm lặng. Mơ mộng và thở sâu. Có rất nhiều sự trầm ngâm của tâm hồn và tinh thần trong thế giới của Jolie. Rất nhiều điều thêm vào cho một sự sáng tạo tốt. Đó dường như không phải sẽ là cách nhìn nhận công việc của Cole.

Cole, người mà đứng phía bên kia của những vết nứt của ngọn núi đã nói một cách gay gắt Jolie Tanner, ‘ Rõ ràng là cô ấy tự ảo tưởng bản thân như là một nghệ sĩ.’

‘ Vào đi,’ cô nói một cách lo lắng, và mở cánh cửa với một tá những lo lắng tiềm ẩn. Đến đây và kiểm tra cuộc sống của tôi và cái cách tôi chọn để sống như thế. Đó không phải là một lời mời cô không thường trao đổi

Căn hộ này được thuê, nhưng nó vẫn là của cô cho tới lúc này mọi thứ vẫn thuộc về Jolie. Một phần thế giới cô khá đẹp nếu một người biết cách nhìn và biết cách thưởng thức.

Cô mở sẵn một chai rượu. Một bữa ăn nhẹ đang được đun sôi trên bếp. Cơm hải sản – một trong những bí quyết nấu ăn của Ophelia – Anne. Cô hi vọng anh đói bụng.

Cô đã thay đồ ba lần rồi, cuối cùng cô chọn mặc quần jeans và áo tay dài màu đen, áo cổ rộng. Cô buộc cao mái tóc với một khăn choàng cổ sọc màu cầu vồng. Không phải là thời trang cao cấp nhưng cũng không phải là phé phẩm.

Anh ấy sẽ thấy điều gì?

‘Mời vào,’ cô nói một lần nữa khi anh đứng ở đấy chỉ để nhìn chăm chú vào cô, và rồi anh vào nhà, cánh cửa đóng lại, túi xách của anh thì ở trên mặt đất. Anh vẫn chưa nói lời nào cả.

‘ Anh không chắc một cuộc viếng thăm đến nhà một người phụ nữ như thế này cho những công việc kì quặc cuối tuần.’ Anh cuối cùng cũng nói nhỏ. ‘ Anh chưa bao giờ làm việc đó. Nói cho anh biết nếu anh làm sai việc gì nhé.’

Điều kế tiếp mà Jolie biết được là mình ở trong vòng tay anh, trượt dần vào nụ hôn của anh, và anh đang làm cho cô say mê, đang thưởng thức, làm cô cảm thấy mình là người quan trọng nhất trong thế giới của anh. Quá nhiều để có thể chọn nơi mà chúng có thể để đó.

‘ Rượu đây,’ cô nói như bị hết hơi khi anh cuối cùng cũng rời môi cô. ‘Rachel chọn nó và bà biết rất nhiều về rượu. Nó ngon đấy, thậm chí nó không có mắc nữa.’

‘ Có em đây,’ anh thăm thò. ‘ Hoàn toàn chẳng có gì phải bàn cãi cả.’

Chỉ là anh ngồi ở bàn ăn trong khi cô lấy đĩa cơm hải sản còn nóng và rót cho anh một tí rượu, cơ thể anh khá thư giãn, thậm chí ánh mắt anh không rời khỏi gương mặt cô.

‘ Một trong những thứ của em à?’ anh hỏi với một nét mặt hóm hỉnh bao quanh vẻ duyên dáng của cô lúc đứng trước tủ lạnh.

‘ Vâng.’ Một trong những công việc đầu tiên và hiện vẫn còn là việc tốt nhất của cô.

‘ Tốt lắm.’

‘ Điều đó chiếm giữ một vị trí đặc biệt trong trái tim của em. Nó cho em có việc làm. Dù sao thì cha của anh không cho em làm việc đó. Em đã hỏi ông ấy.

‘ Jolie, chúng ta có thể-’

‘ Bỏ nó qua ư ? Vâng, được ạ. Em xin lỗi khi đã nói đến chuyện đó. Em chỉ không biết tại sao em lại nói đến khi em muốn anh ở đây với em biết bao và thấy được những điều anh sẽ thấy.’ Jolie hít một hơi thật sâu. ‘ Chúng ta hãy cố gắng lần nữa nhé. Cô ấy được gọi là Junkyard Angel và cô ấy là một trong những người em yêu thích. Anh có thích cô ấy không ?’

‘ Có chứ’ anh xem xét những bức ảnh với một sự phấn khởi kĩ lưỡng. ‘Cô ấy có một cái nhìn về bản thân mình. Sự mỏng manh và trần tục. Sự thận trọng và sức mạnh. Cô ấy làm anh nhớ đến em.’

‘ Phần nào đó trong cô ấy giống em, em nghĩ thế. Từ trái tim đến những trang giấy. Những thứ đó luôn hóa ra thành những điều tốt nhất. Jolie nhấp một ngụm rượu lớn. Đến lượt cô thư giãn và hơi mở lòng ra. Ông chủ của em gần đây bắt em chuẩn bị về ra một cuộc chiến của những vị thần Na-Uy. Những thứ đó không phải là điểm mạnh của em. Em đang cố gắng sửa việc đó.’

‘ Bằng cách nào vậy ?’

‘ Anh sẽ tin bằng cách tốn rất nhiều thời gian để chơi game chiến tranh trực tuyến?’ Cole không cười nhưng anh cũng không khen những lời thông minh nào về việc hầu như không làm việc, vì thế Jolie vẫn tiếp tục. ‘ Hầu hết những sinh vật huyền thoại tồn tại trong văn hóa ngữ cảnh mà chúng ta có thể xây dựng chúng qua những thập kỉ, những thế kỉ, hoặc thậm chí là qua cả thiên niên kỉ. Thủ thuật là phải tỏ lòng tôn trọng đến những con quái vật của lịch sử và những đặc trưng văn hóa trong khi vẫn phải trả lại cho chúng những điều mới mẻ và có liên quan đến câu chuyện gần đây. Và rồi có một thủ thuật thật sự — mang thứ gì đó của bản thân vào trang sách và làm những bức hình đó trở nên sống động.’

‘ Vậy những đặc trưng nào mà các vị thần Na- Uy phải có ?’

‘ Cặp sừng. Tóc. Ngực. Những vũ khí. Các vị thần thoại được sinh ra từ lửa và băng. Trận tuyết lở đã cho một khái niệm hoàn toàn mới về băng đá. Em khá giỏi trong việc tạo nên những sự kinh hoàng từ băng đá.’ Jolie rung mình. ‘ Đó là một ngọn lửa trong bản thân chúng mà em chưa tìm thấy. Và một gương mặt. Em đang trong một mớ rắc rối đáng ghét trong việc tìm kiếm một gương mặt phù hợp.’ Cô nhìn anh, nghiêng đầu, và trêu chọc anh, chỉ một chút xíu thôi. ‘ Có lẽ em sẽ dùng anh.’

‘Có lẽ anh sẽ để em dùng anh.’ Có một nụ cười trên gương mặt anh lúc này, và một ánh nhìn thư thả của anh mà chưa bao giờ thấy từ trước tới nay.

‘ Vậy anh nghĩ sao về nơi này ?’ Cô nói một cách vu vơ, thể như cô không quan tâm lắm về cách này. ‘ Em đã nói với anh số tiền đó không nhiều, nhưng em có thể trả số tiền một mình. Căn hộ này có lãi suất. Cha của anh không là chủ của căn hộ này. Em cũng đã trả tiền phòng.’

‘Anh cũng vậy,’ anh thăm thò. ‘ Anh xin lỗi về sự kết tội mà anh đã đưa ra trên núi về điều mà cha anh đã làm với em. Những điều đó không đúng. Anh có thể thấy rằng em đã tự tạo một cuộc sống cho mình, Jolie. Anh ngưỡng mộ điều đó về em. Điều đó cần rất nhiều cố gắng. Sự quyết tâm. Niềm tin. Nhưng rồi, anh đã thấy được những phẩm chất đó trong em lúc trên núi. Anh bắt đầu thấy em rõ ràng hơn, Jolie. Anh bắt đầu tin điều anh đang thấy. Em cần thôi lo lắng rằng anh sẽ không thấy vậy.’

Mọi thứ phát triển sớm hơn dự định.

Công thức món cơm hải sản của Ophelia – Anne không hề gây thất vọng, rượu rất ngon, và về phía cuộc hội ngộ... thì thật tuyệt vời.

Cole giúp cô dọn dẹp bữa ăn từ chiếc bàn gỗ khi họ ăn xong. Sự ngạc nhiên của Jolie hiện rõ trên gương mặt cô, bởi vì anh cười, và rồi cũng đã đến thăm cô.

‘ Em là một bức tranh lạ của điều mà cuộc đời anh như thế,’ anh nói với cô. ‘ ừ, anh đã có – từng có một cô giúp việc. Điều đó không có nghĩa là anh chưa bao giờ cầm một cái đĩa hay là bỏ chúng vào máy rửa chén đĩa.’

‘ Đúng rồi, nhưng anh có bao giờ sử dụng máy rửa chén chưa ?’

‘ Khi anh mười ba tuổi ấy. Anh muốn cha anh cho anh một công việc thế nên ông ấy đã làm vậy. Anh là một cậu nhóc rửa chén trong một trong những khách sạn của nhà anh. Anh đã học Rees Holdings trên những nền tảng, Jolie. Anh đã học được mười sáu năm và anh đã luôn nỗ lực không ngừng. Em đừng nghĩ rằng anh lúc nào cũng được cưng chiều, anh không có đâu.’

‘Em tin anh,’ cô nói. ‘ Em không có ấn ý rằng anh không biết làm việc, Cole. Em chỉ là – anh là người đàn ông có tất cả mọi thứ. Em vẫn không thể nào nghĩ ra được điều mà anh đang làm trong lúc này. Em thấy anh trong một trang phục lịch lãm và em nghĩ những trách nhiệm công việc trên vai anh và em không chắc rằng anh đang ở đúng nơi.’

‘ Đó chỉ là một bộ trang phục,’ anh nói một cách im lặng. ‘ Em cần phải nhìn gần hơn, Jolie, nếu em muốn nhìn thấy con người thật của anh.’ Anh vây lấy cô giữa bồn rửa chén và vòng tay của anh. ‘ Em có thể làm điều đó cho anh không ?’

‘ Vâng,’ cô thăm thò. ‘Vâng.’

Cole nhắm đôi mắt anh lại và tựa trán anh vào trán cô và trong một lúc anh cảm thấy rất yên bình. Có phải là điều mà cha anh cảm thấy khi trong vòng tay của Rachel Tanner ? Cái cảm giác lúc về nhà ? Chút

xú thối mắc ông chưa bao giờ từ bỏ bà. ‘Yêu anh nhé, Jolie, xin em đấy’. Anh hỏi cô một cách khàn khàn, Jolie thở dài và hôn anh thật nhẹ nhàng. Cô cầm tay anh và dẫn anh đến căn phòng nhỏ được làm bằng bốn tấm hình lớn.

Những bức tranh được dán xung quanh căn phòng. Những bức tranh được dán chồng lên nhau và tranh giành sự chú ý, một vài bức tranh trắng đen và một vài bức khác thì có màu, tất cả chúng đều tuyệt vời. Đó là phòng tranh của Jolie. Đó là những tác phẩm của cô.

Cô thấy anh đang nhìn. Làm thế nào cô lại có thể không chứ?

‘Đó là những việc em làm,’ cô nói, và sự tổn thương đang tràn về đôi mắt cô. ‘Tất cả đều là những nhân vật em đã cố gắng làm trong năm nay. Đây là công việc và là niềm đam mê của em. Những bức tranh trên tủ lạnh chỉ là bản nháp.’

‘Chúng thật tuyệt vời.’ Cole nhìn gần hơn. ‘Anh xin lỗi anh đã từng chê bai sự tận tâm trong những tác phẩm của em, Jolie. Em thật sự là một tài năng thiên bẩm.’

‘Em đã làm việc rất nhiều để đứng được trên con đường này.’

‘Anh có thể thấy được điều đó.’

‘Anh khoác nhiều áo quá’ cô nói.

‘Anh có thể sửa điều đó.’ Anh cởi áo khoác ra, rồi đến áo sơ mi. Jolie đến gần anh hơn và luồn tay vào tóc anh và kéo đầu anh gần lại và đặt lên một nụ hôn.

Cô lần theo đường cong của môi anh bằng đầu lưỡi của mình và một cơn rung mình lướt xuyên qua anh.

‘Em muốn vẽ anh lúc anh khỏa thân,’ cô nói. ‘Sau khi em có được anh, em lại muốn anh nữa.’

‘Anh có thể muốn một đôi cánh không?’

‘Có thể,’ cô thăm thò, và rồi nuốt luôn những ý nghĩ về những đôi cánh với một nụ hôn cuồng nhiệt. ‘Có lẽ, em sẽ vẽ cho anh một đôi cánh và bộ sừng.’

Anh kéo áo cô qua khỏi đầu, theo cô ngã xuống giường và bắt đầu sự khao khát của

Jolie phác thảo Cole vào sáng hôm sau khi anh đang nằm đó ngủ trên giường cô. Những đường rãnh ở sống lưng của anh và những chỗ lõm lõm trên đôi vai anh. Những đường xiên trên gối và tóc mái của anh. Mọi thứ về anh rất nam tính và thật đẹp. Không có một đôi cánh nào phù hợp với bức tranh thuần khiết đến ảo tưởng như vậy. Duy chỉ điều đó không là sự ảo tưởng thuần khiết; không có sự thật nào bị bề cong ở đây cả.

Khi Ảo Ảnh Chạm Trán Hiện Thực, cô đặt tên bức tranh là thế. Lần đầu tiên cho mọi thứ. Jolie không bao giờ hiểu được sự tự nguyện của mẹ cô để trở thành một tình nhân. Chẳng có thứ gì công khai, chỉ toàn là việc cá nhân. Mãi mãi ăn bám James Rees. Những nỗi buồn đã trôi theo nó, và cho điều gì chứ? Sự liên lạc của tình nhân ư? Tại sao mẹ cô không cảm thấy hài lòng với những mối liên lạc với tình nhân khác? Đó là câu hỏi mà Jolie luôn tự hỏi bản thân.

Cuối cùng thì cô cũng đã có một câu trả lời.

Cuối cùng thì cô cũng đã biết chính xác làm thế nào mà dục vọng và sự khao khát có thể nắm giữ một con người và làm thực tế trở nên mờ ảo, chỉ để lại có hiện tại mà thôi. Một khoảnh khắc hoàn hảo của thể thống nhất cùng việc thuộc về ai đó, rồi rớt xuống địa ngục và lại quay trở về với phần còn lại của thế giới cùng nỗi đau như cái khoảnh khắc xui khiến những điều khác. Cuối cùng, Jolie cũng đã hiểu về những sự chọn lựa của mẹ cô.

Và rồi Cole xoay lưng qua và nói, ‘Đến đây nào,’ và cô đến với anh, ngồi giữa anh, và cướp lấy thêm một khoảnh khắc chắc chắn tuyệt đối.

Cô mặc chiếc áo ngực và quần trong nhỏ. Chỉ là thêm một thứ gì đó thực tế, một nơi nào đó khác, và giống như thế rồi Cole xoay lưng lại và nhìn chăm vào cô, mắt anh tối lại với một ý định và hơi thở anh không đều.

‘ Hôn anh đi,’ anh thăm thì khi tay anh chuyển đến đầu cô và anh kéo cô xuống với một nụ hôn thật hoàn hảo mà cô muốn nhũn ra.

‘ Chạm vào anh,’ anh nói tiếp. Khi cô kéo cái quần nhỏ ra một bên di chuyển bản thân để anh có thể tiến vào và anh trượt thật sâu vào bên trong cô, làm cô cảm thấy trọn vẹn.

‘ Nhìn anh’ cô nghĩ cô nghe thấy tiếng anh thăm thì. Khi anh tiến vào thật sâu bên trong cô và đưa cô lên tận cao trào.

8. Chương 8

Cole ghé thăm tuần sau đó, và tuần sau đó, rồi tuần sau đó nữa. Một tháng trôi qua, mỗi dịp cuối tuần Cole đều ở đó, thỉnh thoảng anh bay chuyển đêm ngày thứ sáu, thỉnh thoảng anh đến vào ngày thứ Bảy và tối chủ nhật thì anh lại rời đi. Một tháng riêng tư tuyệt vời và học cách nhìn rõ nhau, duy chỉ một tin đồn nhảm mà Jolie luôn đụng phải là từ người hàng xóm lớn tuổi của cô, người mà cứ để ý ‘người đàn ông trẻ tuổi’ của Jolie.

Cuộc sống thật tuyệt vời.

‘ Em định làm gì vào cuối tuần tới?’ Cole lười biếng hỏi vào chiều Chủ Nhật khi Jolie đang ở bếp đang trộn bột bánh và lén lút nếm thử bằng những ngón tay. Cole rất thích nấu ăn – một điều khám phá nữa mà làm cô ngạc nhiên, mặc dù có lẽ nó không nên. Cole Reeds có thể xoay chuyển bất cứ thứ gì trong tay anh.

‘ Không nhiều lắm,’ cô nói. ‘ Tại sao?’

‘ Anh đang cầm trong tay bữa cơm của những nhân viên của Rees Holdings và đối tác làm ăn của họ. Sẽ có bài thuyết trình ngắn gọn, có rất nhiều sự liên kết. Anh đã làm một số thay đổi kết cấu đến những thể mạnh khác của công ty trong thời gian gần đây. Cuộc họp chủ yếu cũng cố lại những thay đổi đó.’

‘ Vậy anh không ghé đến đây đúng không?’ Jolie giữ giọng mình nhỏ lại và hi vọng sẽ giấu được sự thất vọng của cô.

‘ Không. Anh sẽ không thể đến đây. Không có nghĩa là anh không muốn gặp em.’

Bột bánh cần được để yên. Jolie cần ngồi xuống bởi vì cô nghĩ cô sẽ biết được điều gì sẽ xảy ra tiếp theo. Ảo tưởng bí mật cuối cùng cô thật chuyên tâm cẩn thận. Sự xâm lược của thế giới thực vào thế giới tưởng tượng của cô và Cole đã tạo ra. Jolie không phải là một người hâm mộ của thế giới thực.

‘ Vậy, em muốn thế nào, Jolie?’ anh thăm thì. ‘ Em có muốn đến chỗ anh ở Queenstown tuần này không? Bởi vì anh muốn dắt em đến bữa tiệc đó. Như là một bạn nhảy.’

‘ Đó là một ý kiến tồi tệ.’

‘ Em sợ điều gì thế, Jolie? Mấy tin đồn nhảm à?’

‘ Oh, em nghĩ anh sẽ thấy em sợ nhiều thứ khác hơn là mấy tin đồn ấy.’ Jolie để chiếc muỗng khuấy trên kệ và trao Cole cặp mắt phiền muộn. Anh vẫn đứng đó, đôi mắt xanh anh nhìn chăm chú. ‘ Những điều chúng ta có... những điều chúng ta làm.. tất cả điều đó làm chúng ta ở đây. Em không biết sẽ tốt đẹp ra sao khi mọi chuyện của chúng ta diễn ra ở Queenstown.

‘ Đã đến lúc phơi bày mọi thứ, em nói có phải không?’

‘ Dường như chuyện đó có hơi ... sớm.’

‘ Ngốc thật,’ anh nói dịu dàng.

Nếu chiếc mũ ấy vừa thì... ‘ Em chỉ.. Gia đình anh sẽ nói gì? Về anh và em. Về chúng ta.’

‘ Hannah đã có những nghi ngờ khi hỏi anh đi đâu vào cuối tuần. Nó chưa hỏi.’

‘ Và anh không nói.’

‘ Như em thường nói,’ Cole nhẹ nhàng nói. ‘ Đã đến lúc rồi.’

‘ Vậy mẹ anh thì sao? Bà ấy có nghi ngờ gì khi anh gặp em không?’

‘ Dĩ nhiên là không. Mẹ con anh không nói chuyện nhiều.’

‘ Nhưng bà ấy sẽ có mặt trong buổi tiệc.’

‘ Đúng vậy.’

‘ Nói điều gì thay vì bắt tay làm nhục trước tất cả cộng đồng bữa tiệc, anh là một đứa con ngoan, đến thăm bà ấy hay gọi nói cho bà ấy biết trước mọi thứ về chúng ta ?’

‘ Nhưng bà ấy sẽ không mất lịch sự đâu.’

Jolie cười lớn ; cô không thể ngừng được. Người đàn ông này có một tính tình xảo quyệt đánh dấu bởi một đường rộng lớn. ‘ Anh muốn ép em về chuyện này. Ép em vào gia đình anh và giao cho họ mà không có đường về, chẳng hề tạo ra một viễn cảnh nào.’

‘ Đúng vậy.’ Cole nhìn kiên định vào mắt cô chứa mọi giận dữ của người đang đàm phán hoàn toàn đưa ra định đoạt điều anh muốn.

‘ Em đồng ý chứ ?’

‘ Thật tình là em không biết.’

‘ Em sẽ cần một bộ váy dạ hội.’

‘ Em có một bộ,’ cô thăm thì, với một cái nhìn ước lượng tốt đẹp. ‘ Và trước khi anh trở nên kiêu ngạo, nó nghe như không phải là một buổi dạ hội. Nó nghe như là một bữa tiệc áo váy vậy.’

‘ Em có một trong mấy bộ đó không ?’

‘ Em có. Và em nghĩ anh đang đẩy sự may của anh đi khi nó tới để mà ép em đến gia đình anh. Em nghĩ là họ đã sẵn sàng. Em thì chưa. Thật đấy, Cole,’ Cô năn nỉ. ‘ Tại sao lại là lúc này? Không phải mọi thứ đang diễn ra tốt đẹp sao ?’

Cole quay lại và bước về phòng khách nhỏ của cô. Cô không nghĩ anh thấy được vẻ xinh xắn của nó trong lúc này, chỉ là những bức tường. Và chúng đóng lại.

‘ Đúng vậy, mọi thứ đang rất tốt đẹp, ‘ anh nói một cách cộc cằn. ‘ Đó là thứ mà anh cần ở em thêm tí nữa. Anh không thể rời khỏi thế giới của mình và đến gia nhập hay chơi trong thế giới của em được, Red. Thỉnh thoảng anh sẽ cần em – và muốn em – muốn em – trong thế giới của anh. Em có hiểu không ?’

Jolie nhìn anh mà không nói nên lời. Một cách lo lắng.

‘ Đây là một bài kiểm tra ư ? Vài kiểu thí nghiệm nếu như mối quan hệ này có chức năng ở thế giới thực hay không ư ?’

‘ Đúng vậy,’ anh nói một cách cộc lốc và rồi, ‘Không. Chết tiệt thật. Tại sao em nghĩ đây là một bài kiểm tra nhỉ ? Tại sao em không nghĩ đây là một bước tiếp trong mối quan hệ của chúng ta ?’

‘ Tại sao anh không nghĩ đó sẽ là một cú sốc cho gia đình anh ?’ cô đáp lại. ‘ Điều đó cần được giải quyết một cách nhạy cảm hơn là đâm mạnh vào cổ họ.’

‘ Được rồi, anh sẽ nói với họ trước,’ anh ngắt lời. ‘ Vậy thì bây giờ em có có đi với anh đến bữa tiệc đó công khai được chứ ?’

‘ Em chỉ nghĩ – ‘

‘ Anh biết em nghĩ gì,’ anh hét lên. ‘ Em muốn anh đối với mối quan hệ này như một bí mật nhỏ xấu xa. Anh sẽ không đâu. Chúng ta chẳng làm gì sai cả. Anh không phải như cha anh, và anh không chờ chết bởi sự chèn ép của mớ lộn xộn mà ông để lại.’

Cole hít một hơi thật dài. Jolie nhìn anh một cách thận trọng.

‘ Oh, chết tiệt,’ anh nói một cách cộc cằn. ‘ Anh xin lỗi, Red. Anh chỉ là Những vấn đề của cha anh trong lúc này. Anh đang giải quyết chúng. Anh sẽ chinh phục được chúng, nhưng chỉ là ...hãy trả lời anh điều này. Nếu mẹ em chưa từng làm tình nhân của cha anh, nếu như anh chỉ là một người yêu, người mời em vào thế giới của anh ta để em có thể thấy em thích ở đây, và thích anh ta, và cái cách anh ta điều khiển nó, em sẽ đến chứ?’

9. Chương 9

“Vâng”, cuối cùng cô nói, với hai điều kiện. “Vâng, nhưng anh phải nói với gia đình anh về chúng ta trước và anh cần phải biết rằng em có thể trở nên rắc rối ghê gớm trước đám đông. Anh vẫn chưa thấy mặt đó của em. Em gây nên sóng gió, em không biết vì sao, và em không cố tình, tôi chỉ cứ thế mà thôi.”

Kẻ thích trêu chọc người. Cầm thú vô lương tâm. Phóng đáng. Ương ngạnh. Xinh đẹp. Xấu xa. Bất kể cô ấy có làm hay không, Jolie luôn thu hút sự chú ý sai lệch. Sự ghen tỵ của những người phụ nữ khác. Sự thích thú của đàn ông. Và có lẽ sớm hơn trong cuộc đời, cô đã khiển trách James Rees vì việc đó, nhưng sự thật là dù gì cô cũng đã bị gán những cái mác tên ấy. Đó là một loại phụ nữ đặc biệt gây nên sóng gió đơn giản chỉ vì sự tồn tại của cô mà thôi. Rachel là một trong số đó.

Và Jolie cũng vậy.

Giải pháp của cô là ở nhà và tập trung vào bên trong thay vì bên ngoài. “Em không thoải mái trong đám đông thế đâu”, tiếp theo cô nói với anh. “Em thực sự không hòa đồng lắm. Em không giỏi việc đó.”

“Jolie, em đã làm việc trong quán bar nửa đời mình. Sao bữa tiệc tối có thể đồng đúc tới vậy?”

“Em có một công việc để làm trong quán bar và em làm việc đó”, Jolie cố giải thích. “Em đã luyện tập những việc phải làm. Em biết cái gì không được làm. Bữa tối hôm nay em sẽ không có manh mối nào việc phải làm, và em sẽ không biết gì về việc anh muốn em làm. Anh không thấy sự khác biệt sao?”

“Hãy là chính mình”, anh đã nói một cách chắc chắn, như thể tất cả đều thật dễ dàng. “Làm theo sự hướng dẫn của anh khi đó là chuyện phải làm. Anh sẽ không bỏ mặc em, Red. Anh bảo đảm”.

Và cuối cùng cô đã trao bản thân cho anh.

Jolie Tanner đã hứa bay tới Queenstown và thứ Sáu và ở đó với Cole Rees cho đến cuối tuần. Họ đã ăn tối cùng nhau ở quán của Rachel vào đêm thứ Sáu. Họ đã ăn tối với đồng nghiệp của Cole vào đêm thứ Bảy, và họ đã giành Chủ Nhật cho chính mình.”

Dễ dàng.

Cả tuần sau đó trôi qua có chút quá nhanh với Jolie. Sự tự tin là cần thiết để khắc phục cuối tuần tiếp theo, và nó đến trong hình dạng của một đôi giày mới, và một thỏi son môi mới. Cô gần như xỉ vả bộ váy mới lộng lẫy nhưng cuối cùng thì sự tỉnh táo và sự sụt gi nhanh chóng thể cân bằng ngân hàng đã thắng thế. Cô đã có chiếc váy sẽ hợp nhất cho dịp này, một chiếc váy cô ít khi mặc và cô trông tuyệt khi mặc nó. Nếu cuối tuần này diễn ra tốt đẹp, thì có lẽ cô sẽ nghĩ tới việc mở rộng tủ quần áo. Nếu nó không kết thúc tốt... Nếu cô làm xáo trộn hoàn toàn thế giới của Cole, cô sẽ hướng thẳng tới cửa hàng bán đồ mỹ thuật gần nhất. Con đau tim luôn đồng hành bởi sự tràn ra của sự sáng tạo thống khổ, hoặc giống như những gì cô đã nghe thấy.

Niềm an ủi, phần nào đó.

Có quá nhiều thứ để lo lắng cho cuối tuần sắp tới, nhưng cô đã chắc chắn với Cole, và vào chiều thứ Sáu Jolie xong việc lúc ba giờ, hướng tới sân bay và đáp chuyến bay tới Queenstown.

Cole không đợi cô ở đó khi cô bước xuống máy bay. Cole đang tới cuộc họp và sẽ đến với cô vào bữa tối trong quán bar khoảng bảy giờ. Từ đó họ sẽ đến nhà Cole, nơi mà Jolie nung nấu cho cuối tuần.

Hai đêm để lấp đầy.

Hai bữa tối để thưởng thức.

Hai người mẹ để thăm hỏi.

Jolie vẫn chưa kể với mẹ cô về Cole – chưa kể một cách chính thức. Sự không chắc chắn đã giữ cô im lặng. Đòi hỏi của đời tư đã làm lười cô bất động.

Và giờ có một vấn đề nhỏ của việc không biết bắt đầu từ đâu.

Chắc chắn Rachel trong tất cả mọi người sẽ hiểu, phải không?

Quán bar thanh nhã, chật hẹp và tối tăm vậy gọi Jolie, như nó vẫn thường làm. Sân nhà, một nơi mà Jolie biết vị trí của mình và dựng lên những tấm chắn thích hợp đối với sự thích thú mà người ngoài giành cho cô. Rachel đã giúp cô việc đó. Một vài lời nói cay độc, cử chỉ và châm ngôn mà Jolie không bao giờ quên. Những người nói, Hãy để tôi yên và chúng tôi sẽ trải qua một cách tốt đẹp. Đừng tới quá gần, tôi sẽ mỉm cười và mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp. Đã bao nhiêu năm kể rồi Jolie mới cảm thấy nơi đây là nhà?

Nhiều lắm.

Và chỉ có mẹ cô biết vì sao. Chỉ có mẹ cô và có lẽ có một hay hai người khác từng nhận ra rằng, bên dưới thái độ xa cách của Jolie hay sự trơ tráo của cô hay bất cứ thứ mặt nạ gì khác hoàn cảnh đòi hỏi, Jolie Tanner xấu hổ. Thật sự, thật sự xấu hổ. Đa phần là yếu đuối như thế.

Chiếc túi cho chuyến đi ngắn của Jolie bị ném vào trong góc phía sau quầy rượu khi cô đi vào. Cô quàng một chiếc tạp dề phục vụ màu đen lên người, và với nó cô khoác lên mình chiếc mặt nạ của mình, người có thể trôi qua một cách dễ dàng và ở nơi đó hàng giờ liên tục. Cô đi tới chỗ mẹ mình – người đang bận bịu dựng lên ba kỷ lục Guinness – và hôn vào má bà.

“Yên nào trái tim đang đập của ta”, một trong những vị khách nói. “Có hai người họ”.

Thế là Jolie cười khẩy và nói, “Có câu nói rằng nếu ông đủ say ông sẽ nhìn thấy bốn”. Lời nói thoát ra lưỡi biếng và ranh mãnh, vị khách cười thưởng thức khi Jolie chuồn đi, và hướng trở lại khu vực của Ophelia-Anne để bắt kịp với những người còn lại trong gia đình cô và có lẽ, chỉ có lẽ thôi, bắt kịp với một cuộc tán gẫu nho nhỏ trong thị trấn trên đường đi.

Cole tất nhiên đã thuê cháu gái Ophelia-Anne làm quản gia mới cho anh. Ba ngày một tuần, 9h sáng tới 3h chiều. Odie đã bắt đầu công việc được hơn một tháng.

“Anh ấy ngủ ở đây và anh ấy tắm ở đây”, Odie nói một cách vui vẻ. “Chưa từng làm rối tung trong bếp, chưa có ai được thế từ trước tới nay. Anh ta làm cách chết tiệt nào để có được sự tôn trọng vượt xa giới hạn của con”

“Có lẽ cậu ta có nó giống cách Jolie có được”, Ophelia-Anne lẩm bẩm, người đang bận xé những miếng lườn gà và xếp chúng lên băng. “mặc định thế”.

“Có lẽ anh ấy đã từng chơi bởi tác tráng nhưng bây giờ thì anh ấy không như vậy nữa”, Jolie nói. “Ít thời gian để chơi hơn. Tập trung nhiều hơn cho công việc. Cole làm việc cật lực, đó là những gì cháu biết. Anh ấy nghiêm túc nhận trách nhiệm về tập đoàn Rees”

“Giống như James”, Ophelia-Anne nói. “Tôi nhớ khi bà vợ đó của ông ta đe dọa hủy hoại tất cả những thành quả của ông nếu ly dị bà ta. Không chỉ chuyện đó, bởi vì ông ta đã bỏ rơi bà ta. Hủy hoại nó. Bà ta đã làm thế rồi”

“James muốn ly dị vợ?” Jolie hỏi. Tin tức này cô chưa từng được biết tới trước đây.

“Và đến với mẹ của cô”, Ophelia-Anne gật đầu nói. “Nhưng Christina Rees, bà ta biết gây áp lực ở đâu. Và sau đó còn có những đứa trẻ. Chúng có thể không thích cha mình giành thời gian với mẹ cô, nhưng James đã ở đó khi chúng cần ông và nó xảy ra rất nhiều lần trong hiểu biết của tôi. Ông ấy đã làm những gì có thể để mọi chuyện tốt đẹp với mọi người. Mẹ cô nhớ ông ấy. Tất cả chúng tôi cũng thế”

Jolie nghe những lời đó. Những lời nói đã bỏ nhào vào những gì cô nghĩ cô biết về chuyện tình của James Rees với mẹ cô. Nhưng nó còn hơn cả một cuộc tình hiện tại là điều mà cô quan tâm. Giống như điều mà cô đã dần thân vào cùng với Cole.

Điều mà cô muốn giấu kín, nhưng Cole thì không. Điều mà cô đã đồng ý công khai vào cuối tuần này.

Jolie tìm thấy mẹ cô trong phòng chứa thùng các tông. Cô bắt tay vào giúp đỡ, không đòi hỏi sự chỉ đạo nào. Đây chỉ là việc nhỏ. Những lời cô muốn nói tiếp theo đây mới thực sự khó khăn.

“Mẹ ơi, cuộc sống của mẹ hiện tại ra sao khi James đã ra đi?”, cô hỏi nhỏ còn Rachel dừng kéo, đưa tay ra phía sau và đuổi chúng ra, và ủng hộ Jolie bằng một nụ cười nhợt nhạt.

“Vấn đề là, mẹ chưa từng sống cuộc đời mình xung quanh ông ấy”, Rachel nhẹ nhàng nói. “Cuối cùng nó cảm giác như một phần thưởng vậy”

“Nhưng mẹ vẫn nhớ ông ấy”

“Mẹ luôn nhớ ông ấy”. Ánh mắt mẹ cô đầy chế giễu. “Jolie, chúng ta sẽ đi tới đâu với việc này?”

“Thật ra...con đã gặp một người đàn ông”, Jolie nói. Đây có vẻ là lúc thích hợp để bắt đầu. “Và con đã tình cờ biết anh ta. Và con đã đề nghị anh ta ở đây đêm nay vì thế mẹ có thể gặp anh ấy nữa, chỉ là mẹ đã biết về anh ấy, thật rắc rối, con sợ rằng anh ấy sẽ làm mẹ buồn, con chắc chắn rằng anh ấy sẽ khiến mẹ nhớ tới James”. Jolie hít một hơi thật sâu. “Mẹ ơi, đó là Cole”

Rachel không nói gì, khiến Jolie hoang mang.

“Anh ấy đã luôn ở cùng con ở Christchurch, và mọi việc diễn ra tốt đẹp. Tuyệt vời, cho dù, nhưng thay vào đó anh ấy muốn con tới chỗ anh ấy ở đây vào cuối tuần này. Anh ấy muốn con tới một buổi họp công việc của Rees vào đêm mai”. Jolie lo lắng cắn môi. “Con không biết nó sẽ đi đến đâu nhưng con đã nói con sẽ đi. Con lo mình sẽ không thích ứng ở nơi đó và gia đình anh ấy sẽ phản ứng thế nào. Con lo mẹ sẽ cảm thấy thế nào về việc con gặp anh ấy. Con không biết mẹ có biết anh ấy hay thích anh ấy không hay anh ấy làm mẹ nhớ lại quá nhiều về James và mẹ sẽ không cho phép anh ấy tới. Con chỉ nghĩ... Con chỉ muốn mang anh ấy tới đây. Anh ấy muốn... Anh ấy nghĩ đã đến lúc chúng con nên để mọi người biết về việc của bọn con. Rằng bọn con đang yêu nhau. Một cách thích đáng”.

“Mẹ hiểu rồi”, nụ cười dè dặt của Rachel nhưng nó là một sự bắt đầu và Jolie rất vui mừng. “Con muốn gì từ mẹ, Jolie?”

“Sự cảm thông của mẹ, phần lớn là

“Con có nó rồi. Tình yêu có thể trở nên rắc rối. Nó có thể âm thầm không báo trước và biến tất cả chúng ta thành những kẻ ngốc. Mẹ tự hỏi – sau cái ví dụ mẹ đã đặt ra cho con – Mẹ đã sợ rằng con sẽ không bao giờ mở lòng với bất kỳ ai. Mẹ đã cần phải tin là một ngày nào đó con sẽ”.

“Mẹ, đó là Cole”

“Phải, mẹ đã nghe rồi”, một nụ cười nhợt nhạt khác.

“Cole, người con đã dành rất nhiều thời gian để căm ghét người có cách sống khiến con sợ hãi – Có quá nhiều người quan trọng trong đó. Mẹ và em gái anh ấy khinh miệt con. Con thực sự không đến mức thích tất cả họ. Rồi mỗi lúc này vào sau đó Cole và con, chúng con đã làm đảo lộn mẹ và James và cả rắc rối đó”

“Và con xin lỗi vì điều đó, thực sự”. Nhưng đôi mắt Rachel bắt đầu có ánh cười. “Đó sẽ là một con đường thú vị”

“Con không chắc con có muốn con đường này không”

“Đừng nói thế”, Rachel nói thẳm. “Con không thấy sao? Con đường này con đang đi – tình yêu này – nó là con đường duy nhất đáng để đi”

“Nhưng nhờ con khiến anh ấy thất vọng thì sao? Mẹ, nhờ con không thể thích ứng được thì sao? Với mọi người, và với cách sống mà Cole dẫn dắt? Nhờ con không thể trở thành người mà anh ấy muốn con trở thành thì sao?”

“Vậy thì con đường kết thúc”, Rachel nói một cách dễ dàng. “Và con sẽ buồn hơn một chút, và một kinh nghiệm đau đớn hơn, nhưng con sẽ biết về tình yêu, và trải nghiệm thứ mà mọi người sẽ làm trên danh nghĩa của nó. Đó thực sự là việc xấu sao?”

Jolie không biết. “Con không chắc anh ấy sẽ thừa nhận con”, cô lưỡng lự nói “Con không nghĩ anh ấy biết dù chỉ một chút rằng con sẽ hữu dụng với anh ấy trong những bữa tối công việc và tương tự như vậy”

“Con đã học cách đối mặt với những tình huống xã hội xảy ra trong quán rượu, đúng chứ?, mẹ cô nói. “Con tự mình xử lý rất tuyệt”.

“Mẹ ơi, nó phải mất nhiều năm”

“Gi thế? Con không có chút nào để dự phòng sao?” Mẹ Jolie an ủi cô bằng một nụ cười. “Có lẽ sẽ mất nhiều năm trước khi con thấy thoải mái trong thế giới của Cole. Có lẽ nó đòi hỏi dũng cảm, kiên nhẫn, và am hiểu trên khía cạnh của Cole. Không phải thế nghĩa là cuối cùng con sẽ không tới được đó. Con vẫn luôn có chúng”

“Con sợ”, Jolie thì thầm

“Mẹ biết, bé con”

“Con không muốn làm anh ấy thất vọng. Hay là con”

“Mẹ biết cả điều đó nữa”. Rachel kéo Jolie vào lòng và Jolie để bản thân được thoải mái. “Tin tưởng vào bản thân, Jolie. Hãy thành thật với bản thân và với những người con yêu. Hãy yêu không điều kiện và có lẽ, chỉ có lẽ thôi, tình yêu vô điều kiện sẽ tìm thấy con. Chúng là những niềm tin duy nhất đáng để mẹ dạy con”

“Con yêu mẹ”, Jolie nói thầm

“Mẹ cũng yêu con”

“Con đã thắc mắc rất nhiều chuyện về mối quan hệ của mẹ với James từ nhiều năm”, Jolie lẩm bẩm. “Con thắc mắc vì sao mẹ không bao giờ đòi hỏi hơn thế từ ông ấy. Con thắc mắc vì sao mẹ có thể bằng lòng với một chút xiu thời gian của ông. Nhưng con chưa từng thắc mắc vì sao ông ấy yêu mẹ”. Jolie quay lại và cười khúc khích với mẹ cô. “Sao ông ấy có thể không chứ?”

Cole vào trong quán rượu khoảng 7h và từ cách ăn mặc thì chắc anh vừa tới thẳng đây từ văn phòng. Bộ vét công sở và cà vạt, cổ tay áo sơ mi tuyết trắng và thần thái dữ tợn trên khóe miệng – tất cả dấu hiệu của một tuần mệt mỏi. Nhưng anh cười khi anh thấy cô, tất cả sự dữ tợn tan chảy và sự quyến rũ thay vào.

Anh hướng tới khu yên tĩnh nhất có thể của tầng cao nhất trong quán rượu, khoảng trống nơi ánh đèn mờ và ánh sáng lấp lánh trên mặt gỗ tinh tế thật tĩnh lặng. Jolie kết thúc việc phục vụ một vị khách và hướng thẳng về phía anh, lúc này chút lo lắng đã lớn hơn trong khoảnh khắc gặp anh ở đây.

Cô không có chiếc mặt nạ nào cho việc này. Cô đã không có được tâm điểm không thể phản bác của mẹ, hay sự tự tin, hay bất cứ loại kinh nghiệm nào khi đó là chuyện chào hỏi một người yêu nơi công cộng. Không phải người yêu này – người rất có ý nghĩa với cô dù trong khoảng thời gian ngắn ngủi.

“Cole Rees. Thật vui khi thấy anh ở đây”. Jolie chống khuỷu tay lên quầy rượu và ngả về phía trước. “Anh muốn ăn gì?”

“Một chỗ ngồi”. Cole nhìn cô giễu cợt. “Có lẽ là một ly rượu. Em thấy đó, anh tới gặp một phụ nữ ở đây để ăn tối – ít nhất là thế, đó là những gì anh nghĩ anh đang làm, mặc dù có thể cô ấy phải làm việc. Em sẽ nhận ra cô ấy nếu em gặp. Đôi mắt khiến người ta chìm vào đó. Một nụ cười có thể khiến đàn ông phải quỵ.”

“Anh cần phải nói cụ thể hơn thế”. Anh biết cách làm cô thoải mái, người đàn ông này. Anh biết làm thế nào để một người phụ nữ cười.

“Thật ra”, anh kéo dài giọng. “Cô ấy cũng biết cách làm dấy lên ngọn lửa trong trái tim dù là của những vị thánh Na-uy băng lạnh nhất. Và cô ấy là người thích chòng ghẹo người khác”. Cole cũng ngả về phía trước,

và khoảng cách giữa họ bị rút ngắn. Sự mãnh liệt trong cái nhìn của anh đã tăng lên gấp bốn lần. “Hôn anh”

“Anh thật sự muốn làm như vậy?”, Jolie lui về phía sau, chỉ một chút thôi. Không chắc. Không chắc.

“Tại sao? Em đang lo lắng cho danh tiếng của mình sao?”

“Không phải của em. Của anh cơ”

“Đừng như vậy. Em còn lo lắng về những điều gì nữa, Red?”

“Phá hỏng kế hoạch cuối tuần này của anh. Phá hỏng nó vì cả hai chúng ta.” Đó, cô đã nói ra rồi.

“Đừng như vậy. Hãy hôn anh”

“Đồ chuyên quyền”

“Anh đang dần tới được đó”, Cole lẩm bẩm. “Đó là vì sao anh cần em, cho sự cân bằng. Hôn anh, Jolie. Đi mà”

Thế là Jolie lại ngã về phía trước và ấn đôi môi cô lên môi anh. Một nụ hôn, nhẹ nhàng và thoáng qua. Và rồi anh kéo cô đi đến một nơi mà không có bất cứ vấn đề gì khác và không một chiếc mỏ neo nào có thể được tìm thấy.

“Đây”, cuối cùng anh nói, ngay khi anh tách ra. “Như vậy khó lắm sao?”

“Không”. Nhưng cô liếc thận trọng về phía quầy rượu, nhìn xem có những tiếng rì rầm và tiếng nói thầm không và tìm ra chúng.

“Giờ thì hãy nói điều đó với một chút chắc chắn hơn nữa”, anh nhẹ nhàng đòi hỏi. “Rồi sau đó ngồi xuống và ăn tối với anh. Nếu những chiếc lưỡi muốn ngọ nguậy thì hãy để chúng làm thế”

“Anh luôn ra lệnh. Vì sao lại thế?”, cô nói, nhưng cô kiếm cho Cole một cốc Bia, và rót một cốc Semillon Blanc cho mình. Cô nói với anh về xuất đặc biệt trong ngày và khi anh hỏi cô có gì ngon thì cô gọi Ophelia-Anne cho hai xuất hải sản đặc biệt, và sau đó cô cởi chiếc tạp dề phục vụ đen và đi vòng qua quầy rượu về phía bên kia cùng với anh.

Jolie Tanner và người yêu-người đã đi cả đoạn đường để đánh cắp trái tim cô.

“Những bức tranh mới của em tiến triển đến đâu rồi?”, anh hỏi cô khi họ uống rượu trong khi quán đang vắng vẻ. Cô vẫn đang đấu tranh với Angel Gabriel suốt cả tuần. Cô đã đề cập tới anh ta với Cole trong điện thoại. Họ có lẽ đã có thể nói về anh ta nếu họ ở trong căn hộ nhỏ của cô, và nó làm người Jolie, như những cuộc nói chuyện nhỏ vẫn thường diễn ra.

“Chúng nhận được một cái gật đầu. Tất cả là nhờ có bắp đùi của anh, ngực của anh, và cả khuôn mặt của anh nữa. Đôi cánh chỉ đang đóng băng trên chiếc bánh đối với em. Giờ em đang vẽ những chúa tể ma cà rồng đáng sợ cho một dự án mới. Có lẽ em có thể cho chúng đôi tay của anh”

Cole có đôi tay đẹp. Lớn nhưng thon mảnh. Từ tốn.

“Dự án gì?”, anh hỏi.

“Chương trình truyền hình dài tập. Em phải giao nộp quái vật của tuần”, cô nói với sự thích thú như thế, bởi nó là sự hấp dẫn mà cô cảm thấy.

“Jolie Tanner yêu công việc của cô ấy”, anh lẩm bẩm, lại ngã ra sau tựa vào chiếc đệm lưng của quán và nâng cốc bia lên môi.

“Phải, cô ấy yêu nó”, Jolie mỉm cười. “Công việc của anh thế nào rồi?”

“Nó có thời điểm của nó. Và cả những bất ngờ. Anh nhận được một xấp giấy tờ từ điều lệ của Rees sáng nay. Em đang trả lại khu bất động sản mà cha anh để lại cho em”

“Phải”. Jolie thận trọng lật một quân bích. Việc này, không phải một chủ đề dễ chịu cho họ, cho tất cả một quãng đường dài họ đã đi qua.

“Vì sao?”

“Em không muốn nó”

“Nó có lẽ đã cung cấp đầy đủ cho em, Jolie. Kéo em ra khỏi khu chợ thuê”

“Em biết”. Cô hơi lắc đầu cự tuyệt. “Hãy chỉ nói rằng em vẫn còn quá nhiều cảm xúc chưa được giải tỏa về một số trong những quyết định của cha anh và cái cách mà ông lựa chọn để sống cuộc đời ông để nhận những món quà của ông ấy. Em chỉ không muốn chúng”

“Cay đắng”, Cole nói.

“Một chút. Được rồi, là rất nhiều. Em chỉ ước... rằng ông ấy đã mạnh mẽ hơn theo cách nào đó. Rằng ông đã lựa chọn một cách này hay cách khác. Rằng ông ấy đã không cố để có tất cả và làm tổn thương nhiều người trong quá trình đó”

“Anh hiểu cảm giác của em”

“Sự cay đắng ấy không lan tới anh”

Môi của Cole co quắp như một nụ cười. “Anh cũng hiểu cảm giác đó nữa”

“Vậy thì hãy nói lại cho em bữa tối công việc này của anh nhằm đạt được cái gì?” cô nói tiếp, vì họ đã lão luyện trong việc trượt qua đồng hồ độn mà những thế hệ trước đã gây ra.

“Cấu kết, gần như thế. Trọng tâm mạnh mẽ hơn vào tương lai. Silverlake đã được bảo hiểm dưới mức. Chúng ta đã dồn ngân sách vào một phần khác trong những dự án của bọn anh. Và mọi người đang bắt đầu thấy lo lắng về một số thay đổi cấu trúc anh đang lên kế hoạch cho Rees Holdings”

“Anh muốn bán kế hoạch chủ chốt”

“Chính xác”

“Em có thể giúp anh bán kế hoạch chủ chốt đó sao?” Nỗi sợ hãi của Jolie đang nổi lên. “Vì anh biết em sẽ không giúp chút nào cho anh trong chuyện này, phải không? Và nếu anh đang mong đợi rằng mang em theo cùng sẽ thể hiện anh có một mối quan hệ dễ chịu và ổn định, em không chắc em sẽ có ích cả trong chuyện đó nữa.”

“Vậy là, em định nói là chúng ta không ở trong một mối quan hệ dễ chịu và ổn định ư? Anh không biết, Red”. Nụ cười của Cole chậm rãi và ngọt ngào đáng ngạc nhiên. “Anh cảm thấy khá tốt trong chuyện đó”

“Cole –”

“Chỉ ở đó thôi”, anh lặng lẽ cắt lời. “Đó là điều anh thỉnh cầu. Chỉ cần ở đó với anh”

Nó có vẻ là một thỉnh cầu rất nhỏ.

Thức ăn tối rất nhanh – Ophelia-Anne hẳn đã đẩy họ lên trên cùng trong danh sách của cô ấy. Cole ngấu nghiến phần của anh và cả một nửa xuất hào phóng của cô nữa. Jolie nhìn anh với một nụ cười chế giễu. Tay nghề nấu nướng của Ophelia-Anne có khuynh hướng ảnh hưởng như thế lên mọi người, trừ khi bạn đã quen với nó, ở nơi mà điểm kiểm chế trở nên nhỏ hơn có thể bắt được.

Cô nhìn anh trêu chọc với Odie khi Odie tới để thu dọn đĩa của họ. Anh bênh vực chiếc tủ lạnh trống rỗng tội nghiệp của mình và sau đó chấp nhận với lời đề nghị sốt sắng của Odie muốn mua sắm đồ tạp phẩm cho anh vào một phần trong công gác gia hàng ngày của cô.

“Để lại cho tôi một danh sách”, Odie nói một cách hưng phấn. “Tôi sẽ đi sắm cho anh vào thứ Hai và thứ Sáu. Giờ thì anh đã sẵn sàng cho thực đơn tráng miệng chưa?”

Họ quyết định bỏ qua tráng miệng.

“Cà phê ở đây rất ngon”, Odie nói khuyến khích, còn Jolie gạt đầu đồng tình. Họ vẫn chưa thể rời khỏi đây. Vẫn còn vài việc họ cần phải làm ở đây trước.

“Odie, cô có thể hỏi mẹ tôi xem bà có muốn cùng uống với chúng tôi một tách cà phê không?”, Jolie hỏi, vì mẹ cô đã giữ khoảng cách với cô từ giây phút Cole bước vào, và đó không nằm trong kế hoạch của bất cứ ai.

Ít nhất thì cô không nghi nó nằm trong kế hoạch của bất cứ ai.

“Về nỗi cay đắng đó”, cô nói một cách cẩn trọng. “Chúng ta đang cố gắng để nó không lan tới sinh hoạt hàng ngày, phải không? Anh vẫn ổn về chuyện gặp mẹ em chứ?”

“Anh đã sẵn sàng”, anh nói với một nụ cười co quắp. “Hãy thư giãn, Jolie. Chuyện sẽ ổn thôi”

Khi Rachel tới với cà phê cho ba người, Cole đứng dậy khi bà đặt cà phê xuống, và sau đó anh kéo một chiếc ghế cho bà và đứng ngay ngắn tới khi bà ngồi xuống.

Jolie mỉm cười và ngồi lên tay mình để kìm nén sự lo lắng của cô. “Cole, đây là mẹ em, Rachel. Mẹ, đây là Cole”

Rachel mỉm cười và nói “Tôi đã thấy cách cư xử này trước đây”

Và Cole nói “Cháu đã học nó từ cái đầu gối của người cha không được thánh thần cho lắm”, và cách nói của anh đã thật khôi hài khiến Rachel phải bật cười, và Jolie nhận ra rằng anh đã sẵn sàng cho buổi gặp này, và rằng anh đã quyết tâm, trên tất cả, để quá khứ lại phía sau và tiến lên phía trước.

Họ có thể làm được điều này.

Họ đang làm việc này.

Rachel thích cách tiếp cận của Cole. Rachel dễ dàng trượt vào cuộc hội thoại về những kế hoạch mở lại Silverlake.

Một bà mẹ đã bị thuyết phục.

Chỉ còn lại một bà mẹ nữa thôi.

Cole và Jolie rời khỏi quán rượu với 6 cái bánh muffin mâm xôi, nửa chiếc bánh mudcake sô-cô-la và một chai sâm panh ngon. Nụ cười của Cole đã trở nên chậm biếm khi anh làm tràn sâm panh, nhưng anh cẩn thận cảm ơn Rachel vì đồng bánh kẹo, và khi họ ra ngoài vào trong trời tuyết khô lạnh, anh không hỏi Jolie câu hỏi nào về một chai sâm panh ở một nơi khác và thời gian khác nên cô không nói với anh lời nói dối nào.

“Chai sâm panh khiến anh nhớ về một thứ gì đó”, anh lẩm bẩm.

“Nó đã làm thế ư?” cô lẩm bẩm một cách lưỡng lự. Có lẽ cô đã hơi chút vội vàng với suy nghĩ của mình rằng Cole sẽ để một điều tương tự giữa chai sâm panh này và chai khác cũng như nó đã bỏ qua anh.

“Nó đã. Một trong những đội lau dọn ở Silverlake đã khôi phục lại những thứ trong chiếc hộp của em một ngày khác. Hầu hết nó đã bị ném vào thùng rác nhưng anh đã bảo họ đem khung giường tới cửa hàng giặt khô. Nó ở chỗ của anh. Có lẽ em muốn đưa nó lại cho mẹ em một lúc nào đó”.

“Cho nên...anh biết thứ gì ở trong chiếc hộp”

“Những thứ của mẹ em từ cabin của cha anh”, anh nói. “Anh đúng chứ?”

“Vâng”

“Đừng sốt ruột, Jolie”, anh lặng lẽ đề nghị. “Anh không đúng. Nó đã là quá khứ. Anh nghiêm túc tập chú tâm vào quá khứ đã qua và rèn lấy một tương lai trong những ngày này. Một tương lai có em trong đó”

“Anh đã nói với Hannah và mẹ anh về chúng ta chưa?”, Jolie hỏi.

“Vẫn chưa”. Và khi mắt Jolie mở lớn, “Nhưng anh sẽ”

“Khi nào?” Jolie cố ngăn lại sự hoang mang đang dâng lên trong cô. “Cole, anh đã hứa với em”

“Vào buổi sáng. Trước bữa tối. Tin anh đi”

“Em không nghĩ anh nhận ra tầm quan trọng của việc anh cho mọi người chỗ trống trong chuyện này, không phải đẩy họ vào một góc. Hannah vẫn chưa nói chuyện với em từ khi em 12 tuổi. Mẹ anh sẽ cảm thấy bị phản bội. Một lần nữa. Anh không thể cho họ thêm chút thời gian để làm quen với ý tưởng anh và em ở bên nhau sao?”

“Họ sẽ quen với nó”

Anh không nhìn thấy, mặc dù Jolie, đang cắn môi. Anh không muốn nhìn thấy. “Em nghĩ phạm vi chống đối của gia đình anh với em sẽ ngạc nhiên, Cole”.

“Không gì gia đình anh làm khiến anh ngạc nhiên, Red. Khi nó trở nên quá nực cười anh chỉ đơn giản là lờ họ đi”

“Thật sao?”

“Thật sự. Người nhà Rees bọn anh đặc biệt giỏi trong chuyện lờ mọi thứ đi khi bọn anh không muốn thấy”, anh nói, và trao cô nụ cười của tội phạm đó còn cô lắc đầu và vào trong xe anh. “Cơ chế sống sót nhỏ bé của chúng ta”

“Chỉ là quá lâu để anh nhận ra rằng cơ chế sống sót của em đã rút đi”. Jolie mờ mịt lắm lắm. “Đây sẽ là một thảm họa”

“Không, nó sẽ không. Em đang quên mất vài thứ”, anh nói.

“Cái gì?”

“Em và anh”

Nhà của Cole vẫn ẩn tượng như mọi khi. Lần này họ vào bếp. Có lẽ là có ý muốn một chút trắng miệng.

Và sau đó món trắng miệng đã bị bỏ quên khi Cole nhắc cô lên quầy bếp và bắt đầu một cuộc tấn công lên môi cô mà không liên quan gì tới rút lui và mọi thứ cần làm với sự dồn nén, nhu cầu vồ lấy.

Jolie biết rằng làm tình là không đủ để một mối quan hệ dựa vào. Họ vẫn phải yêu thích đối phương và tôn trọng nhau và phù hợp như một đôi trong thế giới xung quanh họ. Nhưng hiện giờ, với việc Cole đang cởi những nút áo khoác của cô và Jolie đang luồn tay vào tóc anh, nó có vẻ như làm tình cho mục đích khoái lạc... cách làm tình mạnh mẽ, đánh cắp ý thức, khuấy nhục thể xác...chắc chắn đủ để tiếp tục.

Buổi sáng tối và Jolie vẫn ngủ. Cole thức dậy và hướng tới phòng tắm và sau đó là phòng bếp. Cà phê thơm tất. Một trong những thú vui đêm qua để thưởng thức khi anh trầm tư vào câu hỏi của việc chính xác anh muốn gì ở Jolie Tanner.

Anh đã lột trần những yếu tố của sự cảm đoán trong cuộc trạm trôn của họ, hy vọng nó sẽ làm giảm đi khát khao đối với cô. Nó đã không.

Anh đã ngấu ngiến cô, nghĩ rằng sự mới mẻ sẽ phai nhạt và thích thú của anh với cô sẽ suy giảm. Nó đã không.

Anh đã chờ cô tìm ra khuyết điểm của anh. Để nhìn sâu hơn vào những thứ mà anh không bao giờ có thể cho cô. Như một khởi đầu tươi mới với một người yêu, người có gia đình chẳng màng tới việc mẹ của Jolie đã là người tình của một người đàn ông đã có vợ. Anh đã đợi Jolie rút lui và đặt dấu chấm hết cho việc này...bất kể là gì cũng được.

Cô đã không.

Vì thế anh ở đây, tự hỏi cô muốn gì cho bữa sáng và hy vọng chết thôi rằng cuối tuần này trôi qua như những gì anh muốn, một cách trôi chảy. Jolie sẽ thích ứng thế giới của anh với sự thoải mái và rằng sự lo lắng của cô sẽ qua đi. Hannah và Christina sẽ lịch sự, nếu không chính xác là đón chào, và rằng một hàng rào khác sẽ qua. Và sau đó họ có thể tiến lên với sự nghiệp sắp đặt cuộc sống của họ nên họ có thể gặp nhau nhiều hơn. Anh biết công việc của Jolie quan trọng với cô và rằng cô không hy vọng rời công việc của mình ở Christchurch và trở lại Queenstown, nhưng chắc chắn họ có thể sắp xếp việc đó.

Có lẽ anh có thể đặt văn phòng ở Christchurch.

Có lẽ Jolie có thể khám phá những cơ hội làm việc của cô ở nhà hơn. Họ có thể chia thời gian của mình giữa Christchurch và Queenstown. Họ có thể dàn xếp.

Nếu bữa tối này trôi qua tốt đẹp...

Bữa tối này phải trôi qua tốt đẹp.

10. Chương 10

Cole đã thưởng thức được nửa cốc cà phê khi chiếc Audi của Hannah tới rống lên trên đoạn đường vào bãi đỗ và Hannah trôi lên từ tay lái. Cô buộc tóc kiểu đuôi ngựa và mặc quần Jean cùng áo khoác. Cole khó khăn để nhận ra cô. Hannah thật to lớn với vẻ bề ngoài như thể cô vừa bước ra khỏi các trang tạp chí thời trang. Con gái của mẹ cô, hoàn toàn.

Hannah này, một người với tóc đuôi ngựa và nhảy nhót trong những bước chân của cô, cầm lấy một tập tài liệu ở ghế sau và bước vào nhà mà không gõ cửa – anh thật căng ngu ngốc khi đưa cho cô một chiếc chìa khóa. Cô bắn cho anh một nụ cười khi cô nhìn thấy anh trong nhà bếp.

“Em rất vui vì anh đã dậy”, cô nói. “Em đã làm việc với nó cả tuần và, nhưng em nghĩ em đã sửa được vấn đề ngân sách trong dự án Shore Hotel. Chúng ta sẽ xếp thành các cấp phòng ở hơn là tất cả đều xa hoa. Chúng ta đang bắt đầu một giới hạn thấp. Và khi khách sạn bắt đầu có lợi nhuận, chúng ta có thể nâng cấp, từng cấp độ một. Em nghĩ nó sẽ hiệu quả”

“Hannah –“

“Derek nghĩ nó sẽ hiệu quả, nhưng em cần anh xem nó rồi chúng ta có thể nói cho mọi người tất cả đã được sửa chữa vào cuộc họp hội đồng quản trị vào thứ Hai. Và em có thể có một tách cà phê không? Em sẽ dùng một tách cà phê. Em đã thức một nửa đêm hôm qua để thực hiện những con số”

Cole lắc đầu và hướng về bình cà phê. Hannah nhiệt huyết hay Hannah chán nản – chẳng có vị trí nào giữa cô. “Anh sẽ xem”

Cole đặt tách cà phê đen đang bốc hơi xuống trước mặt em gái anh và chiếc hộp bánh của Ophelia-Anne tới chỗ cô nữa. Hannah nhìn lượng thức ăn so với sự luyện tập với sự cuồng loạn của một kẻ cuồng tín, nhưng cô có một sự yếu đuối trước đồ ngọt còn Cole được dịp thưởng thức xem kháng cự cảm dỗ của cô.

“Em định dùng bữa sáng ở đây sao?” anh nói tiếp. “Vì nếu em định, em hẳn nên biết rằng anh có người đồng hành. Hiện tại cô ấy đang ngủ nhưng khi cô ấy tỉnh dậy bọn anh sẽ ăn sáng. Em cứ việc tham gia cùng bọn anh. Nó sẽ có ý nghĩa rất lớn với anh nếu em làm vậy. Anh nghĩ...nó cũng sẽ rất có ý nghĩa với cô ấy nữa”

Hannah tạm dừng với chiếc bánh kem có quả hũ quýt trên đỉnh nửa đường tới môi cô. Cô nhẹ nhàng đặt nó xuống quầy bàn. Cô phải những mẫu vụn còn lại trên tay.

“Jolie Tanner”, cô nói thẳng thừng. “Anh đã đưa Jolie Tanner đến đây”. Hannah không phải bà đồng. Cô chỉ phi thường tốt trong chuyện gắn kết các chấm nhỏ của mọi người.

“Đây là nhà của anh”, anh nói đều đều. “Anh nên đưa cô ấy đi đâu chứ?”

“Ồ, để em xem...một nhà nghỉ? một vài cái cabin bản thủ khá xa xôi trong núi? Anh có vẻ khẳng khẳng đi theo bước chân của cha chúng ta. Nó sẽ là một nỗ lực nếu không đi hết cả con đường”.

“Anh không có điểm nào giống cha chúng ta, Hannah, và em biết điều đó. Anh không có vợ, không con cái và có mọi quyền đem bất kì ai anh muốn đến đây. Anh không làm điều này để đùa giỡn. Anh muốn Jolie Tanner trong cuộc sống của anh. Tình cờ anh đã chết tiệt yêu cô ấy sâu đậm”.

“Làm cách nào mà anh yêu cô ấy? Anh thậm chí còn không biết gì về cô ấy”

“Anh vẫn gặp cô ấy từ sau vụ lở tuyết, Han. Và anh yêu cái mà anh thấy”

“Không”. Hannah lắc đầu. “Cole, không. Sao anh có thể làm thế này? Với mẹ của chúng ta? Với em?”

“Làm gì? Yêu người đàn bà mà anh có mọi quyền để yêu? Chuyện xảy ra giữa mẹ của Jolie và cha chúng ta không phải lỗi của Jolie. Nó không liên quan tới chúng ta”.

“Cole, anh không thể”

“Vì s Jolie không phải bà mẹ trời đánh của cô ấy. Anh không phải là cha”. Quá lớn, âm thanh của anh lúc này, và anh cố nén nó xuống, Thương để giúp anh, anh làm được. “Chúng ta phải gánh vác lỗi lầm của người khác tới khi nào, Hannah? Trả lời anh về điều đó?”

“Anh không hiểu. Em muốn tiến về phía trước, em muốn. Nhưng em thậm chí còn không thể nhìn vào Jolie mà không nhìn thấy Rachel và nhớ lại những gì bà ta làm với gia đình chúng ta. Với mẹ chúng ta...anh nghĩ bà sẽ cảm thấy thế nào về việc mời Jolie tới cuộc sống của chúng ta? Bối lên những tổn thương cũ mà bà đã chỉ chôn giấu đi. Bà sẽ không bao giờ nhận thức Jolie Tanner là một người bạn đời phù hợp với anh. Sao anh không hiểu điều này chứ?”

“Có lẽ - “

“Không, Cole! Không có có lẽ. Còn nữa, nếu anh chọn Jolie Tanner thay vì gia đình, Christina sẽ đem tất cả những năm tháng bề mặt và bị phản bội lên người anh. Bà sẽ rạn nứt. Bà sẽ hủy hoại Rees Holdings, như cách mà bà vẫn luôn đe dọa, chỉ lần này bà sẽ làm thế vì cha sẽ không ở đó để cản bà”

“Em sẽ giúp bà ư, Hannah? Vì bà cần đa số phiếu bầu để thực hiện nó và anh chắc chắn một cách chết tiệt rằng anh sẽ không cho bà ấy lá phiếu của anh”

“Cole, xin anh!” Đó là tiếng khóc của một đứa trẻ hoang mang và nó xé nát trái tim Cole. “Đừng làm điều này. Đừng bắt em lựa chọn giữa người anh trai em yêu quý và người mẹ sẽ không còn gì nếu em cũng rời bỏ bà”

“Nó không cần phải như thế”, Cole nói một cách thô bạo. “nếu em muốn cả hai sẽ thấy lý do -“

“Ôi, Cole, trưởng thành lên! Lý do không liên quan gì tới chuyện này”. Nước mắt của Hannah lúc này đã chảy tràn; không có điều gì có thể ngăn nó lại. “Anh đang làm tan nát trái tim em”

“Em cũng làm tan nát trái tim anh, Han”

“Xin anh, Cole. Rồi anh cũng sẽ tìm thấy một ai đó. Một người nào đó mà ai cũng có thể yêu quý và chấp nhận. Anh sẽ. Chỉ cần từ bỏ Jolie Tanner”

Nhưng Cole lắc đầu. “Anh không thể, Han. Sẽ không. Jolie sẽ tới bữa tối cùng với anh đêm nay. Hãy tập thói quen thấy cô ấy bên cạnh anh đi vì đó là nơi mà cô ấy sẽ ở. Với chuyện Christina đổ lỗi cho cô ấy để nắm được anh bằng cách hủy hoại Rees Holdings – công ty đó là của anh để phát triển, không phải của bà để phá hủy. Anh sẽ chiến đấu với bà nếu cần thiết. Anh sẽ đấu với bà bằng tất cả những gì anh có”

Hannah bắn vào anh bằng cái nhìn đã nước mắt trên đường ra cửa. Chắc cuối cùng thì cô ấy cũng không ở lại dùng bữa sáng. “Anh cũng sẽ nhận được điều đó”

Cole gục đầu xuống và nhắm mắt lại khi chiếc Audi sang bóng của Hannah lao ra khỏi bãi đậu với cô trong đó. Anh luồn tay vào tóc mình và mở mắt lần nữa, ánh nhìn của anh hướng về bên trái nơi có tiếng chuyển động. Anh suýt chút nữa đã rên rỉ sau đó vì Jolie đã tỉnh. Jolie, tựa vào khung cửa phòng khách, mặc chiếc áo sơ mi của anh, với mái tóc rối bù và đôi chân trần, nhìn anh với cặp mắt màu ghi thấy-tất-cả kia. “Em đã nghe chuông nào rồi?” Anh thô lỗ hỏi.

“Toàn bộ”

“Được”. Làm sao mà bóc trần một linh hồn và phơi bày đoạn nứt trong một gia đình tất cả trong một cú kích ác liệt. “Được”

“Anh có muốn nói về nó không”, Jolie lặng lẽ hỏi.

“Anh vừa mới”

“Anh muốn em rời đi không?”

“Không”

“Sẽ tốt hơn nếu em đã làm thế”

“Vì ai? Vì mẹ anh và Hannah?”

“Vì anh”

“Không”. Anh lại luồn tay vào tóc. “Nghe này, em có thể chỉ quên đi những gì em nghe về cuộc nói chuyện cá biệt đó không?”

“Không”, ánh mắt của Jolie rõ ràng, và lạnh lẽo mờ nhạt. Không có cái nhìn chăm chọc nào của người yêu hay những lời nhẹ nhàng. “Có vài chỗ trong đó em muốn ghi nhớ. Em khá thích đoạn “tình cờ là anh đã chết tiết yêu cô ấy”. Cách dùng từ tuyệt, Romeo”

“Jolie, anh –“

“Và em khá thích cái đoạn anh từ chối từ bỏ em. Dù là sĩ diện của tất cả những thái độ phần nộ đổ xuống anh. Tất nhiên, nó còn liên quan nhiều đến chuyện anh bức bối vì bị bảo phải làm gì hơn là chuyện anh yêu em say đắm, nhưng dù sao...”

“Tại sao”, anh lẩm bẩm, “phụ nữ mãi hỏi một người đàn ông nếu anh ta muốn nói về điều gì đó và rồi, khi anh ta nói không, họ tiếp tục phân tích tình huống đến cùng dù thế nào đi nữa?”

Jolie tới quầy bàn. Cô ngã ra bên cạnh anh. Bẻ một cái bánh muffin từ chiếc hộp và nhìn cốc cà phê bốc hơi mà anh đã rót c

“Anh không phiền nếu em uống cốc cà phê của Hannah chứ?”, cô hỏi một cách ngọt ngào. “Em để ý thấy cô ấy chưa từng chạm vào nó và có vẻ như thật đáng xấu hổ nếu bỏ phí nó”

“Sữa ở trong tủ lạnh”, anh thận trọng nói, và quan sát khi Jolie lấy nó ra và quá chú tâm vào những thứ nhỏ nhặt như đặt chiếc thìa trà vào trong máy rửa bát và cất sữa đi, trong khi anh đang bị thiêu đốt và cơn giận của anh đã bị đẩy tới mức cao nhất. Một tuyên bố tình yêu và cống hiến từ phía cô vẫn chưa đi chệch hướng, nhưng anh vẫn chưa có được nó. Có lẽ anh đã đánh giá sai về cô. Sức mạnh của mối quan hệ giữa họ. Niềm vui đến từ việc ở cùng nhau. Có lẽ anh chỉ nhìn thấy cái anh muốn thấy.

“Nói chuyện với anh, Jolie”

“Được thôi”, cuối cùng cô nói. “Bất kể hậu quả ra sao – và em đang đoán trước hậu quả xấu – em sẽ tới bữa tối của anh và đứng bên anh. Em không chắc chắn như anh rằng em có thể du nhập thế giới của anh hay trở thành một phần trong đó mà không kéo anh lại phía sau. Thỉnh thoảng em trở nên nhút nhát. Rất, rất nhút nhát. Thỉnh thoảng em không hòa đồng được tốt và tất cả những gì em muốn làm là chạy và hét toáng lên tới nơi an toàn của những bức vẽ và tưởng tượng của em, nơi mà em là người làm chủ và có thể tạo nên mọi thứ chuẩn xác theo cách mà em muốn”

“Anh có thể hỗ trợ em”, anh nói, ánh mắt anh sắc nhọn. “Ở bữa tối đêm nay, anh sẽ hỗ trợ em”

“Em biết anh sẽ”. Jolie cười mờ nhạt. “Em biết sức mạnh tinh thần của anh, Cole. Em đã trực tiếp chứng kiến. Nhưng anh đã nói dối, anh biết đó. Về chuyện lờ đi gia đình anh. Vờ như anh không quan tâm bất kể anh có sự hỗ trợ của họ hay không khi nó là chuyện anh lựa chọn ở cùng em. Anh có để ý. Anh để ý rất nhiều. Về Hannah. Về cương vị quản lý của anh ở Rees Holdings. Em vẫn chưa phát hiện ra tình cảm của anh với mẹ mình.”

“Anh cũng chưa”, anh lẩm bẩm.

“Anh có thường xuyên hòa thuận với mẹ anh không?”

“Câu hỏi tiếp theo, Red”

“Vậy là, anh không”

“Mẹ anh không phải người cởi mở”, cuối cùng anh nói. “Anh thấy rất khó để kể bà ấy đang tới từ đâu. Hay nơi bà ấy sẽ tới, cho vấn đề đó. Anh chưa bao giờ có sở trường đó”

“Hannah có sở trường đó chứ?”, Jolie hỏi, và Cole nhún

“Bà ấy và Hannah rất thân”, anh nói. “Mẹ anh có sở thích dùng Hannah để chống đỡ cho hoàn cảnh của bà. Hannah không thể thấy điều đó”

“Một gia đình hạnh phúc”, Jolie nói.

“Không nhiều”. Cole đã chịu đủ cái cuộc nói chuyện cá biệt này. Anh muốn cái nhìn rắc rối từ đôi mắt to màu ghi của Jolie qua đi. “Tin tưởng anh”, anh lẩm bẩm, đặt tay lên mặt cô. “Từ giờ đừng xô anh ra”

“Anh đòi hỏi rất nhiều, Cole. Anh đòi hỏi rất nhiều từ tất cả mọi người xúc tiến cuộc gặp này. Hannah. Mẹ anh. Em. Chuyện gì xảy ra khi bọn em làm anh thất vọng?”

“Em vẫn chưa”

“Nó không có nghĩa em sẽ không. Thỉnh thoảng em cảm giác anh cố ý cưỡng ép cuộc gặp này, Cole, vì sâu thẳm bên trong anh muốn mối quan hệ này đổ vỡ”

“Em sai rồi”

“Em mong thế”. Bất kỳ thế nào, Jolie trông phiền muộn hơn. “Vì có những cách dễ dàng hơn để chấm dứt một mối quan hệ. Những cách ít tàn phá hơn”

“Và anh biết tất cả chúng”, anh lặng lẽ nói. “Lần cuối cùng, Jolie. Anh không muốn em đi”

Jolie dụng tâm ăn mặc cho bữa tối. Không phải tất cả phụ nữ đều có thể mặc màu vàng, nhưng Jolie thì có và đó là màu váy của cô. Lặng lẽ, không tỏa sáng, một chiếc váy bó chên bằng lụa màu vàng cũ dài tới đầu gối cô và khiến cô như trong Chiếc váy đen nhỏ của Holly Glightly trong Bữa sáng ở Tiffany. Nó rất đơn giản. Nhưng lộng lẫy. Và với mái tóc búi kiểu công chúa, và những hạt ngọc trai của bà nội ôm lấy quanh cổ cô và đeo trên tai cô và phần trang điểm còn lại của cô hoàn tất, Jolie thấy sẵn sàng về những gì gia đình Cole và đồng nghiệp của anh có thể ném vào cô. Cô nhắc chiếc áo khoác lên và quàng qua cánh tay. Vintage Chanel, trong màu nhung đen sâu thẳm nhất. Cũng như những hạt ngọc trai, nó thuộc về bà nội cô, và cũng như những hạt ngọc trai, nó trao tặng sự thanh lịch và địa vị cho người mặc nó.

Họ có thể làm nhẵn về cô vì nhiều thứ đêm nay, và chắc sẽ thế. Đồ trang điểm không thích hợp sẽ không là một trong số chúng.

Cole không ở trong phòng ngủ. Đàn ông như Cole dễ dàng khi đó là chuyện mặc quần áo để gây ấn tượng. Một bộ vét cho bữa tối đặt may màu đen, răng đã được đánh, râu được cạo mới và tóc cũng được chải. Nó chỉ tốn của anh 5 phút. Thế giới này thật bất

Hãy nhớ rằng, anh đã sử dụng buổi chiều tốt hơn lướt qua những con số Hannah đã bỏ lại cho anh cùng với những cuộc gọi và gọi chúng. Jolie để anh làm điều đó, đỡ quyển sổ phác thảo của cô và mang tới trong vườn nhà Cole. Thần lùn giữ cửa và những tinh linh diễn tốt trong những hôm hoang dã của tự nhiên và có nhiều trong số những hôm đó được tìm thấy quanh đây. Hơn nữa, cô cần giải lao. Một chút giải lao từ hiện thực.

Anh gọi cô lúc 5 giờ; hiện tại đã gần 6 giờ. Anh trông không lo lắng.

“Em trông có lo lắng không?” cô lớn tiếng hỏi anh.

“Không”, anh nói.

“Ôi, thật tốt”, thật khó tin, nhưng tốt.

“Em thật lộng lẫy, Jolie”

“Cảm ơn anh”. Cái nhìn trong mắt Cole cho cô tự tin. Nó cho phép cô mỉm cười và cười thật sự. “Chúng ta đi chứ?”

“Anh nghĩ chúng ta nên”, anh nói khàn khàn. “Nếu không chúng ta sẽ không tới được đó mất.”

Buổi tối khởi đầu đủ trôi chảy. Đồ uống trong quầy rượu của khách sạn xa hoa nơi mà một số trong những quản lý của Cole đang đứng. Sau đó họ sẽ đi tiếp đến nhà hàng của khách sạn, nhưng hiện tại là lúc gặp gỡ và chào hỏi, với Cole đang nói lời thiệu và Jolie làm hết sức mình để nhớ tên. Rằng mọi người có vẻ đã biết nhau. Rằng nửa số họ muốn bàn chuyện công việc với Cole.

Kiểu vợ-tập-đoàn phải làm gì khi chuyện đó xảy ra? Mặc kệ nó? Cho một ý kiến về vấn đề đó? Cô chỉ biết một chút ít về Rees Holdings hơn nó có vẻ để chứa đựng lượng lớn doanh nghiệp cá nhân, với một chút vắn đáng quý hay lý do tại sao. Cole, có lẽ, đang trong một quá trình tập trung các quá trình kinh doanh phổ biến với tất cả họ. Nó nghe có vẻ thông minh nhưng một vài người đã giành chỗ trước. Hầu hết những người giành được chỗ trước là những người đàn ông lớn tuổi hơn, độ tuổi của James, với những ý tưởng tuyệt đối của họ về cách mà mọi thứ nên được hoàn thành.

Câu nói ‘James đáng lẽ đã có thể...’ và ‘Cha cậu đáng lẽ đã có thể...’ mào đầu cho quá nhiều đợt tranh cãi của họ.

Chỉ là Cole thấy nó bệnh thể nào với cái so sánh cá biệt đó?

Chỉ là anh ấy khó khăn thế nào phải đấu tranh để thoát ra khỏi chiếc bó mình? Cole ghét bị so sánh với James, chừng đó thì cô biết. Vậy mà Cole đã trở nên giống cha mình hơn anh ấy nhận ra. Có sức thuyết phục. Khăng khăng một mực. Và chỉ là hơi không quan tâm tới ảnh hưởng từ hành động của anh trong việc đem cô tới nơi này đêm nay là đang áp đặt người khác vào cùng cách mà James đã không quan tâm tới tội ngoại tình của ông ảnh hưởng thế nào tới những những người thân thiết với ông. Nó nói lên cảm xúc mãnh liệt hay sự ích kỷ để xúc động.

Hay cả hai.

Jolie không cảm thấy hoàn toàn thoải mái với cái nào trong đó.

“Tôi sẽ chỉ bị hòa lẫn”, cô lầm bầm, khi quý ông có mái tóc màu ghi người vẫn đang nói chuyện với Cole rút cục dừng lại để thở. Hòa lẫn, như thể đó là việc dễ dàng nhất trên thế giới này.

Cole bắn cho cô một cái liếc sắc lẹm và nhìn quanh. “Bữa tối sẽ không sai lệch bao nhiêu. Chúng ta chỉ phải chờ đợi một đôi nửa thôi”

Jolie quét về phía đám đông chen chúc. Không có Hannah. Không có cả Christina Rees nữa. Cole đã gọi Christina sáng hôm đó. Anh đã nói với bà là anh sẽ mang Jolie tới bữa tối. Có lẽ Christina Rees đã quyết định tẩy chay toàn bộ sự kiện.

Cảm xúc ưu việt của Jolie được giải thoát.

Đeo lên một nụ cười tự tin, Jolie bước ra khỏi sự bảo vệ của Cole, một chút đột phá của bản thân cô vào căn phòng tràn ngập người lạ. Đây là điều cô đã hứa với bản thân là sẽ làm. Đeo lên một tầng mặt nạ, mặt nạ nào cũng được, và hòa nhập vào nơi này với cú đánh mạnh nhất của cô.

Những người gần với cô nhất là một nhóm vợ có lẽ khoảng hơn năm mươi tuổi của tập đoàn. Bốn trong số họ cùng nhau, hòa nhã tán gẫu với nhau. Cô bắt được ánh mắt của họ, đi về hướng họ, và nhìn họ dần tản đi nơi khác.

Cô cố tới một góc ba người phụ nữ khác. Những người này trẻ hơn, ít kinh nghiệm hơn trong trò chơi làm bề mặt xã hội. Họ xoay sở đưa được vài câu nhận xét về thời tiết trước khi một trong số họ để ý chồng bà đang ra ám hiệu, và một người khác phát hiện ra mình mất chiếc túi xách tay nên cả họ và bạn bà đi tìm nó, để Jolie đứng đó trong một vòng tròn đơn độc.

Và sau đó Hannah đến trong vòng tay của một người đàn ông có ánh mắt nghiêm khắc và khuôn mặt rắn như đá và mọi thứ trở nên vô cùng tệ.

Người đàn ông hướng về phía bên cạnh Cole. Còn Hannah hướng đến nhóm phụ nữ gần nhất, nhóm người lớn tuổi hơn đã dẫn trong trò chơi này. Họ chào đón cô như một cô con gái và Hannah Rees kệ họ.

Jolie hướng đến quầy rượu – không phải để uống, chỉ để tới đó thôi. Một nơi khá thân thuộc, và một nhân viên quầy rượu đang tán gẫu, tán tỉnh và khiến nơi này trở nên thu hút, như tất cả những nhân viên quầy

rượu tốt nên làm. Nhưng đồ uống mà cô muốn là nước soda và còn quá sớm để pha, và nhân viên quầy rượu tiếp tục phục vụ những vị khách khác.

Điều chỉnh đôi vai một chút, Jolie quay lại và hỏi han đồng nghiệp của Cole và những người đồng hành của họ lần nữa, tìm kiếm một lối vào. Một người phụ nữ thời trang nhưng đang chữa một cách nặng nề ở độ tuổi 30 đang ngồi một mình và nhìn mọi người với niềm vui thích, nhưng Jolie không tiếp cận cô. Người phụ nữ trông như thể cô cần được nghỉ ngơi và cô ấy sẽ không có được điều đó nếu thời điểm Jolie ngồi xuống bên cạnh cô cảm thấy bị áp bách phải đứng dậy và bỏ đi.

Thay vào đó Jolie đánh cuộc vào những người đàn ông, chọn lựa một cách cẩn trọng vì họ đã ở độ tuổi cuối 30 đầu 40 và họ đã không mang bạn đồng hành theo. Những người phụ nữ thủ thế khi Jolie tiếp cận những người đàn ông của họ. Một số trong đó thù địch thẳng thừng. Luôn luôn thế.

Hai người đàn ông đang chào đón. Họ thích điều mà họ nhìn thấy. Một người lịch sự hơn người còn lại. Ít thích thú đứng đó và nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô.

“Cô ở đây với ...ai một lần nữa?”, người đàn ông lịch sự hỏi.

“Cole”

Người đàn ông gật đầu. Anh ta có đôi mắt ý cười và tuyệt đối không có chút ham muốn tình dục nào với Jolie. Có lẽ anh ta hỏi câu hỏi đó cho người bạn. Bạn của anh ta rất nhanh chóng nhớ cách cư xử của anh ta.

Cuộc nói chuyện trôi đi khá tự do. Họ hỏi cô đã làm gì để sống và cô nói với họ. Họ nói về Tolkien và phim ảnh, đội biệt kích và thủy quái. Jolie vẫn chưa phải một thành viên trong đoàn lữ hành Rings, nhưng cô đã làm vô cùng lợi ích từ sự bùng nổ những ảnh hưởng đặc biệt nền công nghiệp nó để lại phía sau. Một người đàn ông khác tham gia vào cùng bọn họ, người này là một fan của Warhammer người vẫn sưu tập và vẽ những bức tượng nhỏ. Quan sát điều mà những họa sĩ Warhammer đạt tới tiếp theo là một trong những trò giải trí yêu thích của Jolie. Hai người đàn ông nữa tham gia với họ và chuyện về Warhammer đổi thành chuyện về trò chơi trực tuyến. Thể loại chiến đấu không phải đam mê của Jolie nhưng cô có cách của mình để xoay quanh các mục game. Ảnh ở đó cũng rất sắc sảo

Cuối cùng thì, Jolie thấy nín lặng và để những người khác rời khỏi cuộc nói chuyện. Cô không cần phải là tâm điểm chú ý của một vòng tròn toàn đàn ông. Cô không muốn là tâm điểm chú ý của một vòng tròn toàn đàn ông. Cô chỉ cần một nhóm người để đứng cùng, một nhóm người mà không nhìn cô một cái rồi bỏ đi.

Cô nhấp một ngụm soda và liếc quanh xem Cole ở đâu.

Ở phía gần lối đi, với tấm lưng anh quay về phía cô, chìm trong cuộc nói chuyện với Hannah và người đàn ông có ánh mắt nghiêm nghị.

Cô ước gì một người phụ nữ khác sẽ tới và tham gia vào nhóm mà cô đang ở, nhưng không ai trong số họ làm điều đó.

Họ chỉ nhìn cô với những cấp độ khác nhau của niềm vui thù địch.

“Nhìn cô ta kìa”, họ sẽ nói. “Được vây quanh bởi đàn ông. Tán tỉnh với họ. Kích thích họ. Anh ta không thấy cô ta là đứa thế nào sao?” trong khi biết từ đầu rằng chính họ đẩy cô về phía những người đàn ông.

Thời gian tiếp tục trôi.

Có vẻ như Cole đã biến mất.

Jolie xin phép rời khỏi cuộc nói chuyện và đem cốc nước soda giờ đã trống rỗng trở lại với nhân viên quầy rượu. Cô hỏi anh ta phòng vệ sinh ở đâu.

Ra ngoài cửa, quay về phía bên phải của cô.

Đủ rõ ràng.

“Chắc là giả”, một người phụ nữ nói, chạm tay bà ta vào những viên ngọc trai khi Jolie đi ngang qua.

“Chắc là một con bò”, Jolie nói, và với một cái nhìn tùy tiện cô đi tiếp

Jolie ra khỏi phòng và bắt gặp Cole vừa lúc chuẩn bị bước vào trong. “Chúng ta sẽ chuyển sang bữa tối”, anh nói, khi anh thấy cô. “Có một vài thay đổi về chỗ ngồi cần phải giải quyết”

“Mẹ anh sẽ không tới”, Jolie nói. “Còn ai không tới nữa?”

“Không ai cả. Em làm rất tốt, Red. Cảm ơn em đã cho anh không gian để nói chuyện công việc với mọi người. Đáng trân trọng”

Jolie ủng hộ anh bằng một nụ cười gượng gạo, nụ cười phục vụ trong quán rượu của cô, đầy tự tin vượt xa cảm xúc

“Có gì đâu. Một nửa số quản lý địa hạt của anh là những game thủ trực tuyến. Bọn em đã tìm ra điểm chung”

“Chỉ là quá lâu khi em hoàn thành việc giảm sự tự nguyện nô lệ của họ em đi và tìm anh”. Sau đó Cole ngả về phía trước và hôn cô, không nhanh chóng, nhưng là một lời hứa mọi việc sẽ tới.

“Đi đi”, cô nói, trước khi cô kéo anh vào một góc tối và kín đáo và giữ anh ở đó. “Đi làm việc của anh”

Cô hướng về phòng vệ sinh. Hành lang chật chội dẫn tới đó vẫn chưa vắng. Một trong những quản lý bộ phận của Cole – một quý ngài lớn tuổi hơn – đang đi về phía cô, mỉm cười ân cần. “nhưng, im lặng nào! Ánh sáng gì qua những chiếc cửa sổ vỡ đằng kia?” ông nói. “Cô chắc hẳn là quý cô của Cole”. Ông ta đứng trước mặt cô và giơ tay ra. “Rufus Edwards”

Rufus Edwards có đôi tay lạnh và ẩm ướt.

Ông ta cũng là một trong những người thích bắt tay cô với cả hai tay.

“Tất nhiên, tôi biết cả mẹ cô nữa, vì thế tôi nhận ra cô ngay lập tức”, Rufus nói một cách trôi chảy. “Một người phụ nữ xinh đẹp, mẹ của cô. Vẻ đẹp tinh tế. Thật đáng tiếc James không phải người được chia sẻ điều đó”

Jolie muốn rút tay lại.

“Tôi nghĩ cô sẽ tìm, mặc dù, rằng cậu Cole có phạm vi chú ý ngắn hơn rất nhiều so với cha cậu ta”, người đàn ông niềm nở tiếp tục. “Giới trẻ hiện nay không có sức mạnh chống đỡ”

“Tôi muốn rút tay lại, thưa ông, ông Edwards”, Jolie rút qua kẽ răng. “Ngay bây giờ”

Nụ cười của Rufus càng lớn, nhưng ông ta làm như được bảo. “Nếu tôi có thể chỉ ra”, ông lẩm bẩm, “rằng không có cách nào để nói chuyện với một khách hàng tiềm năng”

“Ông không phải một khách hàng tiềm năng, ông già. Ông không thể cho được tôi. Và nói cho tôi biết...” Jolie ngả người một cách tự tin “...ai trong số những người đằng kia là vợ ông? Tôi rất mong được gặp bà ấy”

Rufus rời đi.

Jolie tìm thấy phòng vệ sinh và hướng thẳng đến cái bồn rửa. Xà phòng, cô cần xà phòng để phủ lên bàn tay mình. Xà phòng để rửa đi sự khó ưa từ cái chạm của Rufus và sự xấu xí trong từ ngữ của ông ta. Hai tia nước từ ống vẫn chưa đủ. Jolie thêm một tia thứ ba khi cô nhìn chăm chăm vào chiếc gương lớn và kiểm tra mặt cô, ngoại hình của cô, và cố tìm ra thứ gì của cô đã đem đến sự tồi tệ nhất cho người khác.

Ngoại hình của cô? Cách ứng xử của cô? Tài tiếng vẫn luôn đến trên người cô? Cái gì?

Cole nghĩ cô đang chống đỡ rất tốt trong thế giới của anh. Jolie phản đối.

Đôi tay dưới nước giờ được dội sạch xà phòng. Sau đó, với đôi tay ở mép của chiếc bồn rửa sứ, Jolie nhắm mắt và ước gì cô quay trở lại Chirstchurch trong căn hộ nhỏ bé tồi tàn của cô với khung cảnh xinh xắn của nó và những người bạn giấy khắp xung quanh cô. Cô không cần những loại người này trong cuộc sống của cô – loại người có thể giằng xé kẻ khác để nâng bản thân lên trên. Loại người hành xử thiếu lương tâm và

sau đó ẩn náu sau những bộ quần áo đắt tiền và ném ra những lời nói dối vĩ đại, tự tin rằng địa vị của họ sẽ bảo vệ họ, đặc biệt là đối với những người không có gì. Và thường thì nó làm thế.

Cái gì là dự đoán của Shakespear khúm núm – trích dẫn Rufus trong lúc đó đang kể với bà vợ miệng lưỡi chanh chua của ông ta rằng Jolie đã đề nghị ông ta về sở thích tình dục của cô với một hoàng tử? Che đậy cái mộng của ông ta. Nhận được dù chỉ một chút. Rằng đó là điều mà cô quan tâm ở đây. Và cô không biết nếu cô đủ khỏe để đấu lại nó.

“Mày có thể làm được”, cô nói thầm ra miệng, nhưng âm thanh của cô thiếu tính thuyết phục. “Mày đã hứa mày sẽ đánh cú mạnh nhất của mình”

Âm thanh mở cửa của một cánh cửa phòng phía sau khiến Jolie bật mở đôi mắt. Ánh mắt cô gặp một người phụ nữ khác trong gương. Một người phụ nữ với mái tóc đen óng kiêu thẳng quanh khuôn mặt mà đã từng một lần quen thuộc với mái tóc của Jolie. Hannah, với đôi bông kim cương trên tai, và mặc một chiếc váy dạ hội màu xanh của màn đêm. Hannah, với đôi mắt đỏ vành vì khóc.

“Tại sao lại là anh ấy?”, Hannah nói vừa nắc và hơi cao giọng. “Cô có thể có bất kỳ ai khác cô muốn. Bất kỳ ai! Tất cả những gì cô phải làm là nhìn về phía họ. Cô không thể ít nhất có sự đứng đắn để tránh xa anh ấy ư?”

“Cô nghĩ tôi chưa thử sao?”, Jolie nói. “Cô nghĩ tôi muốn yêu một người đàn ông sẽ đưa tôi trở lại với nơi này ư? Một căn phòng tràn ngập những kẻ nghĩ tôi là một con điếm, và với cô, người đã ghét tôi nhiều năm hơn tôi có thể đếm vì điều gì rằng nó chưa bao giờ là lỗi của tôi? Tôi đã làm gì với cô nào, Hannah?” Đó là tiếng thét lên ở cuối câu và nó đã mang đến những giọt nước mắt nóng hổi trong mắt Hannah. “Tôi đã làm gì sai nào?”

“Tôi buộc phải lựa chọn”, nổi giận với người đứng trước gương với nước mắt tràn ngập trong mắt cô ấy. “Bà buộc tôi phải chọn, và giờ bà sẽ buộc tôi phải chọn lại lần nữa. Vì Cole đã để mắt đến cô và cô cũng vậy. Cô không thể chỉ rời đi và không quay đầu lại sao?”

“Tôi đã thử”, Jolie lại nói. “Hannah, tôi đã thử, và Cole đi theo tôi, anh ấy hợp với tôi, và tôi hợp với anh ấy, đó là thứ chúng tôi có với nhau, nó thật tươi sáng và mạnh mẽ. Nó khiến tôi vui, Han. Nó khiến cả hai chúng tôi vui. Tất cả những gì chúng tôi đòi hỏi là một cơ hội để khám phá những điều giữa hai chúng tôi. Chẳng lẽ đó là quá nhiều ư? Tôi không phải người xấu. Cô biết tôi. Tôi thật sự không hợp với anh ấy sao?”

“Cô không biết cô đang chống đối lại cái gì”, Hannah nói, nước mắt chảy xuống mau chóng. “Chẳng có điều gì tốt đẹp còn lại trong mẹ tôi, Jolie. Không gì ngoài cay đắng và thù hận. Cô không biết bà ấy dễ dàng hận ai thế nào. Nó đến bởi tất cả những ảnh hưởng của cha tôi thúc đẩy; đằng sau công ty quý báu của ông ấy và Rachel quý báu của ông ấy, và nhiều thứ khác. Nó bắt nguồn từ chịu đựng đáng giá 12 năm qua với lũ phù thủy kiêu kì ngoài kia tự làm giảm giá trị của bà mỗi cơ hội họ có vì bà ấy đã không làm hài lòng chồng bà. Cô nghĩ cô đang có một đêm tồi tệ ngoài kia? Cô thực sự nghĩ rằng nó tệ như nó mang tới? Vì nó không. Nó sẽ chỉ trở nên tệ hơn, tệ hơn rất nhiều, và cô đã trốn trong phòng vệ sinh”

“Cô cũng vậy”, Jolie lặng lẽ nói. “Tại sao cô phải giấu diếm? Không phải cô nhận được chính xác thứ mà cô muốn ư? Việc tôi bị đối xử tồi tệ ngoài kia?”

“Anh ấy vẫn chưa nói với cô phải không? Cô thậm chí còn không biết điều gì đang thực sự diễn ra ngoài kia đêm nay. Cô quá bận rộn tự hỏi mọi người nghĩ gì về cô”, Hannah nói, với tiếng cười lạnh lùng âm vang khắp căn phòng. “Thực ra, tôi sẽ cho cô một món quà để làm sáng tỏ. Cole ở ngoài kia đêm nay đấu tranh cho quyền điều hành công ty, Jolie. Mẹ tôi đang mang một lá phiếu thiếu uy tín để chống lại anh ấy. Anh ấy đang mạo hiểm mọi thứ mà anh đã làm được. Và xé nát gia đình chúng tôi thành từng mảnh. Vì cô”.

11. Chương 11

Hannah đã rời khỏi. Jolie ở lại, ngơ ngẩn nhìn vào gương. Chỉ đơn giản là một bữa tối công việc như Cole đã nói. Chỉ là bước tiếp theo trong mối quan hệ của họ. Không phải một bài kiểm tra. Đừng nghĩ về nó như một bài kiểm tra.

Tôi chưa sẵn sàng, cô ấy đã nói vậy và cô ấy đã không như vậy. Không phải với việc này. Tiền cược quá lớn. Mối quan hệ quá mới mẻ. Còn Jolie thì sợ hãi những gì Cole sẵn sàng làm cho quyền lợi của cô và nhìn xem mối quan hệ này sẽ đi đến đâu.

Jolie trang điểm lại và tô lại son với bàn tay run rẩy. Cô bước xuống quầy bar, chỉ có quầy rượu trống không lúc này và một anh chạy bàn đang đứng đợi để dẫn cô tới phòng chức năng.

Jolie nhìn vào cánh cửa ra thế giới bên ngoài và sự thôi thúc chạy trốn dâng trào. Kiểm chế, phải kìm hãm nó trong thế giới của ảo tưởng và những bức tranh. Một thế giới mà sự thật hoàn toàn không tồn tại.

Sự thật được đánh giá quá cao.

“Quý ông đó nói dẫn cô đi đường này”, người hầu bàn lịch sự nói nhỏ, làm động tác mời và nở một nụ cười, Jolie nhăm lẩn khi nhìn theo hướng chỉ của anh ta và thấy Cole đứng đó. Người đàn ông khỏe mạnh và xinh đẹp với đôi mắt xanh của rừng, mái tóc có màu than củi và đôi cánh

Sao cô có thể thản nhiên bước đi và bỏ mặc anh đứng đó? Anh xứng đáng nhận được hơn thế từ cô. Anh xứng đáng nhận được hơn thế từ bất kì ai.

Jolie bắt đầu bước về phía Cole. Cô mỉm cười khi cô tới chỗ anh, và đôi mắt cô đã hé lộ cô yêu thích những gì cô đang nhìn thấy bao nhiêu, còn anh đáp lại cảm tình đó và trong một giây lát thế giới chỉ có hai người họ.

Cô đã ước chỉ còn lại hai người họ biết bao.

Anh đưa cánh tay lên, cô nắm lấy nó và bước vào trong căn phòng cạnh anh với cái đầu bị nắm chặt, và, phải, đó là một cái mặt nạ nhưng nó giữ lại và che giấu nỗi sợ hãi của cô và đó là điều tốt nhất mà cô có thể làm. Cole đặt cô ngồi ở cuối chiếc bàn tiệc dài và ngồi trên chiếc ghế đối diện cô. Hannah không có ở đó.

“Hannah đâu?” Cô hỏi khẽ.

“Hannah không được khỏe”, người đàn ông có đôi mắt màu đá gra-nit, người tới cùng Hannah lúc chiều nói. Ông ta ngồi cạnh Cole. “ Cô ấy gửi lời xin lỗi”

“Jolie, đây là Derek Haynes, phó giám đốc điều hành của tôi. Derek, đây là Jolie”, Cole nói rất nhanh và chẳng cho cô chút manh mối nào về chức vụ của người đàn ông còn lại. Sau đó, thai phụ ị ạch bước tới và ngồi xuống bên cạnh Jolie. “Còn đây là Susan Price, điều hành PA cho Derek và tôi”.

Susan mỉm cười với Jolie, có vẻ không chút ác tâm. “ Tôi giành được tài sản của cô ”, Susan nói, trước khi nó trở nên rắc rối, cha của đứa trẻ đã không còn trong bức tranh và tôi cũng chưa kết hôn. Tôi muốn nghĩ về việc này như bằng chứng tôi có đầu óc, cho dù tôi từng nhất thời đặt nó không đúng chỗ”.

“Susan là fan lớn trong việc tiến thẳng tới đích và làm cho bản thân cô ấy rõ ràng một cách tàn nhẫn”, Cole nói lạnh nhạt “ Nó hiệu quả mọi thời điểm”. Đối với Susan, anh hỏi: “Cô nói chuyện với ai vậy?”

“Max Cato là của anh. Simon Pell là của anh. Rufus là của Christina và sự bao bọc của Jasper. Tốt nhất là gọi anh ta là người của Christina”

Cái gã Warhammer, kẻ đang ngồi phía bên kia của Susan, hỏi Susan xem cô có muốn một chút nước không, và khi cô nói có, anh ta rót từ bình vào cốc cô, sau đó là tới những người xung quanh anh ta. Susan mãi mê với cuộc hội thoại của họ, tạo cho Jolie cơ hội nói chuyện riêng với Cole, nhưng Derek mất màu đá Gra-nit nghe điện thoại.

“ Anh định đếm số phiếu bầu này sao?” cô hỏi nhỏ Cole.

“Không cần thiết”

“Vì Hannah kể với em về kế hoạch kéo anh khỏi Rees Holdings của mẹ anh”, Jolie nói tiếp.

“Hannah nói quá lên thôi”, Cole đáp.

“Cô ấy không giống như đang phóng đại sự việc”, Jolie nói, cố gắng mỉm cười. “Ba tháng trước em có cuộc sống tử tế và hữu ích một cách hoàn hảo. Có thể trông nom sự hồ nghi của bản thân. Không có vấn đề lớn hay công việc chính trị xã hội xấu xa trong thế giới hiểu biết của em. Và rồi anh tới”.

“Em có thể cảm ơn tôi sau”

“Hiện tại em không muốn cảm ơn anh chút nào”

“Hai lần đó, Tóc Đỏ”, anh nói nhỏ.

“Em biết”

Bữa tối lại tiếp tục mãi, ít nhất thì đó là cách mà Jolie cảm nhận. Sự thật kết thúc sau đó mười phút. Derek vẫn là một ẩn số mặc dù lòng trung thành của ông ta với Cole rất rõ ràng. Susan là một báu vật. Gã đàn ông Warhammer tên là Mark. Jasper muốn Cole đưa ông ta báo cáo hàng quý – thứ rõ ràng không dựa vào hai tuần sau. Cole có thể gửi nó suốt đêm nay hay sáng mai, anh có thể gửi nó không đầy đủ, nhưng cách này hay cách khác Jasper muốn nó trước buổi họp hội đồng quản trị vào thứ hai. Jasper còn đề nghị Cole gửi báo cáo cho tất cả các thành viên hội đồng quản trị khác

Dường như với Jolie thì Jasper không để tâm Jolie là ai hay vì sao Christina phản đối cô.

Bề trên Jasper – người mà Cole kể là đã trở thành một thành viên trong hội đồng quản trị từ thời ông của Cole thành lập – chỉ quan tâm tới sự phát triển của công ty.

“Tăng ca suốt đêm ở nhà anh?” Derek hỏi ngay khi Jasper đưa ra lời đề nghị của ông và bỏ đi.

Cole gật đầu. “Jolie... Đây không phải cách mà tôi định kết thúc buổi tối, nhưng em không phiền chứ?”

“Tôi không phiền”

“Chúng ta sẽ cần cả Hannah ở đó nữa”, Derek hỏi với cái liếc nhanh về phía Jolie. “Tôi sẽ đi với cô ấy”.

“Nói với cô ấy – “Jolie ước gì có cách giải quyết khác cho việc này. Ít công khai hơn. Ít ngọt ngào hơn. “Nói với cô ấy em sẽ không đến đó”. “Ồ lại”, Cole nói vào cuối buổi tối đó, bỏ đồ đạc ra khỏi chiếc túi ngủ của Jolie nhanh như khi cô nhồi chúng vào trong. “Chúng ta có thể giải quyết việc này”.

“Không, chúng ta không thể. Em biết anh nghĩ mình có thể đối phó với gia đình anh và khiến họ chấp nhận em, nhưng việc đó sẽ không xảy ra, Cole. Và em sẽ không để anh mất tất cả vì em. Đã đến lúc phải kết thúc việc này”

Nhiều đồ vật được đưa vào túi của cô.

Và ngay lập tức bị bỏ ra ngoài.

“Tôi cần em ở đây”, anh thô lỗ quát.

“Không, anh cần Derek và Hannah ở đây, và anh cần phải hoàn thành bản báo cáo đó”.

“Sao em phải hi sinh vì người khác như vậy? Bởi vì mẹ tôi đau lòng khi tôi gặp em sao? Bà đã dọn giường. Và mọi người xung quanh bà phải nằm lên đó. Đáng lẽ bà nên để cha tôi đi. Có lẽ ít nhất sau đó bà sẽ có cơ hội được hạnh phúc”.

“Em đồng ý với anh”, Jolie nói một cách công bằng. “Em đồng ý với anh 100 phần trăm. Mẹ anh không biết thời điểm phải buông tay. Nhưng em thì biết”.

“Tôi sẽ không từ bỏ em vì bị tổng tiền”, anh gầm lên.

“Nếu vậy thì hãy làm thế vì em”, cô cũng thét lên “Vì em không thể sống trong thế giới mà anh đã mang em tới tối nay, Cole. Với tất cả những trò chơi dễ tiện và những bình luận ác ý. Shakespear từng nói với đôi tay nhớp nháp: “Tôi sẽ không sống một cuộc đời như thế!””.

“Vậy thì đừng như thế. Không phải nghĩa là em cần phải rời bỏ tôi. Tôi đã biết cần phải thỏa hiệp, Jolie. Tôi đã làm nó mỗi ngày chết tiệt! Tôi đang yêu cầu em tin tưởng tôi. Em cần phải tin rằng tôi có thể dẫn chúng ta vượt qua điều này”.

“Thỏa hiệp? Cole, xin anh”, Jolie thốt lên không tin tưởng “Anh không hiểu ý nghĩa của từ đó. Anh muốn thứ mà anh muốn và anh lấy nó. Không cần biết đúng hay sai, anh muốn em có mặt ở bữa tối hôm nay nên anh đã buộc em phải tới. Em đứng đây cố thu dọn đồ đạc trong túi còn anh thì đứng đó bỏ chúng ra. Anh không nghe những người xung quanh anh nói. Thế gọi là thỏa hiệp sao? Như thế có gì khác biệt với cha của anh mang theo một người tình và bỏ mặc tất cả cảm giác của những người xung quanh ông?”

“Tôi không phải ông ấy” anh nói, sự bực tức khiến anh mất bình tĩnh.

“Vậy thì đừng hành động giống ông ấy!” cô cũng giận dữ, nó càng làm tăng thêm quyết tâm của cô “Khi nào anh mới có thể hiểu rằng không phải lúc nào anh cũng có được thứ mà anh muốn? Những thứ đó có cái giá quá đắt. Rằng anh có thể ra lệnh khi đó là để tiếp tục một mối quan hệ? Em không đủ kiên cường cho cuộc chiến này, Cole. Em đang nói rằng em không thể bước vào thế giới của anh mà không mất đi chút tự tin nào. Em đang nói rằng em đã đấu tranh với sự phản đối của gia đình cả cuộc đời và em mệt mỏi vì điều đó, Cole. Em quá mệt mỏi vì cuộc chiến này”. Lúc này hai hàng nước mắt đang chảy trên khuôn mặt cô, nóng hổi và nhức nhối.

“Tôi sẽ rời đi”, anh nói giọng khàn khàn. “Khỏi Rees Holdings. Khỏi gia đình tôi. Nếu điều đó có thể mang đến hạnh phúc cho em, tôi sẽ làm thế.”

“Nhưng nó không làm em hạnh phúc, anh không thấy sao? Em không xứng đáng để anh phải sinh như thế”.

“Với tôi em xứng đáng.”

“Em đã rất trân trọng khoảng thời gian ở bên anh”, cô khàn giọng nói. “Em đã rất vui sướng được quen biết anh, nhưng có một số thứ về anh khiến em sợ hãi. Sức mạnh ý chí của anh. Sự tàn nhẫn của anh.”

“Em thật thích hợp họ, Tóc Đỏ. Em vẫn không khác trước đây”

“Tôi không yêu anh”. Đó là một lời nói dối, lời nói dối nhấm tâm nhất mà cô từng nói ra. Những lời tiếp theo sẽ còn tàn nhẫn hơn nhưng cô vẫn thốt ra chúng bởi nếu không nói như vậy thì anh sẽ không để cô đi. “Tôi đã nhìn anh tối nay và tôi không thích điều tôi đã nhìn thấy. Tôi đã nhìn thấy James”.

Lần này Cole lắc đầu và quay đi còn Jolie đóng chặt hai mắt và mộng rằng cô đang ở trong địa ngục vì chắc chắn địa ngục còn tốt hơn nơi này.

“Đi đi”, anh mệt mỏi nói. “Hãy đi đi”.

Anh rời khỏi căn phòng còn cô đã gói ghém xong đồ đạc. Cô gọi một chiếc taxi. Cô đeo túi lên vai, cúi đầu xuống và đi về phía chiếc cửa ra vào nhà Cole, nơi mà anh đang đứng đợi, đôi môi anh mím chặt và đôi mắt ảm đạm.

“Đó là sự thật sao?” anh nói khi cô kéo gần khoảng cách với anh và đặt tay lên nắm cửa. “Hay mục đích của em là khiến tôi yêu em để trả thù người con trai vì những tội lỗi của người cha? Hãy nói cho tôi biết, Tóc Đỏ. Tôi rất muốn biết”. Jolie nhìn chằm chằm về hướng anh và cô ước gì cô đã không làm thế, bởi đôi mắt anh bốc trần cô hơn bất kì từ ngữ nào. “Em đã luôn tính sẽ rời bỏ tôi vào thời điểm tồi tệ nhất như lúc này sao?”.

Đọc tiếp : Người Đàn Ông Đáng Ghét -

12. Chương 12

“Tôi đã dọn bàn ăn rồi” Cole công bằng nói khi Derek và Hannah tới sau đó nửa giờ. Anh đã đi tắm. Anh giấu đi cơn giận dữ, sự đau đớn và chứng đau đầu của mình và để đối mặt với nó sau. “Trong bình có cả

phê phin, đây thay thế cho máy tính của em, và anh chắc rằng có bánh ở đâu đó quanh đây. Bánh quả mâm xôi và một nửa cái nào đó hay cái khác từ tối qua”

Đêm qua, khi thế giới vẫn còn đang điên cuồng còn Jolie đang ngủ trong vòng tay anh.

Hannah đi thẳng tới phòng ăn và bắt đầu mở máy tính xách tay của cô. Derek đẩy mạnh chiếc máy tính xách tay của mình, đóng lại và đặt trên kệ bếp và đi uống cà phê. Cole đi tới chỗ em gái mình, người không tới được cái nhìn của anh.

“Cô ấy không ở đây, Han. Đó là lựa chọn của cô ấy, không phải của anh, vì thế chúng ta nên nói về các báo cáo trong buổi họp hội đồng quản trị vào thứ hai. Và nếu Christina không có chút tự tin nào mà bỏ phiếu chống lại anh và hai người các người cùng bỏ phiếu để kéo anh xuống, anh sẽ tuyên bố rằng em tiếp quản Rees Holdings còn anh sẽ đưa em lá phiếu ủy quyền của anh.

“Sau đó thì sao?” cuối cùng thì Hannah cũng nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt cô sọc và tăm tối vì đau đớn.

“Sau đó em sẽ điều hành công ty”. Cole cố mỉm cười nhưng anh nhận ra rằng mình không thể. “Làm nó phát triển”.

“Nhưng anh sẽ làm gì?”

“Chính xác là những gì em nghĩ anh sẽ làm”, anh nói, Hannah do dự, Cole kéo cô vào lòng và cô òa lên trong ngực anh, lớn tiếng nức nở và nghẹn ngào. “Anh sẽ luôn yêu em”, anh thì thầm trong mái tóc cô. “Anh sẽ không bao giờ xua đuổi em, anh muốn em biết điều đó. Và có lẽ anh giống cha ở điểm đó, không quan tâm tới cảm giác của người khác, anh xin lỗi vì điều đó, anh thật sự xin lỗi. Nhưng cho tất cả, có những cách mà anh giống cha, những cách khác thì không. Anh sẽ không để bị hăm dọa từ bỏ Jolie vì lợi ích của công ty. Anh từ chối để sự ác liệt của Christina điều khiển cuộc đời mình. Anh không phải cha, và anh đã chịu đủ với việc bị so sánh với ông ấy và anh cũng đã trả hết cho những sai lầm của ông. Anh sẽ đuổi theo cô ấy, Han. Ngay khi cuộc họp kết thúc, anh không biết cô ấy có đón nhận anh không, có khả năng sẽ không, nhưng anh cần phải thử”.

“Em ghét anh vì điều này”

“Không, em sẽ không”, anh lẩm bẩm

“Em ghét cả Jolie nữa”

“Không, em sẽ không“, anh lại thì thầm. ” Em chưa từng. Em chỉ ghét phải đẩy cô ấy ra xa”

Jolie về nhà vào khoảng 10 giờ sáng chủ nhật. Cô đã qua đêm ở một nhà nghỉ và đã may mắn bắt được chuyến bay đầu tiên tới Christchurch vào sáng hôm sau. Trở về nhà không mang lại sự bình yên mà cô khao khát. Lần này cô đã mang đến thế giới thực tại và còn một vài thứ cô cần làm trong thế giới ấy trước khi thực sự giải thoát. Có một cuộc gọi, hoặc là hai, để cứu vãn những gì cô có thể. Vì Cole.

Đây là những gì cô có thể làm cho anh.

Cô quay dây số đầu tiên. Christina Rees trả lời.

“Bà Rees, đã lâu rồi kể từ khi tôi nói chuyện với bà lần trước”. Một khoảng thời gian dài, kể từ khi Jolie còn là một đứa trẻ. 12 tuổi và hạnh phúc khi chưa biết tới chuyện tình của mẹ cô với cha của Hannah. “Tôi là Jolie Tanner”. Jolie Tanner, người có đầu gối đang run lên nhưng có giọng nói kiên định.

Christina Rees kiên trì im lặng.

“Tôi ước gì bà có thể có mặt trong bữa tối hôm qua”, Jolie nói tiếp. “Tôi nghĩ nếu chúng ta cùng đứng lên chống lại những người phụ nữ trong công ty ma quỷ mà bà gọi là bạn chúng ta có thể thoát khỏi tổn hại bởi sức mạnh của họ và hai bên sẽ cùng tiến lên. Không hiểu sao tôi đã luôn xem bà như một kẻ xúi bẩy ác tâm của họ thay vì là một nạn nhân và tôi xin lỗi vì đã hiểu sai như vậy, tôi thành thật xin lỗi. Tôi đã nghĩ bà là một người mạnh mẽ. Tôi vẫn luôn cho rằng bà là người mạnh mẽ”

“Cút đi”, Christina Rees nói.”Sao cô không đơn giản là cút đi?”.

“Tôi đã làm thế”, Jolie nói. “Tôi đã rời khỏi Queenstown xa nhất có thể. Và sau đó cái chết của chồng bà đã mang tôi trở lại để an ủi người mẹ của tôi, và tôi bị kẹt trong một đợt đi trượt tuyết với con trai bà. Tôi chưa từng cố tình làm tổn thương bà. Tôi chưa từng cố tình làm tổn thương bất kì ai, nhưng tôi đã làm vậy. Cuối cùng tôi đã làm việc mà tôi biết sẽ làm tổn thương bà và tôi xin lỗi vì điều đó. Xin bà, Bà Rees”, Jolie nói ngắt quãng. “Tôi đã đi rồi. Tôi đã trở lại Christchurch và sẽ không gặp lại Cole lần nữa, tôi muốn bà dừng lại những gì bà đang làm với anh ấy và với Hannah, vì bà đang xé nát gia đình mình và tôi không thể đứng nhìn. Chắc chắn trong bà có nhiều hơn sự cay nghiệt và lòng căm thù. Trong bà có cả sự khoan dung nữa, và tình yêu cho con cái, phải không? Xin bà, bà Rees, xin hãy dừng việc bà đang làm. Giờ tôi đã đi rồi. Và tôi sẽ không quay trở lại”

“Tôi ước gì có thể tin cô”, Christina Rees thì thầm, và sau đó cuộc gọi bị ngắt.

Christina Rees đập máy.

Cuộc gọi tiếp theo của Jolie là cho mẹ cô. Rachel chưa bao giờ là người vô tội, khi đó là chuyện yêu đương với James. Bà chưa từng giả bộ là người như thế.

“Bữa tối trôi qua không được thuận lợi”, Jolie nói mà không có câu mở đầu. “Con không hợp với nó. Quá khư đã tái diễn. Sự tha thứ không hề xảy ra. Và giờ Christina Rees đang cố chiếm Rees Holdings từ Cole vì anh ấy đã để ý con. Bởi vì con nhìn lại. Con đã về nhà. Con đã gọi cho Christina Rees và bảo bà ta rằng con đã rời khỏi cuộc đời của Cole. Con không nghĩ rằng bà ta sẽ tin con”.

Rachel không nói gì.

” Cole dự tính chống lại bà ấy. Vào cuộc họp sáng thứ Hai, nhưng con không biết vị trí của anh ấy mạnh đến đâu. Con biết Silverlake đã được bảo hiểm dưới mức. Con biết vị trí của anh ấy trong quá trình tái cấu trúc để cải thiện thâm hụt. Con biết công ty lúc này đang mất rất nhiều tiền, bởi sự thiệt hại doanh thu của Silverlake và vì Cole giữ lại quá nhiều nhân viên Silverlake trong bảng lương. Anh ấy là người đàn ông tốt. Con ước gì... “, Jolie nhắm mắt lại ” con ước gì con chưa từng làm thế, mẹ ơi. Con ước cả ba người mạnh mẽ hơn, biết điều hơn và cẩn thận hơn về nỗi đau mà 3 người đã giáng lên nhau. Vì có ai đó phải trả giá cho điều đó, có người luôn phải trả giá, và hiện tại những người đó là Cole, Hannah và con ”.

~~Vficland.com

Báo cáo mỗi quý được đưa ra trước hội đồng quản trị vào 7 :15 sáng Chủ nhật. Vào 8 :45 chặn cuộc gọi đầu tiên. Vào 4 :42 chiều đó, một kế hoạch kinh doanh chiến lược ra đời. Vào 7 :15 chiều đó Cole tắt điện thoại và ngã xấp xuống chiếc giường của mình. Derek và Hannah đã ở lại đến phút cuối. Cole muốn Hannah hoàn toàn tham nhuhn tất cả khía cạnh của công việc quản lý Rees, và với Derek, anh là vật báu quý nhất mà Cole có thể đưa cho em gái mình nếu cô buộc phải kiểm soát công ty.

Cole vẫn chưa hỏi Hannah cách cô sẽ đưa ra phiếu bầu. Hannah cũng chưa nói.

Việc duy nhất mà cô đã thúc giục anh làm trước khi cô và Derek rời khỏi, là đi thăm mẹ của họ và nói với bà về tình cảm và hy vọng của anh.

Nhưng Cole chỉ lắc đầu.

” Anh sẽ nói gì với bà ấy đây, Han ? ” Đừng làm thế ư ? ”

Nhưng những lời của Hannah vẫn lẫn lẩn trong đầu anh, cuối cùng anh nhắc điện thoại và gọi về nhà. Mẹ anh không nhắc mấy nên anh để lại một lời nhắn cho bà.

” Mẹ, con là Cole. Con chỉ muốn nói rằng con biết hiện giờ mẹ đang đau đớn, và rằng mẹ đã đau đớn suốt thời gian dài. Con đã mong rằng cha rời đi thì mẹ sẽ có cuộc sống của riêng mình. Tha thứ và lãng quên. Thứ gì tương tự như vậy. Nhưng con đoán là không ”

Cole hít một hơi thật sâu.

” Con sẽ không từ bỏ Jolie vì mẹ. Con không phải cha. Con là con của mẹ. Con là con của mẹ và cuối cùng con đã tìm thấy người phụ nữ con yêu, con đáng được hưởng nhiều hơn một kết cục là phải từ bỏ cô ấy hay đánh mất công ty. Mẹ chưa bao giờ cho cô ấy cơ hội. Đó là thứ khiến con đau đớn nhất. Mẹ chưa bao giờ nhìn lại những ký ức của bản thân đã giáng đau khổ lên những người xung quanh mình. Có người đã buộc

tội con đã làm một điều tương tự trong tuần này và con thật tàn nhẫn, nhưng sau đó con nhận ra rằng khi đó là chuyện tranh chấp giữa chúng ta thì cô ấy đã đúng. Cuối cùng thì con đã không còn quan tâm có làm tổn thương mẹ hay không. Mẹ có thể lấy đi như đã cảnh báo. ”

Chẳng còn gì để nói nữa, Cole dập máy.

~~ficland.com~~

Tiếp theo anh gọi cho Jolie nhưng cô không trả lời điện thoại. Những lời họ trao đổi với nhau đêm qua khiến ruột gan anh co rút. Anh có câu trả lời cho cô, nhưng không phải tất cả. Anh xin lỗi đã làm vậy và anh không biết phải bắt đầu từ đâu.

” Này “, anh lẩm bẩm trong hộp thư thoại của cô, với chiếc điện thoại bên tai và cơ thể nghiêng khỏi giường. ” Bọn anh đã làm việc suốt đêm qua và cả ngày hôm nay nữa, nhưng bản báo cáo mỗi quý đã xong, có một kế hoạch chiến lược được đặt ra, có một cuộc họp hội đồng quản trị vào 9 giờ sáng mai, và dù có anh hay không thì Rees Holdings cũng sẽ ổn thôi. Em có vẻ quan tâm đến việc đó và anh chỉ muốn em biết rằng không cần phải thế. ”. Đó là phần đầu tiên của tin nhắn và anh nói thế là đủ. Giờ là phần còn lại.

” Em buộc tội anh vì đã không lắng nghe những người xung quanh anh và vì đã ép buộc em vào hoàn cảnh mà em chưa sẵn sàng, và chưa mang đến đủ lòng tin cho sự thẹn thùng của em, anh xin lỗi vì những điều đó. Giờ anh đang lắng nghe em, nên nếu em có điều gì nữa muốn nói... anh đang lắng nghe. ”

Anh đợi một tiếng thở, tim đau đớn và kiệt sức. ” Em buộc tội anh vì đã nhấn tâm và trong mức độ nào đó thì em đã đúng, anh đang trở nên tàn nhẫn trong việc không để yên cho sự cay nghiệt của mẹ anh và màu thù hận trong cuộc đời anh. Anh không xin lỗi vì điều đó. Nhưng anh không phải lúc nào cũng nhấn tâm và anh không còn gần giống sự ích kỷ theo cảm tính của cha anh. Chúa ơi, thật đau đớn, Red ; khi em nói em thấy ông ấy khi nhìn vào anh, vì anh đã dành phần đẹp nhất của mình cố gắng hết sức để không giống ông. Chúa cứu giúp anh, anh chỉ là chính mình. ”

Còn gì nữa ? Anh còn muốn nói điều gì nữa với người phụ nữ đã bóp chặt trái tim anh ? ” Thỏa hiệp. Anh có thể làm chuyện đó. Anh là một chuyên gia ”

Còn gì nữa ? ” Ương ngạnh, phải. Anh vẫn chưa buông tha cho chuyện giữa chúng ta. Anh không thể. Chưa thể. Anh nghĩ lại khoảng thời gian chúng ta bên nhau và anh biết rằng em không đùa giỡn với anh. Rằng em có tình cảm với anh ”

Còn gì nữa ? “ Niềm tin. Em có biết khó khăn thế nào để tin tưởng những người có lai lịch như anh không ? Mỗi người đều muốn thứ gì đó. Tiền tài, tầm ảnh hưởng, hậu thuẫn, một cách để xoay lười dao. Ngay cả gia đình anh – họ là những chuyên gia xoay chuyển tình yêu và sự trung thành cho mục đích của họ. Kể cả Hannah. Anh yêu thương nó, nhưng anh không thể tin tưởng nó. Em có biết anh đã tốn bao thời gian để đi tìm người phụ nữ anh có thể tin tưởng không ? Anh nghĩ anh đã tìm thấy cô ấy, Red. Trong em

Ngủ, anh cần phải ngủ. Anh đã rất khó khăn để những điều đó có nghĩa, dù là đối với bản thân anh. “Anh ước em đã không chạy trốn... Anh biết em có thể kiên cường đến thế nào. Anh đã nhìn thấy nó trên đỉnh núi và trên quảng đường em theo đuổi sự nghiệp nghệ thuật. Em không bao giờ từ bỏ. Cho đến đêm đó khi em đẩy anh ra và chạy đi”. Một cái rùng mình đánh úp vào anh, cơ thể anh cuối cùng đã cúi đầu trước tuyệt vọng. “Vì sao em phải chạy trốn?”

Anh kết thúc cuộc gọi và đánh rơi chiếc điện thoại trên sàn.

Và anh ngủ một giấc ngủ của sự trong sáng và của sự nguyên rủa.

Sáng thứ hai là một buổi sáng băng tuyết mùa đông phủ kỹ. Cole ngồi ở vị trí đầu chiếc bàn lớn với sự bình tĩnh vượt xa khỏi cảm xúc. Bản báo cáo mỗi quý đưa ra khoản tiền bị rò rỉ của Rees Holdings. Chiến lược kinh doanh mà anh, Hannah và Derek đã tốn nhiều công sức để hoàn thành và đưa ra trước cuộc họp là một bản kế hoạch táo bạo mà chắc chắn cha anh không làm được.

Nó không có nghĩa là một chiến lược đáng giá để đào xới họ ra khỏi khoản nợ và đặt họ trên một nền tảng an toàn để lại tiến về phía trước. Anh mở một cuộc đàm phán trên vài phương diện. Anh muốn đầu tư của Jasper. Đầu tư của Rufus đã không còn làm anh tin tưởng như trước nữa. Của Christina thì hoàn toàn không. Max và Simon không có mặt và chỉ còn một vài cổ đông nhỏ, nhưng họ đã ủy quyền cho Cole.

Anh đã thông suốt toàn bộ việc đó với Hannah.

Hannah đã đồng ý.

Chẳng còn gì để làm lúc này ngoài tuyên bố mở cuộc họp và nhìn xem cái gì sẽ tới.

Chuyển động của Christina không chút tự tin trong anh trở nên gắt gao hơn trên đôi giày cao gót tới cuối bảng chiếu bản báo cáo. Bà chỉ vào dòng cuối cùng và, phải, nó là màu nhưng đỏ. Một trận đòn đập và việc bảo hiểm dưới mức của Silverlake đã nhìn thấy điều đó.

Bà chỉ vào nhiều vấn đề khác nhau trong công ty mà Cole không biết nhưng bà biết rất rõ. Bà chưa từng nhìn anh lấy một lần.

“Thật khó tin, Christina”, Jasper giọng kéo dài, “rằng bà định đổ lỗi này lên sự thiếu năng lực của Cole trong việc quản lý Rees Holdings. Đặc biệt là khi bà và tôi hiểu rõ chữ ký trên điều khoản bảo hiểm là của ai”.

“James đã bị bệnh”, Christina sáng giọng. “Đáng lẽ Cole phải kiểm tra lại

“Tôi dám nói cậu ta có”, Jasper nói với giọng ngọt xớt “James có ý để cậu ta làm. Cole đã không nắm được toàn bộ quyền điều hành Rees Holdings mãi tới sau cái chết của James, Christina. Có vài thứ cần phải nhớ”

Rufus tán thành ý kiến không tự tin của Christina.

Jasper chỉ nhắm hai mắt.

“Hannah?”, Christina gắt, và trong giây lát Hannah bắt đầu suy sụp. Không có vấn đề gì, Cole cúi kính nói với chính mình. Không có việc gì nếu Hannah cũng bỏ phiếu chống lại anh. Công ty vẫn an toàn, vẫn an toàn trước âm mưu của mẹ anh.

Ánh mắt Cole gặp ánh mắt đau đớn của Hannah và anh hơi nhún vai. Anh đã hứa với bản thân sẽ không thất vọng. Mọi người đưa ra quyết định, đó là tất cả. Những quyết định mà sau đó họ phải sống cùng. Anh cũng đã lựa chọn khi đó là việc tách mẹ ra khỏi cuộc đời anh.

“Hannah”, mẹ lại gọi, và lần này Hannah trả lời.

“Mẹ thậm chí còn không nhìn vào kế hoạch chiến lược Cole đã gửi ngày hôm qua, phải không, thưa mẹ?”, em gái anh thẳng thừng đáp. “Mẹ không quan tâm chuyện gì sẽ xảy ra cho công ty. Tất cả những gì mẹ muốn là trừng phạt Cole vì anh ấy sẽ không ngừng gặp Jolie Tanner”.

Mọi Christina mím đến trắng bệch, nhưng Hannah vẫn còn chưa nói xong.

“Sao mẹ không thể để quá khứ trôi đi?” Hannah thì thầm. “Sao mẹ luôn làm như mình là người bị hại? Người vợ sai trái. Cha mẹ thương tích. Sao mẹ luôn gắn mình trong mối quan hệ với ông ấy? Cha đã chết. Và ngay cả trong năm mồ ông ấy vẫn ràng buộc mẹ nên mọi quyết định của mẹ không hơn là một phản ứng tự động với quyết định bạc nhược của ông. Mẹ không thể nhìn quá ông ấy dù chỉ một lần sao? Mẹ không thể nhìn quá những đau khổ của mình tới những thiệt hại mình đã gây ra sao?”

“Hannah, không phải ở đây”, Cole lầm bầm.

“Tại sao không phải ở đây? Bà ấy đã đem nó tới đây. Tất cả đồng quần áo bản của chúng ta, tất cả sự cay nghiệt và sự trả thù của bà ấy. Em đã nghe lời anh, Derek và bà ấy suốt cả cuối tuần. Giờ thì giờ là lúc anh nghe em. Cole, anh có sự ủng hộ hoàn toàn từ phía em trong việc vận hành công ty. Chúng ta nắm giữ 60% số phiếu nên em tin rằng dàn xếp vấn đề không còn là bí mật. Mẹ, con xin lỗi nếu mẹ thấy đây là phản bội tình cảm của mẹ nhưng những gì mẹ đang làm ở đây là sai lầm. Sai lầm với công ty. Không công bằng với Cole. Hãy vượt qua quá khứ. Như vậy hoặc rời khỏi cuộc đời chúng con. Vì thế... hãy tiếp tục tiến lên”

Hannah giật bản kế hoạch chiến lược ra khỏi xấp giấy trước mặt cô và đưa nó lên cho tất cả mọi người cùng nhìn. “Giờ thì mọi người sẵn sàng thảo luận về kế hoạch cứu công ty rồi chứ? Tôi muốn bản thân mình rời khỏi nơi này trong vòng 5 phút nữa”

Jolie nhận được tin nhắn của Cole vào sáng thứ 2, cô nghe 2 lần, đi làm và trải qua một ngày trong sự sáng tạo điên cuồng không ngừng khi cô về tới nhà. Cô có giấy và những chiếc bút chì sẵn sàng và lâu dài

đặt trên trang giấy. Cô cũng không vẽ nổi một trang, cùng với những tâm trạng khác mà cô vẫn chưa xác định. Cô sẽ phát hiện ra chúng trong những bức vẽ về chúng. Và sau đó cô sẽ có thể gọi lại cho Cole và biết phải nói gì. Đó luôn là cách hiệu quả với Jolie. Vẫn luôn thế.

Một bình nước soda, nhanh chóng bị quên lãng.

Giấy ráp, dày và mép tả tơi – Thứ tốt nhất của cô và bỏ qua giá cả. Những mẫu chì than yêu thích của cô và trái tim tràn đầy xúc cảm. Đầu óc cô đầy hình ảnh của Cole, Jolie bắt đầu vẽ.

Một cô bé mảnh khảnh trong miếng vải bông chéo rách nát và chiếc áo phông sờn nằm trên đôi chân trần và bụng dưới chóp nhọn của tảng băng, một tay vươn về phía một chiến binh leo trèo, người mặc chiếc quần ống túm ôm sát vào chân, và chiếc thắt lưng mà ở đó tất cả các loại kiếm và búa được treo.

Tấm lưng người chiến binh là một nghiên cứu của sức mạnh và sự đẹp đẽ và anh ta đã gần với tới chiếc tay đang vươn ra của kẻ bơ vơ. Một trận bão cuộn xoáy xung quanh họ và màu sắc là cần thiết, đen và xanh bao quanh màu ghi hăm dọa. Bức tranh này cô gọi là Niềm tin.

Một cô bé mảnh khảnh trong vòng tay của một chiến binh, khuôn mặt cô bé ánh lên sự kinh ngạc, yêu thương và vui sướng. Bức này cô gọi là Khám phá.

Một cô bé mảnh khảnh ở chóp của một núi băng, với đầu sát vào đầu gối và đôi tay ôm lấy đầu trong khi xung quanh cô bé là những con quái vật có cánh bay theo gió. Người chiến binh đánh nhau với chúng, anh đánh nhau với chúng bằng tất cả những gì mình có, khuôn mặt anh là chiếc mặt nạ cứng của quyết tâm cho dù kẻ địch đông hơn. Jolie ghét bức tranh này vì đứa bé gái trong đó là đồ hèn nhát. Cô quăng nó sang một bên và bắt đầu lại, nhưng dù cô có vẽ thế nào thì người chiến binh vẫn bảo trì kiên định còn đứa bé gái từ chối đứng bên anh chống trả lại kẻ địch của họ.

Jolie bắt đầu lại, trên một chuỗi mới liên quan đến người chiến binh, chỉ có lần này là anh có hai người phụ nữ ở hai bên sườn còn đứa bé gái cố gắng tìm gia cùng họ nhưng những người phụ nữ không chấp nhận cô bé nên đứa bé chỉ có thể lẩn đi.

Ở một giai đoạn của buổi tối cô vẽ một loạt những đôi tình nhân đánh mất nhau và bị ngăn trở bởi những đường đẹp đẽ và những cái bóng mà cô bắt đầu khóc thét lên. Bức này là Tình yêu và cô đã trải qua từng nét trên đó.

Cô dán những bức tranh quanh tường phòng khách, tất cả chúng, đã hoàn thành hoặc chưa, và cô cố xếp chúng theo trật tự, cố vẽ nốt kết thúc của chúng và cuối cùng cô đặt lên giấy một thắng lợi của người chiến binh, với lưng anh hướng về phía người xem vì thế cô không phải vẽ khuôn mặt anh.

Cô bé mảnh khảnh trong đó không thấy đâu.

Jolie đã hết chì than và cả bút chì 6B.

Cô vẫn chưa rơi hết nước mắt.

Cô lại bắt đầu với nhiều giấy và phấn mà hơn và lần này cô vẽ một phòng đầy người đẹp và cô bé mảnh khảnh ở trong đó. Cô bé trông là một phần trong đó và cô bé không chỉ có một mình. Người chiến binh chỉ lần này đứng ở gần cô bé, anh mặc vết và anh nhìn vào cô bé với niềm tự hào và cô bé mỉm cười lại với anh với niềm thích thú và trái tim cô bé tràn đầy tình yêu. Những màu sắc trên bức tranh phong phú hơn khi cô vẽ, khuôn mặt của mọi người trong đám đông trở nên có sức sống hơn nhưng sự liên kết và niềm tin giữa người chiến binh và đứa trẻ lang thang vẫn còn an toàn.

Jolie thích bức này.

Cô tìm thấy chai nước soda, ngồi lên chiếc ghế dài và nhìn chăm chăm vào nó trong một thời gian dài.

Lẽ ra cô đã hoàn thành nó. Mặc dù khó chịu trong bữa tối ngày thứ 7 với đồng nghiệp của Cole, những phần của buổi tối có tác dụng. Thời gian đam mê, và với hỗ trợ của Cole, đáng lẽ cô đã có thể bước đi trong thế giới ấy nếu bị yêu cầu. Thỏa hiệp, cô gọi nó thế. Một cái giá thật nhỏ trên danh nghĩa của Tình yêu.

Chuyện gì đã xảy ra hôm nay với chàng chiến binh phủ tuyết của cô? Anh ấy đã chống lại mẹ mình để giành quyền quản lý công ty chứ? Anh ấy đã thắng chứ?

Jolie nhìn bức tranh cuối cùng hết sức chăm chú đến nỗi cô có thể đánh dấu lên bức tường của chiến binh vô địch. Cô mong muốn cháy bỏng được ở trong đó. Đứng đó cạnh chiến binh của cô người đã chiến đấu vì lẽ phải.

Nhưng cô đã không chiến đấu, thay vào đó cô đã chạy

Một kẻ nhu nhược và ngu ngốc.

Jolie nhắm mắt và ước gì mình ở nơi nào khác. “Anh đang lắng nghe đây”. Anh đã nói vậy trong tin nhắn mà cô vẫn chưa trả lời. “Anh đang nghe đây, nên nếu em còn gì muốn nói...”

Với lấy một tờ giấy mới, Jolie kẹp nó vào khung và bắt đầu vẽ.

Cole Rees, CEO của Rees Holdings, đỗ chiếc xe thuê của anh trong khu đỗ xe vắng như sa mạc cắt ngang đường từ những căn hộ Christchurch tồi tàn và tự rèn mình bằng cách đi bộ qua đường và lên cầu thang tới cửa nhà Jolie. Anh đã tới vì anh không thể không tới. Anh đã mang quà và những lời nói tới, và anh đã tới để thổ lộ trái tim mình, cho dù những lời nói của Jolie không thay đổi.

“Tôi không yêu anh”, cô nói. “Tôi đã rất quý trọng thời gian ở cùng với anh. Tôi đã rất vui được biết anh. Tôi không yêu anh. Tôi đã nhìn vào anh đêm nay và tôi không yêu điều tôi đã thấy. Tôi đã nhìn thấy James”

Có lẽ Cole yêu một cách ngu xuẩn, giống như cha anh, nhưng anh đã yêu và sẽ theo đuổi Jolie tới chừng nào cô nói điều đó lại với anh và làm trái tim anh tan vỡ hoàn toàn. Cô ấy biết những lời đó. Cô ấy đã nói ra chúng 2 ngày trước đây.

“Tôi không thể bước đi trong thế giới của anh...Tôi không yêu anh”

Ánh đèn sáng lên qua cửa sổ phòng bếp của Jolie. Jolie có nhà; đây là một tin tốt.

Nhưng cô ấy vẫn chưa trả lời điện thoại của anh.

Thật cương quyết, Cole nhắc những món quà của mình lên và bắt đầu hướng về phía trước với đôi chân dẫn lối và nỗi sợ hãi chen lên xương sống anh theo cách mà anh chưa từng biết. “Mày có thể làm được”, anh lầm bầm. “Mày biết phải làm thế nào. Chỉ cần đặt từng chân một lên phía trước và leo lên”.

Khi chuông cửa vang lên, phải mất một lúc để Jolie nhận ra tiếng động. Cô đang mở nhạc. Cô không trông mong ai. Cô vẫn chưa vẽ xong và không muốn bị làm phiền. Nhưng cô đi tới cửa và hỏi xem đó là ai, và khi người ở phía bên kia của cánh cửa trả lời, cô mở cửa và nhìn chằm chằm.

“Này, Red”, anh nói nhỏ, Jolie chớp mắt ngăn lại những giọt lệ. “Em không trả lời điện thoại của anh, và anh nghĩ em muốn biết chuyện gì đã xảy ra ở cuộc họp hôm nay. Hannah đã đứng về phía anh. Công ty vẫn là của anh, như nó vẫn thế. Mẹ em đã cho anh 16 triệu bảng chiều và anh không biết phải làm gì với nó. Anh đang nghĩ tới việc nhét nó vào hai cái giỏ lớn và đưa chúng cho em”

“Em sẽ không cảm ơn anh đâu”, cô lầm bầm.

“Anh biết. Đó là cái hay của nó”. Anh đứng đó, ở lối vào, một người đàn ông phủ tuyết với những những nghi vấn trong mắt anh. “Anh có thể vào chứ?”

Vì thế nên cô đứng sang một bên, để anh vào, và nhìn anh dừng lại sau hai bước vào trong phòng. Anh nhìn chăm chú lên những bức tường. Vào những bức tranh cô treo trên đó.

“Ôi, Red”, anh lầm bầm. “Chuyện gì đang xảy ra đây?”

“Em đang nghĩ”, cô nói, và lời nói cô bật ra nức nở. “Em không thể nghĩ. Em xin lỗi vì đã bỏ anh lại đêm đó. Em là một kẻ hèn nhát. Một kẻ hèn nhát, ngu ngốc và em biết điều đó, em yêu anh, và em không biết phải làm gì. Em đang nghĩ”. Cô chỉ vào những bức tường. “Đây là cách em nghĩ, và giờ anh sẽ nghĩ em điên rồ cũng như một đứa hèn nhát và ngu ngốc”

“Đợi ở đây”, anh nói. “Đợi chút”. Anh trở lại cửa và cúi xuống để nhắc thứ gì đó lên khỏi sàn bên ngoài và khi anh quay lại anh cầm trong tay Sâm-panh và những bông hồng, anh đưa chúng cho cô, và đóng cánh

cửa phía sau mình”. “Nào. Anh nghĩ về điều mà có thể Jolie Tanner muốn”, anh thô lỗ nói. “Và cuối cùng anh đã chọn những thứ kia và tới đây với chúng”.

Anh lấy ra một chiếc hộp đựng nhẫn nhung đen từ túi áo khoác ngoài và đưa nó về phía cô. “Sâm-panh, hoa hồng và một người yêu cho Jolie Tanner. Người tự hào về cô và ủng hộ cô, và là người biết rằng cô ngưỡng mộ và gắn kết chặt chẽ với nghệ thuật của mình và không thường đối đầu thực tại một cách hoàn hảo, nhưng nếu thế thì ai có thể? Người yêu cô vì chính cô và không thêm để tâm tới những gì người khác nghĩ hay nói. Anh mong là mình đã nói đúng”

“Anh đã đúng”, cô nói thầm, và mắt cô mờ đi.

“Hãy mở chiếc hộp ra đi, Red”

Jolie đặt những món quà kia của Cole sang một bên. Chiếc hộp nhung có cảm giác thật mềm mại với những đầu ngón tay cô. Chiếc nhẫn kim cương bao phủ trong thứ ánh sáng rực rỡ hơn bất kỳ ngôi sao nào trên bầu trời.

“Giờ thì hãy đeo nó đi”, anh thì thầm.

“Anh đang trở nên rất độc tài”

“Anh đã có một ngày khó khăn. Lấy anh nhé, Jolie. Xin Em. Em không phải là kẻ nhu nhược. Anh đã đặt em vào một tình huống không thể, nhưng nó đã được sửa lại rồi và anh muốn em bên cạnh anh. Anh đã thấy lên một dãy núi và chiến thắng. Chúng ta có thể làm điều này. Em chỉ cần muốn làm thế”.

“Em muốn”, cô nói thầm và bước mừng rỡ vào trong cái ôm của anh, vẫn nắm chặt chiếc hộp nhung trong tay. Cô vẫn chưa đeo chiếc nhẫn nhưng cô sẽ, cô chắc chắn là sẽ. “Em làm dính chì than lên khắp chiếc áo vét yêu thích của anh”. Chì than và nước mắt của cô.

“Anh muốn chì than khắp chiếc áo vét yêu thích của anh”, anh nói, vào liếc bức tranh vẽ dở duyên dáng trên khung vẽ, một bức tranh về một chiến binh thua trong vòng tay của cô bé lang thang yêu anh. “Anh muốn đôi cánh nữa”

“Anh không cần đôi cánh”, cô nói thầm. “Anh đã bước đi được trên nước rồi.”

“Phải, nhưng anh muốn cả bầu trời nữa”

“Tham lam”, cô nói, và lùi lại một chút để ngắm kỹ anh. “Em yêu anh”, cô nói nhỏ và hôn anh một cái. “Em sẽ lấy anh, và đứng bên cạnh anh. Chiến đấu vì anh. Chiến đấu với anh. Chúng ta có thể làm được”.

“Anh biết”, anh nói, và tay anh đưa lên vuốt ve má cô, chậm rãi, ấm áp và nhẹ nhàng. Một cái chạm thật nhẹ nhàng với một người đàn ông phức tạp và can đảm như thế. “Chỉ là một ngọn núi nữa mà thôi, tình yêu.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-man-she-loves-to-hate>